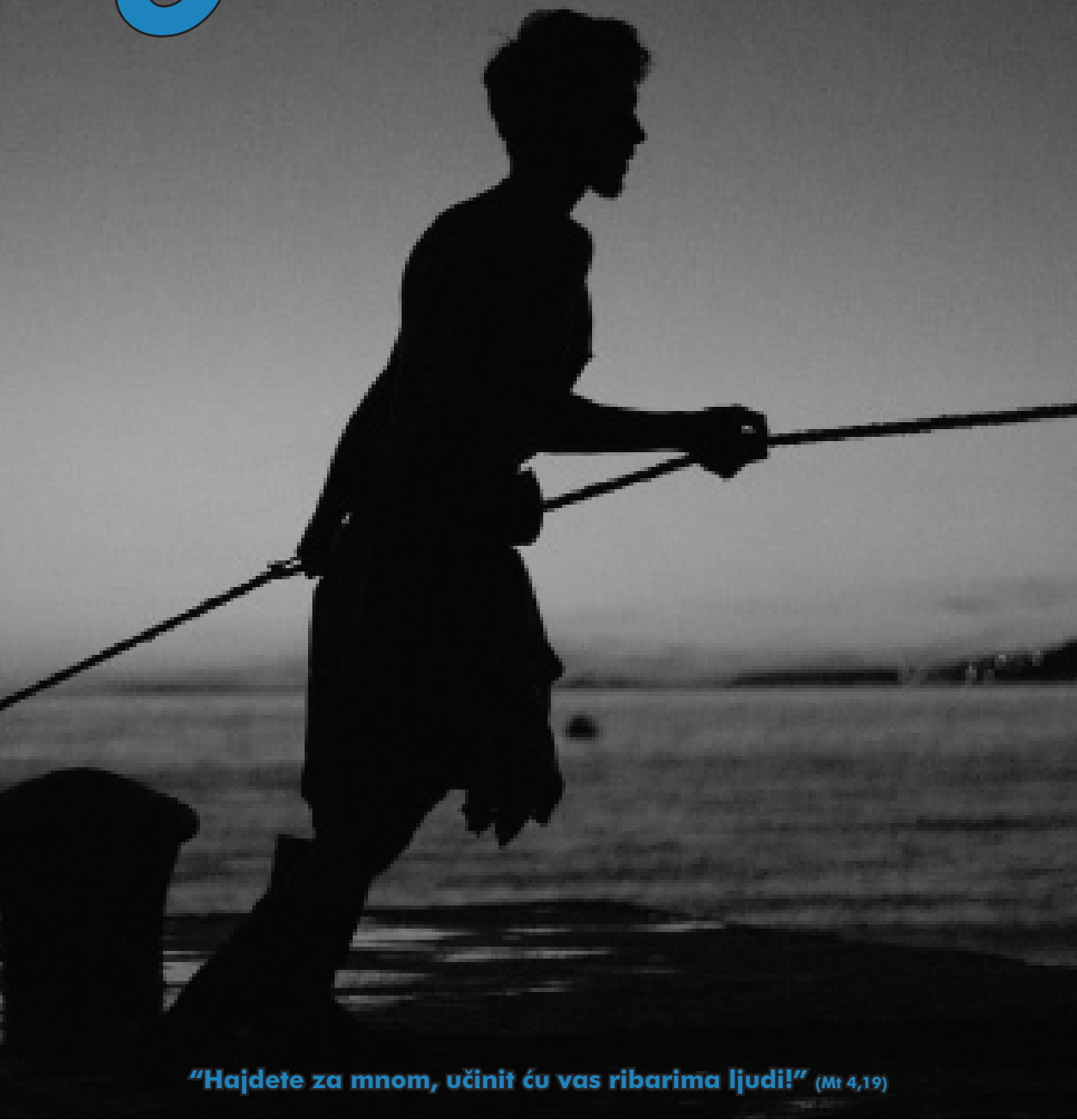

Brazda

List župe sv. Ivana Nepomuka, Stupnik - Lučko

"Hajdete za mnom, učinit ću vas ribarima ljudi!" (Mt 4,19)

U ovom broju: Ususret župnom blagdanu | Aktualnosti iz života župe | Život jučer, danas i sutra | Bogatstvo župnog pastora
| Živi i djeluj socijalno | Dodir malenih ruku | Glazba kao zvonka radost | Olovka u ruci Crkve | Tragovi u prolazu | Obavijesti

SADRŽAJ

- 1 Riječ odgovornog urednika
2 Sunčanje
4 Molitva pred oltarom svetog Ivana od Nepomuka
5 Gdje idu bogohulni, lažljivi, bludni lopovi kada umru?
8 Kako odmoriti dušu
10 Devet prvih petaka u Hrvatskom Leskovcu
10 Citati o majkama
11 Crkveni nauk o marijanskim pobožnostima
12 Žena, Majka, Kraljica
13 Nastavak izgradnje župnog pastoralnog centra
14 Poučavanje
16 Oni su kao dobro vino
18 Manire lijepog ponašanja
19 Moje smjernice za život
20 Duhovna obnova Zajednice karmelskih laika
22 Isus u Psihijatrijskoj bolnici za djecu i mladež
24 „2 u 1!“ – Božićna evangelizacija i obljetnica osnutka Zajednice
26 Molitveno „posvajanje“ časnih sestara u Hrvatskom Leskovcu
27 Svetost poziva
29 Dan posvećenog života s franjevačkim postulantica
30 Humanitarni koncert za kuću sv. Josipa - „Nek svud ljubav sja“
31 Priča o četvorici
33 Zanimljiva gošća na susretu - mr. sc. s. Teodora Živković
34 Mladi za Mariju
35 Što se više umnaža posao, neka se još više pojačava molitva!
37 40 dana za život
38 Razgovor s vlč. Mijom Matoševićem
47 Put svjetla – Susret s Terezijom Avilskom
48 Molitva kao prijateljevanje
50 Susreo sam te...
51 Što Crkva ima kazati o socijalnom pitanju?
52 Gdje je nestao čovjek?
54 Proljeće u srcima
55 „Šalji dalje!“ – Novosti iz župnog Caritasa
57 Dječje smiješne izjave
58 Citati iz dječjih knjiga
60 Ivanovi anđeli na „Zlatnoj harfi“
61 Evo me Bože, ja sam pjevao...
64 Zašto je Allegro allegro?
65 Direktorij za službu i život prezbitera
67 Družba sestara Kraljice svijeta
69 Riznica misli pape Franje
70 Evangelizacija u „praksi“
71 Tebe žeda duša moja
72 Župne obavijesti

Brazda

Župni list Župe sv. Ivana Nepomuka, Stupnik-Lučko

E-mail: list.brazda@gmail.com

Naklada: 1000 komada

Izdaje: Župni ured sv. Ivana Nepomuka, Stupnik- Lučko,
Sijačevo šetalište 2, 10 250 Lučko; www.nepomuk.hr

Odgovorni urednik: Vjekoslav Pavlović, župnik

Glavna urednica: Marija Tomečak

Lektorica: Marija Tomečak

Članovi uredništva: Anđelka Bunić, Petar Bunić, Milan J. Desnica, Luka Drobilo, Ana Duić, Ivana Duić, Katarina Duić, Elvis Duspara, Marija Gaura, Tihana Golubić, Tihana Krajačić Bilić, Mladen Krpan, Tina Krpan, Kristina Lončar, Danijel Matešić, Vjeran Matešić, Nikola Tomečak

Suradnici: Dragica Burić, Mira Drobilo, Renata Krajina, vlč. Mijo Matošević, Janja Novinc, sestre karmelićanke BSI

Slikovno oblikovanje i grafička priprema: Petar Bunić

Naslovna i pozadinska fotografija: Petar Bunić

Tisak: KERSCHOFFSET d.o.o., Ježdovečka 112, 10250 Lučko

RIJEČ ODGOVORNOG UREDNIKA

Zaista, brzo je proteklo vrijeme od posljednjeg broja našeg župnog lista „Brazde” pa do ovog broja. Ipak, u toj se „vremenskoj brzini” mnogo toga dogodilo. Svakako, jedan od značajnih događaja za nas Hrvate katolike jest izbor nove predsjednice Kolinde, koja nije agnostik, već deklarirana vjernica katolkinja. Vjerujem da smo se mnogi molili i da ćemo se moliti i nadalje kako bismo imali predsjednike katolike - Hrvate koji vole svoj narod i svoju domovinu Hrvatsku.

U prošlom broju „Brazde”, spomenuto je kako je papa Franjo proglasio ovu godinu „Godinom posvećenog života”. Ove godine, 13. ožujka, papa je objavio kako će od 8. prosinca 2015. započeti „Godina milosrđa”. Postoji nekoliko prijedloga kako obilježiti najavljenju „Godinu milosrđa”. Organizirala bi se hodočašća u katedralu, u dva svetišta i jednu župu koja je značajna za biskupiju. Zatim, organizirale bi se misije na nivou dekanata te bi se više značajnosti i pažnje posvetilo promišljanju sakramenta ispovijedi. O tome će biti više riječi u slijedećoj „Brazdi”.

Ovih dana, značajan događaj za našu župnu zajednicu jest proslava župnog zaštitnika sv. Ivana Nepomuka. Kako se nalazimo u „Godini posvećenog života”, priprema - trodnevnica i sama proslava svetkovine župnog zaštitnika bit će u tom duhu.

Kao uvijek, tako i sada, naši su se urednici i suradnici potrudili da u „Brazdi” bude za svakoga po nešto. Uživajte u čitanju našeg župnog lista.

Svima vama, dragi župljani, čestitam svetkovinu našeg župnog zaštitnika sv. Ivana Nepomuka i želim vam obilje Božjeg blagoslova po njegovu zagovoru!

Vjekoslav Pavlović, župnik

SUNČANJE

Tekst: Bruno Ferrero

Neki misionar iz Papue Nove Gvineje zapazi kako jedan od njegovih novokrštenika, ponosni poglavica plemena Kanaka, na kraju svake mise dolazi pred svetohranište i tamo dugo ostaje uspravan kao svijeća, razgolićenih grudi. Bio je vrlo jednostavan čovjek, još nije ni počeo čitati Bibliju.

Jednoga ga dana misionar, ne mogavši više obuzdati znatiželju, upita što to on radi pred svetohraništern. Poglavica mu, smiješeći se, odgovori: „Sunčam dušu!”

JESTE LI ZNALI?

† JESTE LI ZNALI KAKO JE SV. IVAN NEPOMUK UMRO MUČENIČKOM SMRĆU PONAJVIŠE ZBOG POLITIČKIH RAZLOGA, A NE ZBOG NEOTKRIVANJA KRALJIČINE ISPOVJEDI? (Naime, kao generalni vikar u Pragu, ušao je u politička prepiranja s kraljem Vjenceslavom IV. koji je, zbog zadiranja u crkvene poslove, vlastite želje da prisvoji mnoga crkvena dobra i intencije da za opata biskupije u benediktinskom samostanu u Kladrubyju postavi svoga pristalicu, ušao u sukob s biskupom Ivanom Jenštejnom kojeg je Ivan Nepomuk hrabro branio — Josip Antolović, Duhovni velikani: sveci Katoličke crkve)

† JESTE LI ZNALI DA JE KANONIZACIJA IVANA NEPOMUKA POTAKNUTA OD STRANE HABSBUROVACA,

RIVALA KUĆE LUKSEMBURG IZ KOJE POTJEČE KRALJ VJENCESLAV IV., ALI I DA SE SMANJI NAGLO ŠIRENJE I UTJECAJ REFORMATORA U ČEŠKOJ TJ. ZBOG VAŽNOSTI ISTICANJA KATOLIČKE DOGME U SAKRAMENT ISPOVIJEDI, KOJEG SU PROTESTANTI OŠTRO NIJEKALI? (Zanimljivo je kako se najviše kipova i crkava posvećenih u čast Ivana Nepomuka nalazi u krajevima gdje su protestanti bili najzastupljeniji, tj. u Slavoniji, Baranji i Srijemu - Sanja Cvetnić, Habsburški politički utjecaji i ikonografija sv. Ivana Nepomuka u Hrvatskoj)

† JESTE LI ZNALI DA JE SV. IVAN NEPOMUK, OSIM ŠTO JE ZAŠTITNIK ISPOVJEDNIKA, UJEDNO I ZAŠTITNIK DOBROG GLASA? (interesantno je kako su 1719. god., prilikom otvaranja grobnice u kojoj je pokopan sv. Ivan Nepomuk, među njegovim zemnim ostacima pronašli potpuno sačuvan jezik)

† JESTE LI ZNALI DA JE PRIKAZ SV. IVANA NEPOMUKA S PET ZVIJEZDA OKO GLAVE ZAPRAVO SIMBOL PET KRISTOVIH RANA I PET RIJEČI U LATINSKOJ RIJEČI TACUI (hrv. šutjeh)?

† JESTE LI ZNALI DA JE OD SVIH MNOGOBROJNIH SLIKOVNIH PRIKAZA SV. IVANA NEPOMUKA NA PODRUČJU HRVATSKE, NAJIZRAVNJI PRIMJER GRAFIKE OVOG SVECA, RAĐEN OD STRANE PROTESTANTA JOHANNA ANDREASA PFEFFELA, NAPRAVLJEN NA ZIDU NAŠE ŽUPNE CRKVE U LUČKOM? (Olivier Chaline, La riforma cattolica nell'Europa centrale)

MOLITVA PRED OLTAROM SVETOG IVANA OD NEPOMUKA

Tekst: Prijevod s mađarskog (Margita Matić i Peter Dezso)

O slavni sv. Ivane od Nepomuka, koji si zbog blistavog svećeničkog života

i nepokolebljivog očuvanja svete tajne ispovijedi stradao mučeničkom smrću, molimo te da nam pomogneš svojim primjerom i usrdnom molitvom, da mi svi vjernici i svećenici Svete Crkve živimo Bogu ugodnim životom i da dobro pazeći na svoj govor, dostojni budemo stati u red izabраниh koji svojim jezikom nisu sagriješili.

Ponizno klečeći, molim Te Svemogući Bože, poslušaj moju molitvu koju ti prikazujem u spomen na slavu svetog mučenika sv. Ivana od Nepomuka, i dozvoli milostivo da njegovim ustrajnim zagovorom budem sačuvan od svake pogibeljne vijesti za moj dobar glas i da prije smrti svoje grijehе iskreno, raskajanog srca ispovjedim pred Presvetim Oltarskim Sakramentom i tako obdaren dragocjenom okrpjom krenem na dug put u svetu vječnost. Amen.

„PSSSSSSSSTTTTTTTTTT!!!”

SV. IVAN NEPOMUK

GDJE IDU BOGOHULNI, LAŽLJIVI, BLUDNI LOPOVI KADA UMRU?

Tekst: Elvis Duspara

STALNO ČUJEMO KAKO JE VJERA PRIVATNA STVAR I KAKO JE NE TREBA NAMETATI, NO KADA NAM AGENT OSIGURANJA U SVAKOJ MOGUĆOJ PRILICI NUDI ŽIVOTNO OSIGURANJE TO VIŠE NIJE PRIVATNA STVAR... TREBAJU LI KRŠĆANI IMATI MAKAR ONOLIKI ŽAR ZA EVANGELIZACIJU KOLIKO GA IMAJU AGENTI ZA PRODAJU ŽIVOTNOG OSIGURANJA?

- Tata, ajd' nas ti pusti same. - kaže mi kćer dok traje proba dječjeg zbora u župi.

- Jel' i ti hoćeš da vas ostavim same? - pitam sina.

- Aha. Mi bi bili sami tu. - siguran je i on.

Tako je to. Hoće klinci biti sami sa svojim društvom. Voditelj zbora mi je prijatelj i siguran sam da će paziti na njih.

Stojim na platou ispred crkve i razmišljam se kako mi nije nigdje za otići, ali niti ostati tu.

Mogu me klinci trebati pa je dobro da sam u blizini. Odlučujem da ću se motati tih sat vremena oko crkve dok traje proba dječjeg zbora. Neki dečko stoji pored parkiranog automobila. Shvaćam da je njegov automobil i da nešto čeka.

- Ti nisi iz župe? - pitam ga.

- Jesam. - kaže on.

- Nisam te do sada vidio na svetoj Misi... Ideš na večernju? - zanima mene.

- Ah, ja sam ti se malo udaljio od Crkve. Ne sviđaju mi se neke stvari u Crkvi pa ne idem. - kaže dečko.

- Ma, i meni neke stvari ne odgovaraju pa te razumijem. Treba se boriti za svoju Crkvu. - ne sudim ga, nego mu pokazujem razumijevanje.

- Ja sam ti mišljenja da onako kako radiš, tako će ti se i vratiti. - nastavlja on.

- Znači, ako činiš dobro, dobro će ti se vratiti? - pitam ga.

- Da. Ako činim dobro, onda će mi se dobro i vratiti. - siguran je on.
- Znači ti misliš za sebe da si dobar? – pitam ga.
- Ne znam da li sam dobar ili loš, ali pokušavam biti dobar. – već mi se dopao taj dečko.
- Jesi li razmišljao da nam je jednom svi- ma umrijeti? Što misliš gdje ćeš otići kada jednog dana umreš? – dok ga to pitam, sjetio sam se Davida Wilkersona koji je obilazio ulične bande i evangelizirao ih.
- A, ne znam... tamo gdje je dobro. – kaže on nekako zamišljen.
- Znači, računaš da ćeš otići u Raj? – još uvijek mi je u glavi David Wilkerson i Ray Comfort koji kroz seriju pitanja dovedu čovjeka do razmišljanja.
- Pa, valjda... - nije on siguran.
- Nemoj se ljutiti, ali pitao bih te nešto. Obećaj da se nećeš ljutiti. – nastavljam priču.
- Pitaj slobodno. Neću se ljutiti. – kaže on.
- Daj mi reci, jesi li ikada opsovao Boga? – pitam ga.
- Uh, jesam, naravno, ali više ga ne psujem. – kaže dečko.
- Kako zovemo ljude koji psuju Boga? – nastavljam s pitanjima.
- Bogohulnici?
- A daj mi reci jesi li ikada nešto slagao?
- Naravno. Tko nije nikada nešto slagao?
- Kako zovemo ljude koji lažu?
- Lažljivci?
- A jesi li ikada nešto ukrao? Makar čokoladu kao dijete?
- Naravno.
- Kako zovemo ljude koji krađu?
- Lopovi?
- Jesi li oženjen?
- Nisam.
- Koliko imaš godina?
- Dvadeset i šest.
- Imaš li curu?
- Imam.
- Jel' legneš sa svojom curom kao što se liježe sa ženom?
- Naravno, pa cura mi je.
- Kako zovemo ljude koji spavaju sa ženama, a nisu u braku?
- Preljubnici? – zamislio se on.
- Može i preljubnici, a bi li bolja riječ bila bludnici? – pitam ga.
- Da, da... bludnici.
- E, nemoj sada misliti da te sudim ili da se stavljam iznad tebe. Sve što se tiče tebe, tiče se i mene... - govorim biranim riječima.
- Ma, nastavi slobodno. – kaže mi on.
- Prema tvome vlastitom priznanju, ti si bogohulni, lažljivi, bludni lopov. – nastavljam s pričom.
- Tako ispade. Nisam o tome tako razmišljao, ali sada kada si to rekao, tako ispade. – dok je govorio vidim da je iskren i stvarno mi je simpatičan.
- Misliš li da u Raju ima bogohulnih, lažljivih, bludnih lopova? – pitam ga.
- Nema... Ajoj, gdje ću ja završiti? Pa ja sam skroz desno. – iskreno je zburjen i zabrinut, mada ne razumijem tog trenutka što mu to znači da je „desno“.
- A što misliš, ima li šanse da bogohulni, lažljivi, bludni lopov dođe u Raj? – pitam ga.
- ... - štiti jer ga je zateklo moje pitanje.
- Kažeš da si nekada prije znao opsovati Boga, ali da ga više ne psuješ. Zamisli nekog pedofila koji je oteo dijete od dvije godine, silovao ga i masakrirao. Nakon nekoliko godina pronađu mjesto gdje je dijete bilo živo zakopano, a taj čovjek priznaje da je to učinio. Što bi mu ti uradio?
- Ne znam... zatvorio bih ga i ne bih ga više puštao. – iskren je dečko, a ja vidim da se radi o čovjeku dobre volje.
- Naravno. I ta tvoja osuda je pravedna. No, bi li ga zatvorio i kada bi on rekao da je samo jedan jedini puta to napravio i da je cijeli svoj život posvetio brizi za nezbrinutu djecu? Što bi kada bi on rekao da je sve svoje imanje prodao i otvorio najmanje 500 domova za nezbrinutu djecu? Bi li ga ipak zatvorio zbog onog jednog jedinog slučaja kada je silovao i ubio to dijete? – pitam ga.
- Svejedno bih ga zatvorio zbog onog jednog djeteta. – siguran je on.
- Znači, ako učiniš nešto za što je propisana kazna, nema veze koliko dobroga učinio poslije, moraš odgovarati za ono što si učinio?
- Da!
- Biblijski gledano, onaj koji opsuje Boga

taj ima da se smakne. Pa makar da je samo jednom opsovao. Sveti Pavao nam govori da nijedan bludnik neće baštiniti Kraljevstva Nebeskog. – nastavljam.

- Gotovo mi je... Neću otići u Raj, sada to vidim. – iskreno se njegova dobra duša zabrinula i govori više sebi u bradu.

- Vidiš, Bog je toliko ljubio svijet da je poslao svoga Sina Jedinorođenca da nijedan koji vjeruje u Njega ne propadne. Isus Krist je umro umjesto tebe i tako te pomirio s Ocem Nebeskim tako da i ti koji si bogohulni, lažljivi, bludni lopov možeš doći u Raj. Trebaš prihvatiti vjeru u Isusa Krista i preko Njegove žrtve biti spašen. Odreci se svojih grijeha i pokaji se. Nisi se dugo ispovjedio? – nastavljam.

- Ma, sad sam se ispovjedio, ali nisam siguran da je valjana ispovijed jer je bila na brzinu. Inače, nisam se dugo ispovjedio prije toga. – kaže on.

- Gle, ako te svećenik odriješio, nemoj postavljati pitanja. Prihvati da su ti oprostili grijesi, a ako te baš tereti savjest, otiđi na još jednu ispovijed pa reci ono što te muči. To si ti neki kum pa si se zato ispovjedio?

- Da. Kum sam na vjenčanju.

- A koliko često pereš svoje ruke? – pitam ga.

- Svaki dan.

- Više puta ili samo jednom?

- Ma, više puta. Naravno. – smije se.

- E, sad ti sam zaključio do čega ti je više stalo. Do tvojih ruku ili do tvoje duše? Ono što češće pereš, do toga ti je više stalo. Meni se čini da je tebi više stalo do tvojih ruku nego do vlastite duše.

- Tako ispade.

- Jel' ti smeta ovaj razgovor?

- Ne smeta, nego nisam o tome tako razmišljao. Čak mi je jako zanimljivo. Nisam očekivao da ću ovakav razgovor voditi.

- Vjeruj u Isusa i da je on umro umjesto tebe da bi ti imao život vječni. Jedini način da uđeš u Raj je bio da te Isus Krist otkupi svojom krvlju. Zato prihvati svoje spasenje i živi kao slobodan čovjek kojemu je dana druga prilika.

Pozdravljamo se, a ja se nadam kako sam dobio još jednog brata u Kristu koji je spašen i s kojim ću se moći družiti jednog dana u Nebu.

MRŠAVLJENJE

- Kako da smršavam, doktore. – upita zabrinuti pacijent doktora.

- Pješačite svaki dan

po jedan sat vremena!

- Kada? Prije ili poslije ručka?

- Za vrijeme ručka.

I TE KAKVA VEZA

- Kolega, otkud Vam ta

blesava ideja da u izlog svoje

novе krojačnice stavite jabuku?

Kakve veze ima jabuka sa

šivanjem i krojenjem?

- Ima i te kakve veze.

Da nije Eva zagrizla

jabuku, odjeću

nitko uopće ne bi nosio.

NAGLUH

- Molim Vas, dajte mi tri

markice za pisma - više

kupac već svima poznatom

nagluhom prodavaču u kiosku.

- Što se derete toliko!

Čujem Vas dobro!

S filterom ili bez filtera?

KAKO ODMORITI DUŠU

Tekst: Milan J. Desnica

Kako odmoriti dušu kada je tijelo umorno??? kada je mozak napet??? kada je ljubav nedostižna??? kada je misao nedovršena??? kada je um poremećen??? kada izgleda da nemaš prijatelja??? kada se osjećaš prazno??? kada tražiš samoga sebe??? kada misliš da te Bog napustio??? kada ne vidiš izlaz u ovozemaljskim situacijama??? kada želiš što prije napustiti ovaj svijet???

Vrijeme nikada nije bilo na strani čovjeka, jer vrijeme je kategorija u koju je čovjek uronjen samo na trenutak. Čovjekovo biće teži za vječnošću i zato se ne može smiriti u ovozemaljskim prostorima. Tjelesnost koju su nam dali roditelji, po Božjoj volji, samo je posuđeni dio našega bića i ostaje kod nas samo privremeno. Trenutkom prestanka našega života ono se vraća zemlji, jer je njen sastavni dio.

Duša, koja je sastavnica tijela u duhovnoj dimenziji, često ne poznaje zakone tijela i zato se želi odmoriti, mimo tijela. Umorno tijelo nema snage, nema mira, u kojemu bi duša bila spokojna. Tijelo tada postaje ljuštura iz koje duša želi pobjeći, jer u umornom tijelu samo pati.

Tijelo u sebi ima dijelove, poput mozga, koji pokušava zagospodariti, upravljati cijelim bićem, ali duša mu se ne pokorava. Mozak izvršava funkciju dobrog kormilara, ali često se događa da oluje, kroz koje čovjek prolazi na svom životnom putu, ostavljaju neizbrisivi trag upravo na mozgu. Tada

mozak postaje napet, njegova funkcija biva oslabljena i duša opet ostaje bez suputnika i supatnika u svojem nastojanju da se odmori.

U ljubavi čovjek pokušava utažiti neutaživu žeđ. Ljubav u svim svojim kategorijama ima zadatak trenutnog mira, zadovoljstva

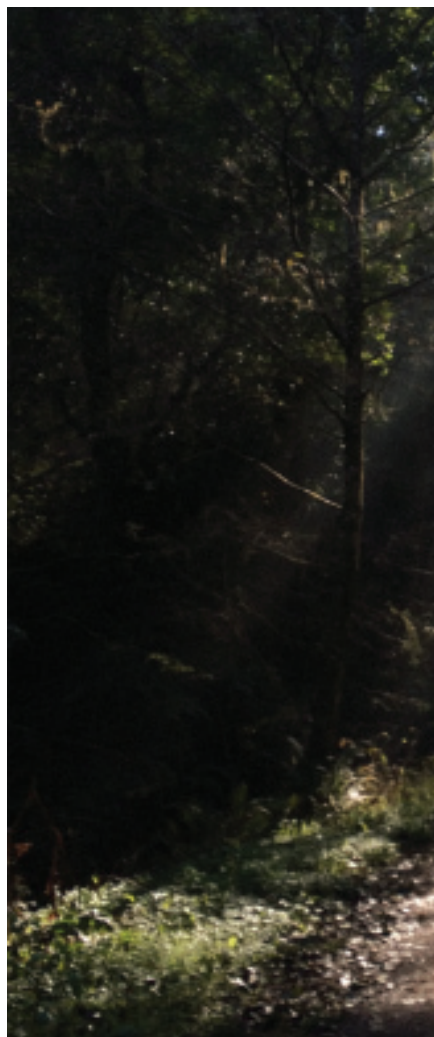
**“MISLI SU SLOBODNE
POPOT VJETRA U KROŠNJA-
MA DRVEĆA, SNAŽNE POPOT
OLUJE NA MORU, A ONDA SE
OPET RASPLINJUJU POPOT
MAGLE I NESTAJU, OSTAJU
SAMO SJENE, NEDOVRŠENE,
BEZ OSNOVE ZA ISTINSKU
NADOGRAĐNJU, DUŠI NA
KORIST, OSTAVLJAJUĆI DUŠU
SAMU DA I DALJE TRAŽI SVOJ
MIR.”**

i punine. Duša uranja u nutrinu ljubavi u nastojanju ostvarenja svoga cilja. Međutim, ljubav je privremeno boravište zajedničkih htijenja tijela i duše i često duša opet ostaje sama, jer ljubav odlazi za prolaznim. Ljubav se ne osvrće za dušom, jer ju ne može pratiti u traženju vječne istine, kome pripada. Čovjek pokušava spoznati pravu ljubav, ali ona ostaje nedostižna.

Svakodnevnim lutanjima čovjek pridodaje i svoje misli, koje nesmetano traže mir za dušu. Misli su slobodne poput vjetra u krošnjama drveća, snažne poput

oluje na moru, a onda se opet rasplinjuju poput magle i nestaju, ostaju samo sjene, nedovršene, bez osnove za istinsku nadogradnju, duši na korist, ostavljajući dušu samu da i dalje traži svoj mir.

U svojim borbama čovjek često gubi pobjede, čak i cijele ratove, u nastojanju da ostane svoj do kraja. Izmoreno tijelo, izranjeno silnim udarcima životnih problema i nedaća, ostavlja traga na psihu te um postaje poremećen. Čovjek tada više liči na biljku koja vegetira. U njemu ostaje zarobljena duša, koju ne može smiriti. Po-

remećen um ostaje zatvoren za sva nastojanja uspostavljanja ravnoteže, u kojoj bi čovjek postao cjelovito biće, svjesno svojih postupaka.

Tražeci prijatelja, čovjek stupa u komunikaciju s nepoznatim osobama, u nadi da će naći srodnu osobu, koja će postati prijatelj, suradnik i suradnik na zajedničkom putu do pronalaza mira za dušu. Često puta pomislimo da smo uspjeli u tome, a onda iznenada dođe razočarenje i ostajemo sami sa svojim bolima i strahovima.

Praznina koja ispunja čovjeka nakon silnih padova, lomova,

razočaranja, neostvarenih želja, ostaje duboko u duši. Čovjek nastoji tu prazninu ispuniti snovima, razmišljanjima, misaonim lutanjima, ali, nakon nekog vremena, sve nestaje i ostaje samo stvarnost duboke potištenosti koja ubija, skoro do kraja.

Najteža od svih boli je „spoznaja” da nas je Bog napustio. Toliko padamo u svojoj nutrini da se više niti ne prepoznajemo. Uzalud sva nastojanja drugih da nam ukažu na Božju blizinu. Postajemo izgubljeni, bez nade, jer naši osjećaji govore da je Bog daleko od nas.

Nemamo snage ni hrabrosti suočiti se s činjenicom da nije tako, jer u duši nemamo mira. Naš bijeg nas odvodi još dalje i svako nastojanje oko povratka Bogu je uzaludno. U našoj duši odzvanja: Bog nas je napustio. U svojoj ljudskoj bijedi ne uspijevamo shvatiti pravu istinu da smo se mi udaljili od Boga.

Kriza identiteta u padu postaje sve veća. Duša vapi za mirom, a mi tonemo u nemir sve dublje. Svakodnevne životne situacije postaju nesnošljive, opterećujuće i bezizlazne. Život moramo živjeti, a snaga nas ostavlja. Izlaz iz krize često ne vidimo, jer nam je pogled uprt u prazno. Život postaje težak i svakog trenutka želimo otići, pobjeći daleko, negdje gdje će nestati problemi. Naprosto želimo napustiti ovaj svijet i pronaći mir za svoju dušu.

Međutim, tada kao da se budimo iz dubokog sna. Postajemo svjesni da nismo gospodari života, da nemamo pravo prekinuti život koji nam je darovan. Duša uspostavlja komunikaciju sa svojim Stvoriteljem i nastaje preobrazba u traženju mira.

Otvoraju se vrata spoznaje dobra i zla. Zagledani u budućnost vidimo smisao svake naše patnje, svih razočaranja i svih boli, jer u daljini vidimo Krista. On nam daje svjedočanstvo života i mi postajemo jači, jer duša nas vodi Njemu ususret. Nije više teško nositi križ i teret svakodnevice, jer nismo sami. Predajući Kristu svoje brige postajemo slobodniji, smioniji u svemu, na svakom koraku. Tijelo se odmara, a duša slavi pobjedu nad svim teškoćama.

Konačna pobjeda je u Bogu, koji nas uči susresti Ga u čovjeku pored sebe, susresti Ga u Crkvi, gledati Ga, kao nekada, blizu sebe.

DEVET PRVIH PETAKA U HRVATSKOM LESKOVCU

Tekst: Ivan Vojniković, Mladi Karmela BSI Hrvatski Leskovac

Još pod dojmom leskovačke Karmelijade, a potaknuti i evangelizacijskim „performansom” na glavnom zagrebačkom trgu, u devetom se mjesecu protekle godine, među Mladima Karmela BSI, rodila ideja o pokretanju Devetnice spasa, na nakanu moralnog i duhovnog preporoda hrvatske mladeži, ali i na mnoge druge nakane.

Devetnica spasa ili devet prvih petaka je prekrasna pobožnost po kojoj je Isus dao tolika obećanja dušama koje ustraju u tome. Sve što treba činiti jest svakog se prvog petka u mjesecu ispovjediti i pričestiti tijekom slavlja sv. mise.

Nakon same ideje, našoj časnoj sestri Dijani trebalo je svega par dana da sve osmisli, dogovori sve s nama i ostalim sestrama te kontaktira svećenike koji bi željeli predslaviti mise. Dana 3.10. smo već imali naš prvi „prvi petak” kojeg su animirale sestre novakinje i zbor mladih VIS „Karmel”.

Očekivanja nisu bila prevelika, osobito za prvi puta, jer je ipak to bio petak – dan koji „nije nedjelja” i koji je kod većine mladih osoba rezerviran za izlaske i druženja. Međutim, oko 19.30h dogodilo se nešto upravo suprotno. U nevjerici smo gledali kako se naša kapelica sv. Josipa puni poznatim, ali i potpuno nepoznatim mladim licima. Pribojavali smo se da neće biti dosta mjesta, ali, u karmelskom duhu, svi smo se malo stisnuli i bilo je mjesta za sve! Nakon sv. mise, izašli smo iz kapelice pre-

puna srca i duše te se jednoglasno složili kako je ovo najbolji mogući večernji izlazak.

Ubrzo smo shvatili kako prilika za ispovijed, koja započinje pola sata prije mise, nije dovoljna za sve mlade koji bi joj željeli pristupiti. Tako smo našem redovnom klanjanju mladih, koje imamo svaku zadnju nedjelju u mjesecu, dodali i mogućnost ispovijedi. To se pokazalo kao pun pogodak.

Slijedio je drugi prvi petak, pa treći... pa šesti... Mladih je dolazilo sve više, svećenici su se izmjenjivali (p. Milan Lojić, lazarist; p. Zlatko Pletikosić, OCD; fra Ivan Matić, OFM; P. Jorge Ramos, OD; don Stjepan Bolkovac, salezijanac; fra Tomislav Glavnik, OFM conv. itd.), naš VIS „Karmel” je i dalje animirao klanjanja i sv. mise, čak nas je jednom i „Allegro” obogatio pjesmom, a naša srca su bila sve punija i punija jer se naše zajedništvo još više produbljivalo. Zato sam siguran kako će sa svakim idućim prvim petkom naše zajedništvo u Kristu biti još dublje i kako će naša srca biti još ispunjenija i radosnija!

Pred nama je još jedan prvi petak, 5. lipnja 2015., i još jedan dragi gost, vlč. Ciril Čuš iz Slovenije. Ovim putem vas sve pozivamo da nam se pridružite. Od 19.00h do 20.00h bit će prilika za sakrament ispovijed i razmatranje Božjih otajstava, dok će u 20h početi slavlje sv. mise.

CITATI O MAJKAMA

POVODOM MAJČINOG DANA, KOJI SE OVE GODINE SLAVI 10. SVIBNJA, DONOSIMO VAM NIZ LIJEPIH CITATA O LJEPOTI I VAŽNOSTI MAJKI. UKOLIKO NISTE UPOZNATI, MAJČIN DAN JE PRAZNIK UVEDEN 1914. GOD., NA INICIJATIVU ANN MARIE REEVES JARVIS KOJA JE 1908., NA DRUGU GODIŠNJICU SMRTI NJEZINE MAJKE ANNE MARIE JARVIS, U LOKALNOJ CRKVI PODIJELILA BIJELE KARANFILE DRUGIM MAJKAMA I ŽENAMA TE NA TAJ NAČIN IZRAZILA LJUBAV PREMA PREMINULOJ MAJKI.

„Majka je osoba koja, vidjevši da su na stolu samo četiri kolača za petero ljudi, odmah izjavljuje kako nikad nije voljela jesti kolače.”

T. Jordan

„Biti majka znači učiti o snagama koje niste znali da imate i doživjeti strahove za koje niste znali da postoje.”

Linda Wooten

„Ne brini se ako te djeca ne slušaju. Brini se zato što te uvijek gledaju.”

Robert Fulghum

„Biti majka puno je radno vrijeme i jedan je od najbolje plaćenih poslova. Uzevši u obzir da je plaća čista ljubav.”

Mildred B. Vermont

„Biti majka znači da tvoje srce više ne pripada tebi, već da luta s tvojim djetetom.”

Nepoznati autor

„Ako želite da vam djeca postanu dobri ljudi, potrošite na njih duplo više vremena i duplo manje novca.”

Abigail Van Buren

„Na svijetu postoji samo jedno lijepo dijete i svaka ga majka ima.”

Kineska poslovice

„Majčine ruke su satkane od nježnosti i djeca na njima sigurno spavaju.”

Victor Hugo

CRKVENI NAUK O MARIJANSKIM POBOŽNOSTIMA

Nalazimo se u mjesecu svibanjskih pobožnosti posvećenih Blaženoj Djevici Mariji, koja je “znak pouzdane nade i utjehe putujućem Božjem narodu” (LG 68). Navedene pobožnosti sežu iz 16. st., kada ih potvrđuje papa Pio VII., a u sebi najčešće uključuju marijanske pjesme, litanije, euharistijski dio te izlaganje i poklon Presvetom oltarskom Sakramentu.

„Gotovo se sve marijanske pučke pobožnosti vežu na neko liturgijsko slavlje prisutno u Općemu kalendaru rimskoga obreda ili u posebnim kalendarima biskupija ili pak redovničkih obitelji. Ponekad pobožna

vježba prethodi uspostavi blagdana (što je slučaj sa svetom krunicom), ponekad je blagdan nastao puno prije pobožne vježbe (što je slučaj s Andeoskim pozdravljenjem). Ta činjenica pokazuje postojeći odnos između liturgije i pučke pobožnosti i kako ove posljednje imaju svoj vrhunac u slavljenju određenoga blagdana. Kao liturgijski, blagdan se veže uz povijest spasenja i slavi neki vidik pridruženosti Blažene Djevice Marije Kristovu otajstvu. No, taj blagdan treba biti slavljen prema liturgijskim odredbama i poštujući hijerarhiju između ‘liturgijskih čina’ i ‘pobožnih vježbi’ koje su s njima povezane. No, slavlje blažene Djevice Marije, ako je pučko očitovanje, nosi sa sobom antropološke vrijednosti koje se ne smiju zanemariti.” (*Direktorij o pučkoj pobožnosti i liturgiji*)

ŽENA, MAJKA, KRALJICA

Tekst: Ana, Ivana i Katarina Duić

U MJESECU SVIBNJU, KOJI JE POSVEĆEN BLAŽENOJ DJEVICI MARIJI, DONOSIMO VAM JEDNO DUBOKO PROMIŠLJANJE O OVOJ VELIKOJ I NADASVE PONIZNOJ ŽENI.

Na ovom svijetu zaista nema ljepše stvari nego što je majčinstvo. Žena, kada dozna da u njoj raste novi život, odiše radošću i puninom života. Ona jedva iščekuje da položi dijete na svoja prsa i uzme ga u svoje ruke.

Jedna je žena davno izabrana među svim ženama da nama svima bude majka. To je Blažena Djevica Marija, koja je ujedno i majka našega Spasitelja Isusa Krista. Jedna jednostavna i ponizna žena prihvatila je najveću ulogu kojoj je Bog odredio, a to je da bude majka. Svojega Sina Jedinorođenca rodila je u skromnosti. Rodila ga je i odgajala s puno ljubavi i pažnje. Bila mu je najveći oslonac u njegovom životu. Ona nije voljela samo svojega sina Isusa, nego je voljela i svu drugu djecu. Pozivala je djecu k sebi na molitvu, na zajedništvo.

Drage moje sadašnje i buduće majke, vjerujem kako možete

jako puno naučiti od Blažene Djevice Marije. Njoj ništa nije bilo teško napraviti za svojega sina. Vjerujem da ni vama nije teško sve učiniti za svoje dijete. Blaženoj Djevici Mariji najteže je bilo vidjeti svojega sina Isusa na križu. U Njegovoj mucu, boli i patnji, ona Ga nije napuštala. Drage majke, kada mislite da vam je najteže u životu, i kada ne vidite izlaza, obratite se molitvom Blaženoj Djevici Mariji. Ona je izabrana da nam potpomaže, da nam pokazuje pravi put i bude nam uzor u svojim vrlinama.

Kada bismo trebale izdvojiti neke od njenih najvažnijih vrlina, izdvojile bismo hrabrost i strpljivost. Njena hrabrost očitovala se u prihvaćanju uloge koje, po našem mišljenju, rijetko koja žena u današnjem svijetu želi prihvatiti. Biti majka sinu koji će uskoro biti mučen i razapet. Ona nije dvojila. S druge strane, njena strpljivost očitovala se u trajnom

iščekivanju onoga što slijedi nakon muke i raspeća. Ujedno, njezino plaho i lijepo lice prekriveno je prekrasnim plavim plaštem. Plašt Blažene Djevice Marije simbol je nježnosti i topline.

Ona je začela po Duhu Svetom. Iako je njezino začće često osporavano, ono ne želi omalovažavati seksualnost. Njezino se začće jedino može probuditi molitvom. Isto tako, iako je rodila, ostala je djevica. Nama je Bog odredio da putem jednoga posebnog odnosa između muškarca i žene postanemo majke.

Stoga, mi smo pozvane da slijedimo Blaženu Djevicu Mariju jer nas međusobno veže majčinstvo. Ona se nije udaljila od Boga, a nije se udaljila ni od nas majki. Ona je ostala Božje stvorenje koje boravi sa svim majkama. Na koncu, slijedeći Blaženu Mariju Djevicu, sve smo mi, majke, pozvane na svetost i svima nam je ona najveći uzor.

NASTAVAK IZGRADNJE ŽUPNOG PASTORALNOG CENTRA

Tekst: Vlač. Vjekoslav Pavlović

Kao što već možda i znate, prošle je godine, za vrijeme trodnevnice, bio blagoslov jednog dijela našeg župnog centra, a koji je namijenjen za potrebe našeg župnog Caritasa. Kako su nastali veoma ozbiljni problemi u pojedinim župama Zagrebačke nadbiskupije, Nadbiskupski Duhovni Stol (NDS) u Zagrebu donio je odredbu po kojoj se ne smije ući u radove

koji su skuplji od 50.000,00 KN, a da se prije ne zatraži njihovo odobrenje.

Da bi se takvo odobrenje zadobilo, NDS-u se mora poslati ugovor ili aneks ugovora u tri primjerka, troškovnik te župnikov pismeni dopis iz kojega se vidi da su novčana sredstva osigurana i kako se ne ulazi u nikakve dugove. Mi smo dotične navedene uvjete izvršili, tj.

poslali papire, te je 28. travnja stiglo odobrenje NDS-a za nastavak radova.

U planu su ovi radovi: oblaganje potkrovlja vatrootpornim GFK pločama, toplinska izolacija, bandažiranje spojeva, nabava materijala, postava dimnjaka i razvod struje. Ovi će poslovi stajati 105.152,88 KN. Hvala vam unaprijed na svakoj Vašoj donaciji.

POUČAVANJE

Baka poučava malog Karla da se zimi valja dobro oblačiti kad se ide van. Kako bi mu na razumljiv način objasnila važnost dobrog i toplog odijevanja, započinje priču:

„Bio jednom jedan mali dječak koji nije obukao kaput, nije obuo čizmice, niti stavio kapu, rukavice i šal kad je pošao na sanjkanje. Najprije se prehladio, iz toga je nastala upala pluća, pa je jadnik naposljetku umro.”

Kako je sve slušao pozorno, unuk je u tišini upita:
„A što se dogodilo sa sanjkama?”

„BOG NIKADA NEĆE ODUSTATI
OD SUSRETA S ČOVJEKOM.”

STJEPAN LICE

JESTE LI ZNALI?

† JESTE LI ZNALI DA PROROK IZAIJA 700. GOD. PRIJE ROĐENJA KRISTA NAJAVLJUJE KAKO ĆE DOĆI MESIJA, SIN BOŽJI, KAKO ĆE TRPJETI BOL I MUČENJA I OTKUPITI LJUDE OD GRIJEHA (IZ 53)? (U prilog autentičnosti biblijskog teksta doprinosi i pronalazak svitaka s Mrtvog mora 1947. god., koji su napisani na dobrom sačuvanom predmasoretskom hebrejskom jeziku, stari oko 2000. godina i pripisuju se Izaiji. Bili su gotovo identični biblijskom tekstu, što dokazuje kako se tekst nije mijenjao tijekom godina)

† JESTE LI ZNALI KAKO DANAŠNJA LITURGIJA, UNATOČ SVOJIH KVALITETA, DOVODI I DO SVOJEVRSNE BANALIZACIJE OTAJSTVA KOJEG SE SLAVI?

(Naime, liturgija se danas svodi na poduku. Želeći biti razumljiva, daje prevagu riječima i ponavljanju fraza koje se čine dostupnijima i ugodnijima za vjernike. Ipak, tu je riječ o zabludi. Poplava ezoterizma, širenje azijskih tehnika opuštanja i duhovne praznine pokazuju da na našim liturgijama nedostaje tišina, nad-osobno otajstvo, ljepota — Joseph Ratzinger, Govor za jubilej katehista, 10.12.2000. u Rimu)

† JESTE LI ZNALI KAKO JE BOG OSTAVIO MNOGOBROJNA ČUDESA U SVIJETU, ČIJE POSTOJANJE, DJELOVANJE ILI OBLIK ZNANSTVENICI NE MOGU DO KRAJA OBJASNITI ILI UMJETNO PROIZVESTI U LABORATORIJU? (Primjerice, grmljavina oslobađa plinoviti dušik koji omogućuje plodnost zemlje; svaka pahuljica snijega ima svoju zasebnu i jedinstvenu kristalnu strukturu, različitu od ostalih; obično malo sjeme poznaje sve uvjete kako bi proklijalo, tj. odgađa klijanje dok ne budu zadovoljeni svi uvjeti rasta, kao što su toplina, voda, atmosfera itd.; list biljke kao najbolje izumljeni solarni panel; hidro-dinamički oblik tijela i samopodesiva mogućnost kamuflaže hobotnice; kolibrićeva mogućnost lebdenja u svim smjerovima; leptirova mogućnost preobrazbe iz gusjenice i biofotoničke strukture ljuski koje upijaju određenu valnu duljinu svjetlosti; programski kod, mogućnost repliciranja i dizajn DNA; čovjekova duša, samosvjesnost, kontemplativnost, retrospektivnost, refleksivnost, mudrost itd. — film „Bog čudesa“)

ONI SU KAO DOBRO VINO

Tekst: Anđelka Bunić

TAKO JE LIJEPO BITI ZAGLEDAN U DJEČJE OČI, BITI ZANESEN NJIHOVOM RAZIGRANOŠĆU I DJETINJOM PROSTODUŠNOŠĆU. LIJEPO JE OSJEĆATI I ZNATI KAKO TE TO MALO BIĆE POTRAŽUJE I TREBA, KAKO TE POGLEDOM TRAŽI, IGROM IZAZIVA, PITANJIMA ZAPLJUSKUJE. UHVATI I TI TRENUTAK DA POTRAŽIŠ NJEGA.

Subotom volim poslušati emisiju „Zagonetno putovanje”, koju vode izvrsni novinar Mladen Kušec i akademik Bratulić.

Bilo je Vincekovo pa su se javljali slušatelji koji su pričali o vinu, vinogradu i običajima. Svidjela mi se usporedba jednog slušatelja koji je roditelje, bake i djedove usporedio s vrijednim vinogradarima koji mukotrпно rade u svom vinogradu, tj. na odgoju svoje djece, odnosno unuka, kako bi na kraju tog rada dobili dobro vino. U tom kontekstu, unuci se uspoređuju s dobrim vinom. Poznato je, naime, kako je rad u vinogradu mukotrpan, zahtjevan i kontinuiran. Isto je i s odgajanjem. Odgoj je kontinuirani proces koji zahtijeva ljubav, vrijeme, upornost, dosljednost i posvećenost. Ako smo dobro odgojili svoju djecu, uz sreću da smo imali i pomoć baka i djedova, trebamo imati nadu kako će nam i unuci biti dobro odgojeni.

Unuci su naša nadogradnja. Ne da se niti opisati osjećaj kako je to biti baka tim malim slatkim stvorenjima. Ako dozvolimo jedan odnos zasnovan na povjerenju, ako ih slušamo, pratimo njihove potrebe, posvetimo im se, podržavamo ih,

pokazujemo primjerom kako se žive vrednote zasnovane na moralnim zakonima, time im dajemo krila da lete i osnažujemo ih te pripremamo za samostalan život, što mora biti cilj svakog odgoja.

Ono što je meni najljepše kod djece jest to što ona žive samo u sadašnjosti i za trenutke, nisu opterećena prošlošću, ne brinu za budućnost. Ne pričaju o problemima, bolestima, besperspektivnosti... Ne opterećuju nas, već nas izvlače iz naših uskih okvira u koje su nas drugi stavili ili smo se sami gurnuli i iz kojih ne znamo izaći, te nas uvlače u divan svijet mašte i svijet gdje je „sve je moguće”. Naravno, imamo li maštu i „dijete u sebi”.

Sjećam se jedne zgrade s mojom prvom unukom, koja je voljela sa mnom raditi predstave na temu poznatih dječjih priča kao što je „Snjeguljica”, što sam ja objueručke prihvaćala jer sam tako dolazila do najdubljih dubina duše moje drage unuke. U jednoj sceni, Snjeguljica je ležala mrtva i ja sam je trebala pokriti, dok je unuka „na licu mjesta” izvodila scenarij priče s lakoćom koja me oduševljavala. Dakle, u toj sceni, ja sam je „mrtvu” trebala pokriti, što sam ja doslovno shvatila te sam

krenula u drugu sobu po deku. Ona me zaustavila u mom naimu i jednostavno rekla: „Baka, ne treba mi deka, napravi samo ovako s rukama”, pokazujući mi kod toga pokret kako se pokriva. Moram priznati da me to oduševilo. Pitam se koliko je ostalo te jednostavnosti i mašte danas, kad je već adolescentica i kad se susreće s problemima koji prate adolescente? Mislim da su je bakine priče vodile, a i danas je vode, kao svijetli putokazi, kako se ne bi dala svesti u uske okvire. Vjerujem da i danas pronalazi originalna rješenja za mnoge situacije. Mene su, također, kroz život vodile mudrosti, savjeti i životne vrijednosti mojih divnih dviju baka i divna dva djeda.

A naša Tankica ili Tončica,

kako ju od milja zovem? Originalna i neponovljiva. Ona se ne da svesti u okvire. Što ju se više „tiska“, ona skače, sve više i više, baš kao lopta. „Živa“, brza, logika joj radi 100 na sat, neuhvatljiva, ali u isto vrijeme osjećajna i osjetljiva na druge. Izgleda nespojivo kao vatra i voda. Ipak, spojivo je ako se ne upotrebljava u isto vrijeme. Ona treba vatreno iskazivati svoj temperament, naravno, kanalizirajući ga u pozitivnom smjeru, a u tome joj pomaže i ples kao i usmjerenost prema temperamentnijem sportu npr. nogometu gdje ima zavidan šut koji ostavlja bez daha i „jači spol“. Ima izraženu crtu vođe.

Sjećam se zgrade kad je prohodala baš u Lučkom i zgrade kad se natraške bacila, bez raz-

mišljanja i bojzani da će pasti. Imala je toliko povjerenje u svoju mamu, intuitivno znajući da će je majčine ruke dočekati i prihvatiti. Moram priznati da me ova scena ostavila bez daha, da sam se naježila i usporedila tu scenu s vjerom u našeg Stvoritelja. Mi bismo se tako, bez razmišljanja, trebali baciti u Božje ruke koje nas uvijek čekaju ispružene kako nam se ništa

**“ONO ŠTO JE MENI NAJLJEPŠE KOD DJECE JEST TO ŠTO ONA ŽIVE SAMO U SA-
DAŠNJOSTI I ZA TRENUT-
KE, NISU OPTEREĆENA
PROŠLOŠĆU, NE BRINU ZA
BUDUĆNOST.”**

loše ne bi moglo dogoditi. Poželjela sam imati takvo povjerenje i vjeru u svog Stvoritelja.

Ne učimo mi samo svoje unuke, već, ako si dozvolimo, oni nas mogu mnogo čemu naučiti i poučiti. Unuci nam mogu dati onaj lijepi osjećaj koji nam, nakon dobrog jela, može dati jedna čaša dobrog vina.

Onda naš unuk. S njim sam imala čast najdulje biti zajedno jer je mlada obitelj živjela neko vrijeme s nama. S njim sam provodila najviše vremena. Kad su odselili u svoj stan u Sesvete, rastanak nam je obadvojici jako teško pao, jer sam znala da se nećemo moći tako često viđati. Uživala sam istraživati njegove sposobnosti i sklonosti, a usput i žalila što se na takav način nisam mo-

gla baviti svojom djecom zbog zahtjevnog i napornog posla, zbog stvaranja uvjeta za život, s čim se susreće i danas većina roditelja. Zato je lijepa uloga baka i djedova, koji više nemaju te dužnosti i brige te se mogu neopterećeno posvetiti unucima, naravno, ako to žele. Mogu popuniti one praznine koje ne mogu roditelji. Danas, više nego ikad, potreban je prijenos međugeneracijskog iskustva.

Unuk je jako temperamentan. Logika mu je isto jaka strana kao i našoj Tončici. Oni su si u puno stvari slični, kao da su rođena braća. Jako se vole.

Kad ovo pišem, unuk ima tri godine i za tu dob puno priča, ima veliki fond riječi, rečenice su mu smislene i duge. Okrenut je prema promatranju i proučavanju svijeta oko sebe.

Pun je pitanja, kao npr. zašto mjesec svijetli (pola sata smo sjedili na terasi i pričali o mjesecu), zašto zimi nema sunca, ako ima

sunca - zašto nije toplo, zašto auto vozi po cesti, zašto, zašto ili zakaj?... Ispituje dok se ne zadovolji odgovorom...

Jednom je unuk zaželio da dođem po njega u vrtić. Obećala sam da ću doći. Međutim, tog je dana „lilo kao iz kabla“, a meni treba sat i pol vremena vožnje do vrtića. Nazvao me sin i rekao da ne dolazim po ovom nevremenu. Razmišljala sam što učiniti i ipak sam odlučila da ću doći, jer iz iskustva znam da se djeci obećanje treba ispuniti. Djeca su kao spužve, uče na našim primjerima. Ako sad ne dođem, a obećala sam, poljuljat ću unukovo povjerenje, a ono se lako gubi i teško ponovno uspostavlja. Kad sam se pojavila u vrtiću, na licu mog unuka je zasjala radost, a njegova teta mi je rekla da je cijeli dan „zvao“ baku Anđelu na telefon i pitao tete hoće li doći? Ne smijem si ni pomisliti kako bi se unuk osjećao da nisam održala obećanje.

Cijelo popodne je bilo naše. Bile su to igre bez granica. Kad sam se spremala kući, unuk je zaželio da ostanem prespavati, na što sam rekla da nemam pidžamu. On je odmah našao rješenje rekavši mi da će mi njegova mama posuditi pidžamu. Odgovorila sam mu kako je meni mamina pidžama mala, a on me upitao: „A zakaj?“ Kao „iz topa“ sam mu odgovorila da sam debela, na što je opet uslijedilo isto pitanje dok sam ja opet, ne razmišljajući, izbacila: „Zato jer su sve bake debele!“ Nakretno je glavu malo udesno, baš kao njegov tata kad je bio mali, pogledao prema gore, isto kao i njegov tata kad je spremao mudar odgovor („krv nije voda“), i izbacio: „A baka Maja?“ Druga baka, naime, ima vitku liniju, a ja sam ostala bez daha... Bio je to šah-mat.

Zato, bako, pazi što govoriš! Unuci su kao dobro vino.

MANIRE LIJEPOG PONAŠANJA

TRAMVAJ BROJ 14, ŠEST SATI POSLIJE PODNE, ŠPICA, SVI SE VRAĆAJU KUĆI, VLADA LUDNICA.

Jedan od putnika koji udobno sjedi je crnac, neodređenih godina.

Tramvaj staje na stajalištu i u nj ulazi trudna žena, što se lako primjećuje. Uz to, nosi pune torbe u rukama. Tu je i jedna starija, nimalo simpatična gospođa, i još nekoliko ljudi.

Crnac, vidjevši trudnu ženu, kaže: „Izvolite, sjednite.“ Ljubazno joj, na solidnom hrvatskom, nudi mjesto i ustaje.

U tom trenutku tramvaj kreće, a ona starija nesimpatična gospođa, vidjevši slobodno mjesto, jurne na isto, odgurne trudnu ženu i brzo uskoči u stolac.

I sjedi tako ona, sva sretna što je osvojila prazno mjesto, kad joj crnac ljubazno reče: „Oprostite, ali ja sam ustupio mjesto ovoj gospođi jer je trudna i izgledala je umorno. Mislim da se Vama ništa loše neće dogoditi ako još malo budete stajali, a nju pustite da sjedne.“

Na to nesimpatična starija gospođa odgovara: „Ne znam iz kojeg ste plemena mladiću, ali ovdje, u ovoj civiliziranoj zemlji, ustupa se mjesto starim i bolesnim ženama, a ne mladim i zdravim!“

Crnca je očigledno naljutila ova rasistička primjedba pa je lijepo i izrazito ljubazno odgovorio staroj gospođi: „Ne znam iz kojeg ste sela Vi, gospođo, ali u mom se selu takve stare i zajedljive babe jedu za večeru!“

MOJE SMJERNICE ZA ŽIVOT

Tekst: Danijel Matešić

TAKO JE LIJEPO BITI ZAGLEDAN U DJEČJE OČI, BITI ZANESEN NJIHOVOM RAZIGRANOŠĆU I DJETINJOM PROSTODUŠNOŠĆU. LIJEPO JE OSJEĆATI I ZNATI KAKO TE TO MALO BIĆE POTRAŽUJE I TREBA, KAKO TE POGLEDOM TRAŽI, IGROM IZAZIVA, PITANJIMA ZAPLJUSKUJE. UHVATI I TI TRENUTAK DA POTRAŽIŠ NJEGA.

1. Svaki dan se iz svog srca zahvalite Bogu. Kad ne znate za što bi zahvalili, jer niste ni svjesni svoje moguće oholosti i bahatosti, razmislite o ovakvom scenariju: Probudite se ujutro i dočekaju Vas samo stvari za koje ste Bogu jučer zahvalili.

2. Drugo pravilo je proizašlo iz neugodnih situacija. Svaki dan se odvažite i učinite što je moguće više stvari koje Vas plaše. Ne pokoravajte se ljudskim

normama, razmišljajući što bi i kako trebalo. Stvoren/a si kao original i zašto se uopće truditi da budeš kopija.

3. Smijte se. Smijte se s Bogom! Baš svaka stvar u životu ima i onu ironičnu, smiješnu stranu. Istina je kako čovjek postane tužan kada nema svrhu i kad je njegov trud jedno veliko ništa. Što da Vam kažem. Ljudi prije vas su imali i posao i obitelj i stan. Imali su i Tita.

4. Najljepša škola moje bake. Uživajte u malim stvarima jer se velike najčešće nikada ne dogode ili se dogode nekom drugom. Svi imaju nekog, a ti si sam. Uživaj u malim stvarima koje ti je Bog dao. Djevojke vole da muškarci trče za njima, ali muškarci trče i za loptom, da je šutnu. Pouzdanjem u Boga, sve će doći na svoje.

5. Nikada se ne lovi za prosječne stvari. Najgora riječ je: „Pa, dobro je to.” Ako radiš svoj posao, radi ga svim Srcem kao da je zadnji posao na svijetu. Daj svoj maksimum na svim poljima na kojima misliš da bi mogao djelovati. Za druga polja, tu je Bog da otvori vrata. On će učiniti da činite prave stvari. Naučit će Vas vrlo bitnu stvar... da savinete Kičmu.

6. Nisu loša vremena, već je čovjek lošiji. Sva djeca prolaze s 5, a svi traže instrukcije. Budi čovjek kakav bi Bog želio da budeš. **Probaj!** I kad padneš, probaj ponovno. Bog će Vas naučiti poniznosti ako ga istinski molite za to. Molite Boga za taj dar. Znam to iz prve ruke. Dat će vam da gledate kako budale uspijevaju u stvarima u kojima vi niste uspjeli.

7. Najviše zakona ima u pokvarenoj državi. Uzđajte se u Boga. Ljudski zakon nikada nije stvorio velikog čovjeka, ali sloboda rađa divove. Alojzije Stepinac - mali, ali velik.

8. Novac. Jeste li ikada razmislili što Bog misli o novcu? Pogledajte samo ljude kojima ga je dao.

9. Tražite Boga, ne ustima, nego srcem. Ne kao hi-tech mladi pod geslom: „Ukucaj i otvorit će ti se.” Bog će te natr-

pati milostima, a ljudi te samo zatrpavaju porukama. Pogledaj na svom putu tko te prati, a ne bodri. Bodre mnogi, ali većina jedva čeka da se okreneš, tražiš ih i padneš.

10. Imam jednu definiciju ljubavi. Možda nije najsvjetliji primjer. Ljubav je kada volite Isusa čak i onda kada on navija za Crvenu Zvezdu.

11. Preobrazba. Molite Boga za ponizno i kreposno srce. Da bi se čovjek promijenio, mora prvo skužiti da je svinja. Vlastiti izraz bi bio „ljubavna sirotinja”. Otima, a ništa ne daje.

12. Budi original, a ne kopija. Svi su s pojavom Facebooka naglo željeli postati jedinstveni.

Pogledaj ljude u tramvaju i vidjet ćeš gomilu identičnih.

13. Ima jedna stvar koju Bog čini tako posebnom. To je ona kad kažeš: „*Divno je nemati plan.*” Svi počnu jako vjerovati u Vas da ćete učiniti baš ono što si zamisle, a Vi nosite samo Vjeru u Boga i prazan list.

14. Budite toliko skupi da nitko ne može kupiti vaš karakter. Ako to ne možete, jer vam se sve gadi i samo želite pljunuti, pljunite u šake. Bog je super jer će vas naučiti reći: „Ne.” Spasit će Vas da vam usta ne preopterete leđa. Znajte da neki ljudi jedva čekaju da padnete jer vas drugačije ne mogu dohvatiti.

15. Zašto čovjek plače? Objašnjenje je vrlo jednostavno. Kad srce više ne može izdržati, onda oko plače. **Olakšajte svom srcu.** Pribavite mu mir, a ne Dr. Oza.

DUHOVNA OBNOVA ZAJEDNICE KARMELSKIH LAIKA

Tekst: Suzana Plavec

U SUBOTU, 22. STUDENOG 2014., U MARIJI JE BISTRICI ODRŽANA DUHOVNA OBNOVA ZA ČLANOVE ZAJEDNICE KARMELSKIH LAIKA IZ HRVATSKOG LESKOVCA. DUHOVNU OBNOVU, NA KOJU SE UPUTILO PEDESETAK ČLANOVA ZAJEDNICE I SIMPATIZERA, VODIO JE OTAC DARIO TOKIĆ. TEMA PROMIŠLJANJA BILA JE REČENICA I PRIPADAJUĆI TEKST: „BLAGO MIROTVORCIMA, ONI ĆE SE SINOVIMA BOŽJIM ZVATI”.

Duhovnu obnovu započeli smo svetom misom u svetištu Majke Božje Bistričke. Nakon toga uputili smo se u zavjetnu kapelu sv. Petra gdje nam je o. Dario održao predavanje inspirirano sedmim blaženstvom. O. Dario nas je poučio Isusovom trećem načinu ophođenja - borbenom ne-nasilju. Temeljeći svoja promišljanja iz tekstova Novog zavjeta, ispitali smo sami sebe kako nas Isus vodi u reagiranju na nasilje, kako možemo reagirati bolje od toga da pobjegnemo ili da napadamo istom mjerom. Naš predavač nam je objasnio poznate Isusove upute: „Pljusne li te tko po desnom obrazu, okreni mu i drugi! Ako te tko prisili jednu milju, pođi s njim dvije!” i dr., oslanjajući se pritom na kontekst perspektive života i običaja iz Isusovog doba. Vjerujem da je svima bilo zanimljivo tumačenje kako se zauzeti za sebe, očuvati svoje dostojanstvo, a ujedno u nasilniku potaknuti razmišljanje o njegovom postupku, ostaviti mu pitanje o zlostavljanju koje čini.

Uz Dariov duhovit, jasan i nadasve duhovan pristup „učenicima”, dotično predavanje je nama laicima pokazalo novi put u svakodnevnom djelovanju i rješavanju problema u našim životima s ciljem postizanja mira kakav nam Isus želi, a koji se ne sastoji samo od odsustva nemira već u potpunom blagostanju koje tada možemo pružati svojim bližnjima. Vrlo motivirani, podijeljeni u manje skupine i sudjelujući u radioničkom obliku rada, uronili smo u razmatranje svakodnevnih problematičnih obiteljskih situacija. Zaključili smo kako nije lako reagirati poput Isusovog trećeg načina ophođenja, ali kako je to ono što želimo i na čemu ćemo svakako nastojati raditi. Ono što nas je upotpunilo i razveselilo bilo je predavačevo zaokruživanje naših izvješća iz skupnog rada pri čemu je iznio vlastite zaključke i pouke koje su proizašle iz poteškoća pri našim razmatranjima.

Nakon što smo o. Dariu srdačno zahvalili za vodstvo i pouku na ovogodišnjoj duhovnoj obnovi, imali smo slobodno vrijeme za ručak i

osobnu pobožnost te kupnju suvenira - podsjetnika na ovu lijepu i plodonosnu duhovnu obnovu. Neki su posjetili Karmel, a zatim smo se svi zajedno uputili na Kalvariju. Mnogi članovi naše zajednice predvodili su molitvu Križnog puta i krunice te nas je tako i ova molitva dodatno povezala u našem zajedništvu („U tvom društvu uz križ stati...“). Bilo je dirljivo vidjeti nas u tihoj molitvi, zajedno s Marijom; našom Majkom i Isusovim najdražim učenikom. Svatko u sebi, a opet svi zajedno u promišljanju naših padova i ustajanja, ali i u zahvalnosti za ovaj predivan dan i nadu koju nam je pružio.

Nakon zajedničke fotografije, krenuli smo natrag svojim kućama, zahvalivši Božjem Milosrđu za sve plodove ovoga dana. Atmosfera? Baš onakva kakva treba biti. Baš ona koja nas, hvala dragom Bogu, prati na svakoj duhovnoj obnovi i hodočašću. Lijepo je osjećati zajedništvo, mir, radost, molitvu u nama i među nama. Zato se već sada veselimo ponovnoj ovakvoj prilici za druženje u vjeri. Do tada nastavljamo aktivno: pridružujući se svehrvatskoj molitvenoj inicijativi u akciji Jerihonskog bdijenja 5. prosinca 2014. god. u kapelici Corpus Domini od 18 do 24 h, razmatranjima Svetog pisma na našim Lectio Divina, čitanjem knjiga Terezije Avilske i pripremanjem za jubilej filmskim večerima o „našoj“ velikoj svetici. Dakako, pokušavajući svakodnevno biti mirotvorcima te tako još više „Boga u svima gledati, Bogu u svima služiti i Boga u svima ljubiti!“

ZRNCA MUDROSTI IZ PREDAVANJA O. DARIA:

Isus predstavlja novi način s kojim se zlo može nadvladati, a da se ne vraća istom mjerom:

- preuzmi moralnu inicijativu
 - nađi kreativnu alternativu nasilju
 - stani uz svoje ljudsko dostojanstvo
 - odgovori na silu kroz podsmijeh ili humor
- odbij se podložiti ili prihvatiti inferioran položaj
- razotkrij nepravdu sustava
 - stavi pod svoju kontrolu dinamiku moći
 - posrami tlačitelja dok ne promijeni ponašanje
 - zadrži svoj stav
- ustraj na tome da moćnici moraju donositi odluke za koje nisu spremni
- prepoznaj svoju vlastitu snagu
 - budi radije voljan trpjeti nego uzvratiti
 - djeluj na tlačitelja tako da te vidi u novom svjetlu
 - ne dopusti tlačitelju da bude u situaciji u kojoj može iskazivati silu
 - budi voljan podnijeti kaznu zbog nepoštovanja nepravednih zakona
 - odbaci strah od postojećeg sustava i njegovih pravila

ISUS U PSIHIJATRIJSKOJ BOLNICI ZA DJECU I MLADEŽ

Tekst: s. Marija Dijana Mlinarić

U MISLI MI DOLAZE RIJEČI PSALMA 126,3: „VELIKA NAM DJELA UČINI GOSPODIN, OPET SMO RADOSNI”. UISTINU, RADOST NAŠA PREBIVA U NJEMU KOJI RAZAZNAJE NAŠE MISLI I UPRAVLJA NAŠE KORAKE. IPAK, DAJE NAM SLOBODU DA ODABEREMO BITI SVJETIONICI JEDNI DRUGIMA NA BESPUĆIMA MNOGIH MIRNIH ILI ČAK OLUJNIH MORA. MI SMO SE ODLUČILI UPALITI JEDAN MALI SVJETIONIK. VRLO JE LAKO KADA IMAŠ TAKO NEPROCIJENJIV IZVOR NAPAJANJA...

Naša Zajednica mladih Karmela BSI iz Hrvatskog Leskovca, a osobito slavljenički tim „VIS Karmel” zajedno sa s. Marijom Dijanom Mlinarić i s. M. Kristinom Prekaj s Vrhovca, dana 8. 12. 2014. god. imali su posebnu misiju. Pozvani smo pripremiti put Gospodinu u Psihijatrijskoj bolnici za djecu i mladež u Kukuljevićevoj ulici. Odazvali smo se na poziv dr. sc. Vlatke Boričević Maršanić kako bi svojom prisutnošću i glazbenim animi-

ranjem obilježili svetu misu u toj Ustanovi, a koja je, ujedno, i početak jedne nove duhovne prisutnosti. Na svetoj misi je bilo prisutno osoblje bolnice te djeca i mladi, tj. pacijenti i pacijentice koji se trenutno tamo nalaze na liječenju. Euharistiju je predslavio vlč. Božo Belinić koji će ih, na radost sviju, i dalje duhovno skrbiti i pomagati. Osobita zahvalnost ide i Zagrebačkoj nadbiskupiji koja je spremno odgovorila na sve njihove nastupajuće potrebe.

Djeca i mladi korisnici sastavili su svoje molitve vjernika koje su pročitali za vrijeme svete mise. Bile su to jednostavne i duboke molitve koje zahvaljuju za darovano i mole za zdravlje, za ljubav, za radost. Ta radost se osobito osjetila u pjesmama Visom leteć i Dajemo Ti slavu te u znaku bratskog mira. Svatko je svakome htio pružiti ruku. Misa još nije bila gotova, a među nama je vladalo lijepo zajedništvo. Na kraju smo svi, s rukom na srcu, izmolili posvetu Mariji, našoj Bezgrešnoj Majci.

Nakon svete mise uslijedila je okrjepa te kratko druženje i razgovor s djelatnicima bolnice. Svi smo bili pod dojmom, ističući kako smo puno više primili nego darovali. Obećali smo na našim susretima moliti za sve njih koje smo tada upoznali.

Bog je izabrao baš ovaj dan i ovo mjesto da započne Svoje Djelo, stavljajući sve pod okrilje i zaštitu Svoje Bezgrešne Majke. Hvala Mu na tome.

ZRNCE TEOLOŠKOG NAUKA

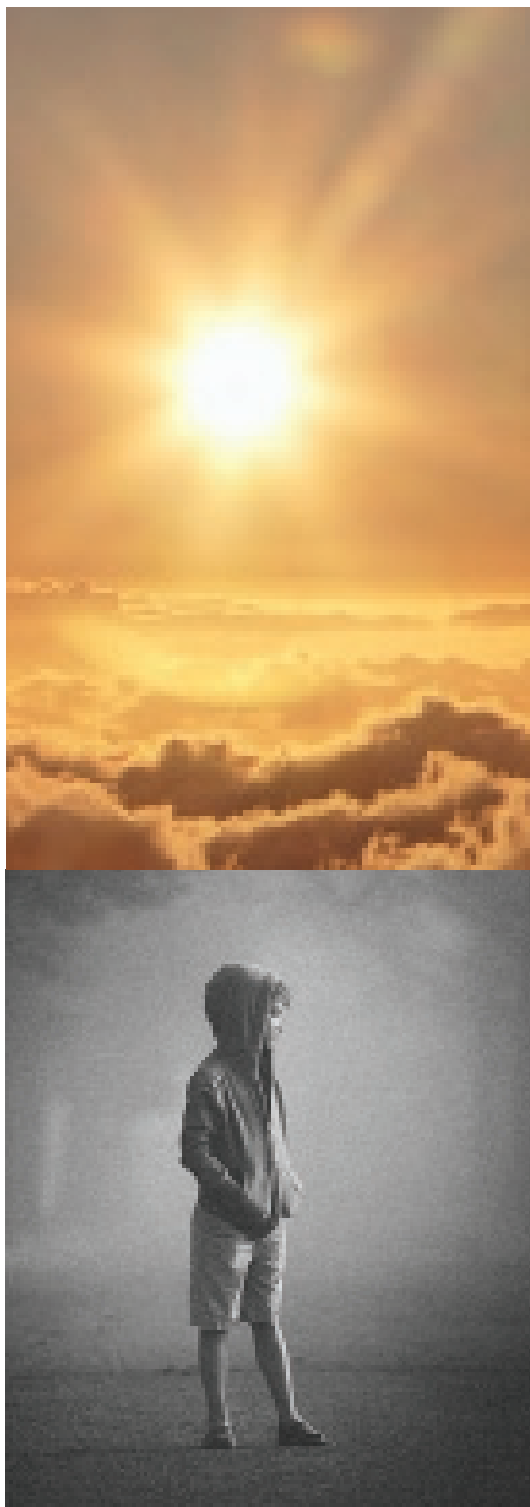
„Oni koji bez krivnje ne poznaju Kristovo Evanđelje i Njegovu Crkvu, a ipak iskreno traže Boga i pod utjecajem milosti nastoje djelom izvršiti Njegovu volju koju su spoznali po glasu savjesti, mogu postići vječno spasenje... Sve što se kod njih nalazi dobro i istinito Crkva smatra pripravom za Evanđelje i kao dano od Onoga koji rasvjetljuje svakoga čovjeka da napokon ima život.” (*Dogmatska konstitucija o Crkvi Lumen Gentium 16*)

POJAVNOST

Tata se ljutito obraća sinu: „Rekao si da tvoji problemi proizlaze iz toga što u školi baš i nisi neka pojava.”

„Da”, odlučno i sigurno odgovori sin.

Tata mu zatim smiono i odlučno odgovori: „E pa, upravo sam bio u školi na razgovoru s tvojim razrednikom i saznao sam da i nisi neka pojava. Nisi se u školi pojavio zadnja tri tjedna.”

„2 U 1!“ – BOŽIĆNA EVANGELIZACIJA I OBLJETNICA OSNUTKA ZAJEDNICE

Tekst: s. Marija Dijana Mlinarić

JESI LI IKADA KUŠAO KAVU „2 U 1“ - ODMJERENI OKUS KAVE I ŠEĆERA U JEDNOM PAKETU? MMMM... NIJE TO LOŠE, ZAR NE? A JESI LI IKADA KUŠAO MOGA ISUSA?

Obljetnica osnutka zajednice Mladih Karmela BSI u Hrvatskom Leskovcu je jedan od onih omiljenih dana koji svi mladi rado iščekuju. Taj dan se slavi „naša“ misa u kojoj zahvaljujemo Isusu Kristu na svemu. Toga dana naši „noviji“ prijatelji, potaknuti Božjim pozivom, postaju novi članovi Zajednice i svi se raduju zbog njihova svjedočanstva. Za tu je priliku već postao običaj pozvati njihove roditelje, članove zajednice Karmelskih laika, prijatelje iz zajednica Vrhovec i Strmec... Uglavnom, svi jedva čekaju to

ozračje zajedništva i slavlja.

Tako je bilo i ove, tj. prošle godine 21. 12. 2014. Isto tako, već drugu godinu za redom nismo htjeli ostati samo na slavlju, već učiniti nešto za naš kraj. Stoga smo opet osmislili i uvježbali jednu predstavu pod nazivom „Bog i mene zove“. Poticaj nam je, između ostalog, bila i Godina posvećenog života. Kroz predstavu je bilo moguće vidjeti i promišljati kakve se sve napasti susreću u hodu s Bogom te kako se Bog bori za dušu – bilo da mlada osoba kreće putem redovništva ili se

nalazi u kršćanskoj vezi. Mladi su u sklopu igrokaza izveli i mjuzikl „Everything“ koji je mnogima izmamio suze na oči. Ipak, program se nije sastojao samo od igrokaza. Sam program su vodili Iva i Antonio i svaka njihova najava bila je svojevrsna predstava za sebe.

Kako bih vam predočila samo mali dio tadašnje atmosfere, donosim vam kratki opis programa. Sve je, naime, započeo KUD „Orač“ iz Demerja. Oni su nas obogatili novim, a zapravo starim prekrasnim božićnim nepoznatim napje-

vima. Prepuna dvorana je bila oduševljena. Zatim je uslijedila premijera spota pjesme Izidi, himne zadnje Karmelijade održane u Hrvatskom Leskovcu. Videospot je režirao i izradio Matijas Knežević, naš prijatelj iz nama najboljeg foto – studija Duga. On je s nama proživio i doživio Karmelijadu, što se vidi i iz prekrasnog spota koji je, također, njegov poklon i doprinos evangelizaciji. U sklopu programa, prikazali smo još jedan kratki film koji je proizašao iz kreativnosti mladih u Zajednici, a poslužio je kao poziv mladima na narednu Karmelijadu. Film je uistinu kreativan i duhovit, a publika je smijehom i pljeskom nagradila ovaj trud. Nakon uvodnih događanja, uslijedila je predstava „Bog i mene zove“. Mladi su se uistinu uživali i prenijeli publici jako puno emocija. Na kraju, program je na najljepši mogući način završio tambu-

raški sastav iz Kuće sv. Josipa. Izvodili su svima tako drage božićne pjesme koje je zapjevala cijela dvorana, a na zadnjoj pjesmi su djeca iz doma izvela koreografiju sa svijećama.

Sat i pol vremena je proletjelo. Dvorana je bila premla da primi sve koji su došli. Ipak, ono što su svi ponijeli kući bila je toplina zajedništva, pregršt božićnog ugođaja i poruku da nas Bog voli i dolazi u našu svakodnevicu. To je bio naš cilj i on je ostvaren.

Puni radosti i zahvalnosti „odjurili“ smo u našu kapelicu sv. Josipa na sv. misu zahvalnicu koju je predvodio p. Dario Tokić, karmelićanin. On je govorio o matici. Da... malenoj matici koja je sama po sebi beznačajna, ali kad je na pravom mjestu – kad drži pedale bicikla – onda je itekako korisna. Na taj je način p. Dario htio ukazati kako je važna i naša pripadnost i uopće pro-

nalazak sebe u životu, u Bogu, u zajednici. Svi smo mi male matice, ali nitko nije nebitan. Koliko tek dobra Bog može učiniti preko nas ako se uistinu nađemo na pravom mjestu.

Nakon sv. mise u dvorani je uslijedio program koji se sastojao od godišnje retrospektive djelovanja Zajednice i primanja 8 novih članova. Bili su to Karmen, Lucija, Doroteja, Anto, Antonio, Hrvoje, Marijan i Jure. Poticajne riječi uputila je Renata Krajina – voditeljica ZKL-a Hrvatski Leskovac.

I, da. Sve je, kako pretpostavljate, završilo feštom – orila se pjesma, jeli su se kolači koje su napravile vrijedne mame naših mladih. Vladala je radost... Nekoliko mladih mi je prišlo i reklo: „Tako sam radosna što pripadam, što sam ovdje, što mogu biti što jesam, što zajedno tražimo i slavimo Boga.“

Na koncu, to je i smisao našeg zajedništva – **BITI BOŽJI.**

MOLITVENO „POSVAJANJE” ČASNIH SESTARA U HRVATSKOM LESKOVCU

Tekst: Mladi Karmela BSI Hrvatski Leskovac

DANA 25. I. 2015. GOD., U HRVATSKOM SE LESKOVCU ODRŽAO JEDAN JAAAAGO ZANIMLJIV SUSRET ČITAVE REDOVNIČKE ZAJEDNICE KARMELIČANKI BSI (25 SESTARA) S NAS 50 MLADIH. SVAKAKO PROČITAJTE O ČEMU JE RIJEČ!

Motivaciju za navedeni susret povezali smo s Godinom posvećenog života. Naime, željeli smo obilježiti tu Godinu na osobit način i to baš s našim sestrama koje za nas uvijek mole, koje nam pomažu da duhovno rastemo, koje nas slušaju i koje su nam primjer. Znamo da su, iako izabrane od Boga, i one samo ljudi koji padaju i dižu se pod svojim križem te im je svaka podrška dobro došla. Stoga smo odlučili, jednom za promjenu,

umjesto da tražimo molitvu, mi moliti za njih. Tako je u Došašću iznikla ideja molitvenog posvajanja redovnice.

Na početku incijative smo imali misao i pretpostavku kako će biti jedan molitelj za jednu sestru, ali kako se javilo oko 50 molitelja, svaka sestra je dobila po dva „anđela” koji će za nju moliti čitavu godinu. Ipak, sestre kao sestre... Odmah su obećale da će moliti i one za nas:)

Bio je to zaista poseban osjećaj vidjevši kako

njih 25 sestara ulazi u dvoranu. Nikad ih do sada nismo uspjeli vidjeti tako sve na okupu i to je zaista sada bilo prekrasno. Neke smo vidjeli tek prvi puta, ali među nama je vladala radost i takvo zajedništvo kao da se stalno susrećemo. Sestre su bile sretnе i zahvalne, a mi mladi ponosni što možemo napraviti nešto i za njih.

Nadamo se još kojem susretu... Naravno, potičemo i sve vas, dragi vjernici, da molite za redovnike i redovnice!!!

SVETOST POZIVA

Tekst: Samozatajna redovnica

KOLIKO SI SE SPREMAN ODREĆI ZA OSOBU KOJU VOLIŠ?

Danas imam jedno pitanje za tebe; jedno vrlo važno pitanje: „Kako ti zapravo zamišljaš Božji poziv? Što to za tebe znači?” Imam, ipak, i još jedno važnije pitanje: „Kako zamišljaš redovnički život, život u samostanu, tj. imaš li kakvo očekivanje ili neku predodžbu kako bi to moglo izgledati?”

Vjerujem da si se možda zapitao/la kako izgleda taj život i na čemu se temelji ili što je to što tako snažno okuplja nepoznate ljude koji odjednom postaju jedna obitelj. Nećeš možda vjerovati, ali odgovor je vrlo jednostavan i može se vrlo lako pronaći jer Duh Sveti, koji prebiva u hramu tvojega bića, daje odgovor na svako tvoje pitanje. Ono što trebaš učiniti

jest utonuti u tišinu i oslušnuti ono što ti Bog želi reći.

Kada sam razmišljala o temi Božjeg poziva i odaziva na nje, i mene su mučila ista pitanja. Baš kao i onda, tako i sada za oko mi je zapela jedna rečenica iz Knjige izlaska koja kaže: „Ne prilazi ovamo! – reče. Izuj obuću s nogu. Jer mjesto na kojem stojiš, sveto je tlo.” (Izl 3,5).

Na prvu, ove riječi mogu zvučati vrlo odbijajuće, kao neko upozorenje ili čak prijeteće. Ipak, nije tako. Razmišljala sam dugo što znače te riječi, a onda sam napokon shvatila kako mi Bog otkriva u toj rečenici svoja očekivanja i daje odgovor na pitanje kakvo je mjesto u kojem prebiva Bog. U još dubljoj meditaciji, otkrila sam

kako se u njoj krije jedna duboka Božja misao i poticaj. Zapravo je temeljno pitanje te rečenice: „Koliko si se spreman odreći za osobu koju voliš?” Naime, Sveti pisac govori: „Ne prilazi ovamo! Izuj obuću s nogu.”

Bogu ne možeš dati samo pola sebe ili dio sebe. Ne možeš Mu dati samo pola srca ili samo neko mjesto u svom životu. Bog želi cijeloga tebe - da budeš potpuno njegov/a i da Bog bude potpuno tvoj. Jesi li spreman/ spremna odreći se sebe, svojih želja, svojih planova, svoje slobode, svoje volje? To uistinu nije lako i nikad neće biti lako, ali onaj koji Boga ljubi više od sebe, više od svojega života, u suradnji s Bogom i njegovom milošću može postići sve.

Zato znaj, presudnu odluku odlaska u samostan moći ćeš donijeti tek onda kad sam/a sebi odgovoriš na pitanje: „Mogu li se odreći samoga sebe da bih služio Bogu i bio potpuno njegov/a?”

DAN POSVEĆENOG ŽIVOTA S FRANJEVAČKIM POSTULANTIMA

Tekst: Mladi Karmela BSI Hrvatski Leskovac

IAKO RAZLIČITI PO KARIZMI I DUHOVNOSTI, JEDNO SMO U KRISTU. PRIJATELJSTVO I PODRŠKA NA PUTU S BOGOM ZAISTA JE VELIKA SNAGA I SVJEDOČANSTVO.

Dana 1. 2. 2015. god., u Hrvatski Leskovac su nam došli posebni gosti – franjevački postulanti. Oni su se najprije družili, igrali, molili, pjevali i razgovarali s djecom i mladima iz Kuće sv. Josipa.

Zatim je navečer, u kapeli sv. Josipa, bilo stvarno posebno svečano ozračje. Kao što se slavilo i na razini čitave Crkve, i mi smo slavili Dan života i nalazili se večer uoči Dana posvećenog života. Kapela se ispunila mla-

dima, sestrama i 8 franjevačkih postulanata koji su došli iz Samobora sa svojim odgojiteljem fra Marinom Grbešićem. On je započeo sam susret, predstavljajući franjevački red i opisujući bratstvo kao glavno obilježje franjevaštva. Zatim su se predstavili svi postulanti, a dvojica od njih su posvjedočila svoj životni put i Gospodinov poziv u svome životu. Bila su to vrlo duboka svjedočanstva. Potom

je uslijedilo zajedničko klanjanje Presvetom oltarskom sakramentu, dok su mnogi mladi osjetili milost i pristupili sakramentu Pomirenja.

Nakon vjernog svjedočanstva i klanjanja, nastavili smo druženje. Mnogi su imali još pitanja, nastala su neka nova prijateljstva, a ponajviše su se postulanti preporučivali u molitve sestara. Potrebno je, zaista, mnogo molitve za one koji svoje molitve upućuju i za sve nas.

HUMANITARNI KONCERT ZA KUĆU SV. JOSIPA - „NEK SVUD LJUBAV SJA”

Tekst: Djeca, odgojitelji i sestre iz Kuće sv. Josipa Hrvatski Leskovac

KADA SE NEKOME SPOMENE DATUM 14. 2., ODMAH SVIMA KAO ASOCIJACIJA ISKRSNE MISAO I SJEĆANJE NA VALENTINOVO, LJUBAV, ZALJUBLJENOST... MEĐUTIM, OVOGODIŠNJE VALENTINOVO ZA NAS U KUĆI SV. JOSIPA BILO JE UISTINU POSEBNO.

Kad se nekog uistinu voli, uviđaju se i njegove potrebe. Tako su naši prijatelji iz Udruge Arija, s gospodinom Tonijem Eterovićem, uvidjeli potrebu za opremanjem našeg novog Doma sv. Josipa koji je tek netom izgrađen. Ljubav je kreativna i stoga je baš na Valentinovo, s ciljem navedene Udruge, održan prekrasan humanitarni koncert pod nazivom „NEK SVUD LJUBAV SJA”. Tim koncertom skupljeno je ukupno 21,257.40 kn. Ipak, svi smo zajedno dobili puno više od samih donacija za opremanje Doma. Naime,

zahvalni smo prvenstveno na velikom daru – daru prijateljstva s mnogim dječjim zborovima koji su nastupali.

Uistinu, od srca želimo zahvaliti svima na sudjelovanju, počevši od Udruge Arija koja je inicijator svega, ali i našem gosp. Toniju Eteroviću koji se toliko trudio i bio duša tog koncerta. Zahvaljujemo i Mjesnom odboru Hrvatski Leskovac, a osobito gosp. Boži Bagariću koji je svesrdno podržao i pomogao ovaj projekt. Zahvaljujemo se upravi Studentskog centra na susretljivosti, kao i ZAMP-u. Zahvaljujemo i Teh-

ničkom muzeju koji je otvorio svoja vrata malim izvođačima koji su kroz posjet muzeju ispunili stanku između proba i nastupa. Zahvaljujemo svim izvođačima i njihovim voditeljima, roditeljima te voditelju programa Šimi Bubica. Hvala i mladima Karmela Božanskog Srca Isusova iz Hrvatskog Leskovca koji su pružili tehničku podršku pri organizaciji koncerta.

Na kraju, zahvaljujemo se uistinu svima koji su na bilo koji način doprinijeli ovom događaju, bilo molitvom, dobrim željama, konkretnom pomoću, kupnjom karte ili nastupom.

„BOG NAM
JE DAO
DVA UHA
I JEDAN
JEZIK DA
BISMO VIŠE
SLUŠALI,
A MANJE
GOVORILI.”

BERNARDIN
IZ SIENE

PRIČA O ČETVORICI

Kest: Nepoznati autor

Bila jednom četvorica po imenu **Svatko**, **Netko**, **Bilo Tko** i **Nitko**. Trebalo je obaviti jedan vrlo važan posao i Svatko je mislio da će ga Netko obaviti. Netko se zbog toga naljutio jer je to bio posao za Svakoga. Svatko je opet mislio da bi ga Bilo Tko mogao obaviti, no Nitko nije shvatio da ga Netko ne želi obaviti.

Na kraju je Svatko krivio Nekoga jer Nitko nije učinio ono što je mogao napraviti Bilo Tko.

Zanimljiva priča sa zanimljivim promišljanjima. Kako bismo i sami dodali jednu malu ciglu u župnom pastoralu, važno je da budemo Svoji i Njegovi. Vjerujem da se onda nećemo opterećivati očekivanjima drugih i očekivanjima spram drugih. Što ti misliš o tome?

JESTE LI ZNALI?

† JESTE LI ZNALI DA JE NAJZASTUPLJENIJA ZAPOVIJED U BIBLIJI : „NE BOJ SE!” (Zapovijed se spominje 365 puta)

† JESTE LI ZNALI DA JE ZNAMENOVANJE S TRI ZNAKA KRIŽA NA ČELU, USTIMA I PRSIMA IZRIČITIJI NAČIN PRIZIVA PRESVETOG TROJSTVA, ALI I SPREMNOSTI DA BOG POSVETI NAŠ UM, GOVOR I OSJEĆAJE, TJ. SVE NAŠE MISLI, RIJEČI, NAKANE I DJELOVANJE U SVJETLU OBJAVE ISUSA KRISTA? (Ivan Šaško, Liturgijski simbolički govor)

† JESTE LI ZNALI DA JE NAŠ ŽUPLJANIN ELVIS DUSPARA SVOJU KNJIGU „NANOVO ROĐEN” VEĆ SADA PRODAO U VIŠE OD 1000 PRIMJERAKA, A VELIKI BROJ BESPLATNO PODIJELIO „USPUTNIM PROLAZNICIMA”? (Ovo izuzetno svjedočanstvo životne turbulencije jednog čovjeka i jedne obitelji, protkane negdašnjim životom u grijehu, iznenadnom smrću malenog sina, obraćenjem i potpunim predanjem Bogu, osvjetljava ponizne tragove ljudskih koraka na prohodnim i izazovnim Božjim stazama)

ZANIMLJIVA GOŠĆA NA NAŠEM SUSRETU - MR. SC. S. TEODORA ŽIVKOVIĆ

Tekst: s. Marija Dijana Mlinarić

U NEDJELJU 22. 2. 2015., NAŠ SUSRET MLADIH SVOJIM JE SVJEDOČANSTVOM OBOGATILA JEDNA VRLO ZANIMLJIVA OSOBA – SUPRUGA, MAJKA, UMIROVLJENA IZVRŠNA DIREKTORICA POSLOVNOG SEKTORA U PRIVREDNOJ BANCII, IZVANREDNA PROFESORICA NA FAKULTETIMA, POGLAVARICA ZAJEDNICE KARMELSKOG SVJETOVNOG REDA U REMETAMA I, NARAVNO, VELIKA PRIJATELJICA TEREZIJE AVILSKE.

S. Teodora je posvjedočila svoj životni put, posvijestivši mladima situaciju i mentalitet poslovnog svijeta u kojem se ona vrlo uspješno kretala prije i poslije svog obraćenja. Kako sama govori, upravo je Terezija Avilska imala presudan utjecaj

na njezin rast u vjeri te poslovni život. U Tereziji je prepoznala ženu koja je dinamična tražiteljica Boga, baš poput nje same. Osim toga, u njoj je prepoznala i menadžerske sposobnosti, posebice one koje je svetica koristila pri osnutku samostana i vođenju zajednica. Uskoro je te sposobnosti i sama s. Teodora počela primjenjivati na svom radnom mjestu. Naravno, ključ svega nije bio u vještinama, već u njejoj motivaciji i traženju temeljnog smisla u svemu s čime se suočavala. S. Teodora je posvjedočila kako je za nju to bio pravi izazov i baš je u tome prepoznala zadatak koji Isus ima za nju. Tako je motivirala i same mlade da i oni hrabro traže baš ono mjesto gdje ih Isus želi. Uistinu, pravo ostvarenje osobe, bez obzira na teškoće koje život nosi, može biti

samo onda ostvareno ukoliko je to u skladu s Božjom voljom koja je najbolja za naš život.

Naša draga predavačica govorila je i o tome kako ju je upravo Terezija dovela do Remeta, Karmelskog svjetovnog reda i karmelske duhovnosti u kojoj danas živi i raste.

Mladi su tako pažljivo slušali, postavljali mnoga pitanja o njenom osobnom i poslovnom životu te o Karmelskom svjetovnom redu...Na kraju im je s. Teodora posvijestila kako nas bližnji promatraju i doživljavaju Isusa preko nas te je tu važno biti uistinu otvoren i pažljiv.

Mladi su pozvali s. Teodoru da nas iznova posjeti i obogati svojim riječima, a ona je oduševljena i radosno pristala. Radosno, dakle, iščekujemo naš slijedeći susret!

MLADI ZA MARIJU

Tekst: s. Marija Dijana Mlinarić

BLAŽENA DJEVICA MARIJA JE NEIZOSTAVNA OSOBA U DUHOVNOSTI I IDENTITETU KARMELA, A PRIPADNOST I POSVETA ŽIVOTA MARIJI JE PREPOZNTLJIVA UPRAVO PO KARMELSKOM ŠKAPULARU.

Mnogo mladih je i ove godine iskazalo svoju pripadnost Blaženoj Djevici Mariji. U Hrvatskom je Leskovcu u samo pola godine oko stoti-

njak mladih primilo škapular. Veći dio njih pripada zajednici Srce Isusovo koja se okuplja i moli kronicu svakog utorka na Kamenitim vratima u 20 sati. Naše dvije zajednice, Srce Isusovo i mladi Karmela Božanskog Srca Isusova Hrvatski Leskovac, započele su međusobnu suradnju prije godinu dana prilikom organizacije zajedničke molitve na Kamenitim vratima u sklopu Karmelijade u Hrvatskom Leskovcu. Od tada smo ostvarili 2 velika zajednička susreta u Hrvatskom Leskovcu (u 10. mj. 2014. i 3. mj. 2015.) na kojima je sudjelovalo oko 150 mladih.

Bile su to dvije prekrasne nedjelje protkane klanjanjem, molitvom Večernje sa sestrama, slavljem sv. mise, primanjem škapulara, upoznava-

njem karmelske duhovnosti, svjedočanstvima i druženjem.

Naša se povezanost nastavlja kroz molitvu i društvene mreže. Zajedništvo u Bogu je jedno veliko svjedočanstvo i snaga. To svjedoče mnogi mladi koji su upravo preko ovakvih susreta i molitve korjenito promijenili svoj život. Kako su i sami istaknuli, u Karmel ih je upravo privukla ljubav prema Blaženoj Djevici Mariji i želja da baš Njoj u ruke predaju svoje životne puteve.

Nama, sestrama, osobita je bila radost vidjeti punu kapeлицu mladih koji traže i slave Boga te koji žele produbiti svoj odnos s Marijom. Učinili smo ono što najbolje znamo – molili smo s njima i za njih. Mladi su to prepoznali jer se mnogi od njih i dalje preporučuju i zahvaljuju za molitve.

ŠTO SE VIŠE UMNAŽA POSAO, NEKA SE JOŠ VIŠE POJAČAVA MOLITVA!

Tekst: Sestre karmelićanke BSI iz Hrv. Leskovca

DANA 14. 3. 2015. GOD., PRIGODOM PROSLAVE GODINE POSVEĆENOGA ŽIVOTA, ODRŽAN JE NACIONALNI SUSRET REDOVNIKA I REDOVNICA U NACIONALNOM MARIJANSKOM SVETIŠTU U MARIJI BISTRICI.

Susret je započeo večer prije u zagrebačkoj prvostolnici. U molitveno - meditativnom programu, prvih pola sata bilo je posvećeno predstavljanju muških i ženskih redovničkih zajednica, čiji su predstavnici, uz nekoliko riječi o življenju karizme u današnjici, prinijeli simbole koji ih opisuju. Naše sestre nosile su prekrasnu sli-

ku, ručni rad hrvatskih slamariki u kojemu je uistinu sadržano sve od naše karizme. U drugom djelu bdjenja održano je pokorničko bogoslužje koje je predvodio dubrovački biskup Uzinić nakon čega je slijedilo klanjanje.

U jutarnjim se satima na Mariji Bistrici održao razgovor s desetak redovnika i redovni-

ca i prikazani su talenti redovništva umnoženi na različitim područjima: vrtićima, školama... Istaknuto je kako jedino naša zajednica u Hrvatskoj ima domove za nezbrinutu djecu... Više tisuća Bogu posvećenih osoba okupilo se na zajedničkom Euharistijskom slavlju koje je predvodio zagrebački nadbiskup kardinal Josip Bo-

HKVRPP

zanić, a pjevanje je animirao pojačani sastav Redovničkog band aida. U koncelebraciji je sudjelovalo 12 biskupa i nadbiskupa među kojima je bio i apostolski nuncij Alessandro D'Errico koji je na početku pročitao papinu poruku: „Sveti Otac od svega srca želi da ovo slavlje bude prilika za obnovu zanosa i ljubavi za Krista, kako bi sve Bogu posvećene osobe s nadahnućem Duha Svetoga mogle živjeti vlastitu karizmu na Božju slavu i dobro bližnjih. Zazivajući na sve majčinski zagovor Blažene Djevice Marije, vrhovni svećenik traži da ustrajete u molitvi za njegovo služenje sveopćoj Crkvi te rado udjeljuje poseban apostolski blagoslov.”

U homiliji je kardinal izrazio radost što u Crkvi u Hrvatskoj možemo posvjedočiti bogatstvo različitih karizma i zajednica. Potaknuo nas je da, kao duhovni sinovi i kćeri svojih utemeljitelja i utemeljiteljica, nastavimo održavati živima karizme te ih

snagom istoga Duha koji ih je probudio, obogaćujemo i prilagođujemo, kako bi se još više stavili u službu Crkve u našem vremenu. Također je u homiliji odjeknuo poziv na evanđeosku radikalnost te ljubav i maštovitost u redovničkom poslanju. Nadovezao se i na ljepotu, smisao i vrijednost naših zavjeta: „Posveta Bogu govori o vašem odnosu s Bogom koji se živi u konkretnosti i radikalnosti trostrukih zavjeta koji očituju radost i ljepotu življenja evanđelja i nasljedovanja Krista. Zavjet čistoće vaša je vjernost Bogu u Crkvi. Zavjet siromaštva vaša je nenavezenost da biste ostali slobodni za Boga u Crkvi. Zavjet poslušnosti vaše je potpuno predanje Bogu u Crkvi.”

Kardinal je istaknuo da se i danas treba boriti protiv sotone i grijeha i napomenuo kako je u toj zadaći molitva najdjelotvornija. „Nije ovo vrijeme skupljanja i žetve. Ovo je vrijeme zauzetoga rada i ustrajne molitve. Možemo reći da molitva, iako

donosi mir i pouzdanje, istodobno umara srce. To je umor onoga koji ne vara samoga sebe, koji u apostolskoj odgovornosti iz dana u dan posreduje pred Bogom da spasi svoj narod.” Poručio je kako Crkva i hrvatski narod treba i očekuje molitve i angažman redovnika koji se mora voditi načelom: Što se više umnaža posao, neka se još više pojačava molitva!

U popodnevним satima održana je pobožnost križnog puta. Postaje nisu bile klasične, već su pratile novozavjetne tekstove o Kristovoj mucі. Za vrijeme molitve, križ su nosili poglavari muških redovničkih zajednica, a poglavarice su se na svakoj postaji izmjenjivale u nošenju svijeća. Završnim blagoslovom i zahvalom Bogu za milosni dar poziva i za ovaj susret u velikom broju, završen je nacionalni susret redovnika i redovnica pod okriljem drage Majke Božje Bistričke kojoj povjeravamo daljnji hod vjernosti u daru poziva.

40 DANA ZA ŽIVOT

Tekst: Kristina Gogić, mladi Karmela BSI Hrvatski Leskovac

IAKO RAZLIČITI PO KARIZMI I DUHOVNOSTI, JEDNO SMO U KRISTU. PRIJATELJSTVO I PODRŠKA NA PUTU S BOGOM ZAISTA JE VELIKA SNAGA I SVJEDOČANSTVO.

Vjerojatno se pitate, dragi vjernici, na što smo se točno odazvali? Dakle, za one koji još nisu upoznati s gore navedenim vapajem, on proizlazi iz miroljubive inicijative „40 dana za život” koja se zalaže za svaki nerođeni život. U samoj inicijativi je do sada sudjelovalo 559 gradova iz 27 država. Jedna od

tih država je i Hrvatska gdje se ove korizme inicijativa održala u Zagrebu, Splitu, Rijeci, Osijeku, Sisku, Vinkovcima, Vukovaru, Zadru, Šibeniku i Puli. U inicijativu se moglo uključiti kroz tri elementa: molitvom i postom, osvješćivanjem lokalne zajednice o ovom pitanju i miroljubivim bdijenjem.

Mi, mladi Karmela BSI, dana 22. 3. 2015. uključili smo se i podržali inicijativu, animirajući molitvom i pjesmom kronicu ispred Kliničkog bolničkog centra „Sestre milosrdnice”. Tamo smo svojom molitvom i svojom ŽIVUĆOM pojavom svjedočili istinu, pravu radost i vrijednost života. Pronoseći Isusa te s Božjom pomoći, doprinijeli smo ostvarivanju odličnih rezultata gdje je 9699 djece spašeno od pobačaja, 107 radnika za pobačaje dalo otkaz, a 60 klinika za pobačaj zatvoreno. U Bogu našem je sve moguće, zar ne? Inicijativa je gotova, ali mi nastavljamo moliti i podržavati život.

RAZGOVOR S VLČ. MIJOM MATOŠEVIĆEM

Razgovor proveo: Milan J. Desnica

Poštovani velečasni mr. Mijo Matošević, dugo godina djelujete kao svećenik u našoj župskoj zajednici, ali zapravo Vas jako malo poznamo. Možete li nam reći nešto više o sebi: gdje ste rođeni, gdje ste se školovali...?

Rođen je 29. 4. 1946. godine u Gornjoj Borovici. Četiri razreda osnovne škole završio je u Borovici. Sljedeće razrede, 5. i 6., završio je u rudarskom gradiću Varešu.

Stanovao je u barakama (Zimmerima) s radnicima. Drveni kufer u kojem je spremao knjige, služio mu je za stol i za stolicu. Kada je učio, sjedio je na kuferu, a kada je pisao zadaću ili crtao, činio ju je na kuferu, a sjedio na podu. Nije imao svoga kreveta, dijelio ga je s ocem Markom; rudarom. Kada je otac spavao, sin je učio, a kada je otac odlazio na posao, krevet je bio slobodan i Mijo ga je mogao koristiti. Naš dječarac Mijo školske je dužnosti trebao rješavati kao i njegovi vršnjaci koji su imali i stolicu i stol i vlastitu sobu...

Sedmi i osmi razred završio je u Zagrebu, a stanovao je kod isusovaca u Palmotičevoj 33. Želio je postati svećenik. Ovom prilikom zahvaljuje isu-

sovcima što su mu izašli ususret i pomogli da ostvari svoju životnu želju da bude svećenik. Poslije osmog razreda osnovne škole stupio je u malo sjemenište u Zagrebu na Šalati. Kada je završio drugi razred sjemeništa (gimnazije), započeo je novicijat Družbe Isusove. Za vrijeme novicijata, odslužio je vojni rok od osamnaest mjese-

ci, tj. od 1966. do 1967. godine u Leskovcu i Nišu u Srbiji.

Ispit zrelosti; maturu položio je 1969. godine na Šalati u Zagrebu. Poslije završene gimnazije i mature, upisao je studij filozofskih i teoloških nauka u Zagrebu na Jordanovcu kod isusovaca. Vršio je službu odgojitelja (magistra) u sjemeništu na Šalati u Zagre-

bu od 1971. do 1972. godine, gdje je doživio neugodnosti kojih će se nerado sjećati. U Dubrovniku, u sjemeništu, se također okušao u odgoju (magister) od 1972. do 1973. godine. Tu se namučio, ali je došao do vrijednih rezultata za život. U ovom lijepom i kulturnom gradu, gradu Orlandova stupa, gradu slobode, završio je dva stupnja engleskog jezika.

Zaređen je za svećenika 1976. godine u Zagrebu, u zagrebačkoj katedrali po rukama nadbiskupa, kardinala Franje Kuharića. Mladu misu je služio 8. 8. 1976. godine u Gornjoj Borovici. Na službi kapelana bio je u Opatiji od 1976. do 1978. godine. Ondje je završio dva stupnja talijanskog jezika i položio vozački ispit.

Poslan je na studij u Rim. Stanovao je u Collegio San Bellarmino, a studirao je na lateranskom Sveučilištu. Boravio je u Rimu od 1978. do 1980. godine. Postigao je titulu magistra. To je za njega bilo zlatno doba, kako spominje u autobiografiji pod naslovom „Ruža na trnju”.

Po povratku iz Rima, opet je bio kapelan u župi Retkovec – Zagreb, od 1980. do 1981. godine. Poslije je imenovan župnikom u župi Zagrebački Remetinec – Blato. Tamo je boravio i radio 22. godine, od 1981. do 2003. godine. Uz pastoralni rad i različite dužnosti u župi kao župnik, organizirao je gradnju nove crkve. Kada su postavljeni temelji po kojima se raspoznavao izgled novog zdanja, pozvan je od Nadbiskupije da se spremi na premještaj. Poslan je u župu Rakov

Potok. Ondje je bio od 2003. do 2004. godine. Nakon toga je obolio, a oporavak je trajao od 2004. do 2005. godine na Kaptolu u Svećeničkom domu. Pozvan je od Nadbiskupa s upitom može li nešto raditi i što? Svećenik mr. Mijo odgovorio je kako sam pravo ne zna.

Povjerenost mu je da proba raditi kao supsiđiar ili duhovni pomoćnik u župi Stupnik – Lučko. Umorni i još bolesni,

„VELEČASNI MR. MIJO MATOŠEVIĆ SJEĆA SE KAKO JE VEĆ S PET GODINA GOVORIO DA ŽELI BITI SVEĆENIK. SA ŠEST GODINA BIO JE NA PRVOJ PRIČESTI. KADA JE POŠAO U ŠKOLU, PRIJE POČETKA NASTAVE, SVAKI DAN NAVRAĆAO JE U CRKVI, PRIMAO SVETU PRIČEST TE NASTAVIO PUT U ŠKOLU...”

potpuno neoporavljeni svećenik mr. Mijo, odgovorio je da će probati. Nije mu poznato kakve su relacije došle do župnika Vjekoslava Pavlovića o njemu i njegovu stanju od mjerodavnih iz Nadbiskupije. Novajlija, svećenik mr. Mijo, sjeća se da je izgledom djelovao više bolestan nego li zdrav. Neki župljani su govorili kako je došao u župu neki stari i bolesni svećenik. Tako je to trajalo oko

dvije godine. Danas se svećenik mr. Mijo Matošević, supsiđiar (duhovni pomoćnik) osjeća nešto bolje i župnik Vjekoslav to misli i župljani govore. Na upit, kako je, obično velečasni mr. Mijo odgovara: „Polako, pa sigurno.” Po brojkama, a brojke su točne i neumoljive, velečasni mr. Mijo ovdje u župi boravi od 2005. godine do danas.

Naš duhovni pomoćnik napisao je 10 knjiga u prozi: „Ruža na trnju”, „Tajna uspjeha”, „Tragovi i spoznaje”, „Tko je Isus”, „Tajna zdravlja”, „Lica i naličja”, „Tajna moći i nezasićenosti”, „Zrna mudrosti”, „Tajna Života”, „Etika i moral”... Napisao je i dvije zbirke pjesama: „Molitva života” i „Putnik”... Tko je zainteresiran za knjige, može ih nabaviti u knjižarama: „Ljevak” na Trgu Bana Jelačića i „Sveti Antun” na Kaptolu. Vjeruje i nada se da s napisanim knjigama neće stati. Ovom prilikom zahvaljuje svima koji su ga u njegovom spisateljskom radu podržavali.

Ove se godine posebno pozornost daje osobama posvećenog života. Kada su počela Vaša razmišljanja o svećeničkom pozivu?

Njegovo razmišljanje o svećeništvu počelo je već u najranijoj dobi. Velečasni mr. Mijo Matošević sjeća se kako je već s pet godina govorio da želi biti svećenik. Sa šest godina bio je na prvoj pričesti. Kada je pošao u školu, prije početka nastave, svaki dan navraćao je u crkvu, primao svetu pričest te nastavio put u školu...

Zanosio se svećeništvom župnika koji su župnikovali i želio postati jedan od njih. S početkom prvog razreda osnovne škole počeo je ministrirati. Sjećea se kako je jedva nosio knjigu na oltaru, jer je u ono vrijeme ministrant nosio knjigu s jednog kraja oltara na drugi. Jasno, misa se služila na latinskom te su ministranti trebali naučiti odgovore također na latinskom.

Želja za svećeništvom nikada ga nije napuštala. Znao je sebi govoriti: to je tvoj poziv, to je tvoja sudbina. Osjećao je kako u svećeništvu može ostvariti sebe i da je to jedini poziv koji ga je nadahnjivao i ispunjavao. Dan danas znao bi reći kako je to jedino zvanje u kojem se zaista nalazi i koje voli...

Isus poziva u svoj vinograd koga hoće. Samo mu se treba odazvati. Spominje se: mnogo zvanih, a malo izabranih. Božji poziv je upućen mnogima, ali jedni se odazovu i ustraju u pozivu, a drugi ne prepoznaju poziv, zanemare ili čak odbace Božji zov... Danas je najobičniji život težak i nepredvidiv. Poziv za posvećeni život još je teži i zahtjevniji. Postati svećenik, redovnik ili redovnica zahtijeva veliko odricanje, samozatajnost, ustrajnost i odlučnost... Biti svećenik znači biti svet, slijediti svetost i u tome ustrajati. Sama riječ „redovnik/ica” tumači kako je to osoba koja se drži reda, red poštuje i da na red upućuje i sve druge ljude dobre volje...

Kako prije, tako i danas, osobe posvećenog života su po Isusovim riječima kao svijeće

koje gore, izgaraju, ali svijetle. Svjetlost se treba staviti na vidno mjesto da svijetli svima svojim dobrim primjerom i dobrim životom. Oni su sol koja čuva i daje vrijedan okus, ali ako obljutavi, mora se baciti da po njoj ljudi gaze... Potrebno je i danas dobrih primjera, uzora i ideala. To trebaju biti posvećene osobe. Ako

“DANAS JE NAJOBİČNİJI ŽİVOT TEŽAK I NEPREDVIDİV. POZİV ZA POSVEĆENİ ŽİVOT JOŠ JE TEŽİ I ZAHTJEVNİJI. POSTATI SVEĆENİK, REDOVNIK ILI REDOVNICA ZAHTIJEVA VELIKO ODRIĆANJE, SAMOZATAJNOST, USTRAJNOST I ODLUČNOST...”

oni neće biti, a tko će? Kao da Isus i danas veli: ili budi ono na što si pozvan ili nemoj zavaravati i sebe i druge!..!

Tko su Vam bili uzori na putu do ostvarenja Vašeg poziva?

Velečasni mr. Mijo ne sjećea se nukleusa ili okidača njegova poziva. Gore je spomenuo kako se prisjećea da je poziv osjećao od početka svoga života. Sigurno su svećenici, župnici s kojima se susretao, odigrali važnu ulogu u njegovu životu. Isto tako, na njega su afirmativno djelovali i sjemeništari i bogoslovi kojih je

bilo u župi prilikom njihovih praznika. Gledao je i osjećao njihove primjere koji su ga poticali da bude poput njih. Sam je u sebi imao Božji poziv koji je osjećao, na koji je od Boga pozvan, koji je trebao ostvariti i čime se trebao afirmirati.

Njegova rodna župa Borovica brojala je oko 1.300 stanovnika. Svi su bili katolici. Više od 90% župljana redovito su pohađali crkvu nedjeljom i blagdanima te učestalo primali sakramente. U prosjeku, možemo reći, ovo malo mjesto, poštivalo je ostvarenje duhovnog poziva. Isto tako, škola i školska naobrazba bili su u velikoj cijeni... Uzorni ljudski i kršćanski životi žitelja župe Borovica afirmativno su utjecali na poziv posvećenog života. Poziv za svećenika, redovnika i redovnicu vrednovao se kao jedno od najboljih poziva i odaziva u životu pojedinca. Danas Borovica broji 15 svećenika i 30 časnih sestara. Postoji više fakultetskih naobraženih Borovičana: pravnika, ekonomista, inženjera, profesora, liječnika... U novije vrijeme, Borovica zbog domovinskog rata broji svega 80 žitelja, sve starijih osoba. Mladi su se trbuhom za kruhom raselili na sve strane domovine Hrvatske, Europe, Sjedinjenih Američkih Država, Australije, Kanade...

Kakvu su ulogu imali Vaši roditelji u Vašem hodu do oltara?

Obitelj, a osobito marljivi i pobožni roditelji Marko i Mara r. Nikolić, imali su snažnu ulogu na velečasnog mr. Miju Matoševića. Redovito

i svakodnevno su pohađali svete mise, osobito mama. Rijetko se dogodilo da je koju misu ispustila, jedino ako je bila bolesna i nije mogla ići.

U kući je bila redovita obiteljska molitva. Uglavnom je otac, domaćin obitelji predmolio. Kada oca nije bilo kod kuće, jer je bio na poslu, onda je majka predmolila zajedničku molitvu. Molilo se za razne nakane, kao i za svećenička i redovnička zvanja, za svećenike i redovnike.

U obitelji se nije čula psovka niti povišena riječ. Onda su bila teška vremena pa je otac nerijetko znao reći: „Što se govori u kući to je naša stvar, a ne tuđa!” Potiho je znao govoriti da i zidovi imaju uši. Velečasni mr. Mijo ne sjeća se da su se roditelji posvađali.

Bila je to brojna obitelj. U njoj je rođeno osmero braće i sestara. Troje su umrli kao mali od jedne do četiri godine: dvije sestre i jedan brat. Otac je radio u rudniku, a majka je kod kuće sve uzorno držala u svojim rukama. Majka je putem redovito molila kronicu. U jednoj ruci je držala neki predmet ili posudu, a u drugoj kronicu. Djeca su se priključivala i zajedno molila ili slušala kako predmolitelj skladno i na glas moli. Pod molitvom je vladala apsolutna tišina i iskrena pobožnost.

Kada je dječak Mijo otkrio nakanu da želi biti svećenik, cijela se obitelj radovala i svi su ga podržavali. Majka je tu odigrala ključnu ulogu, jer je imala nešto u sebi što je dječaka podržavalo i hrabrilo u iskrenom naumu da bude i postane

uzoran i savjestan svećenik...

I otac i majka su se znali u crkvi duže zadržati u molitvi. S dubokom su vjerom molili za svoju obitelj, za razne potrebe i za ustrajnost u dobru, osobito za sjemeništarcu, bogoslova i svećenika sina Miju.

Sve je to djelovalo i podržavalo velečasnog Miju i u djetinjstvu i u mladosti i u zreloj dobi da započeti put prema svećeništvu ustrajno gradi i ostvaruje iz godine u godinu i da ustraje na zacrtanim vrijednostima svećeništva...!

Kako su na Vas djelovali svećenici – župnici u zajednici vjernika gdje ste odrastali?

Sama riječ „svećenik” znači svet i posvećen za svete vrijednosti. Svećenik nije dovoljno ni svjestan što u sebi nosi i što znači pred Bogom, pred sobom i pred ljudima.

“U OBITELJI SE NIJE ČULA PSOVKA NITI POVIŠENA RIJEČ. ONDA SU BILA TEŠKA VREMENA PA JE OTAC NERIJETKO ZNAO REĆI: „ŠTO SE GOVORI U KUĆI TO JE NAŠA STVAR, A NE TUĐA!” POTIHO JE ZNAO GOVORITI DA I ZIDIVI IMAJU UŠI. VELEČASNI MR. MIJO NE SJEĆA SE DA SU SE RODITELJI POSVAĐALI.”

Toga treba biti svjestan svaki dan, to živjeti i svjedočiti!

Za vrijeme dječakog Mijina života u Borovici, svećenici kao župnici bili su isusovci. Njihov primjer, život i svjedočanstvo kao ljudi, svećenika i redovnika isusovaca, pozitivno je djelovao na sve Borovičane. Iskreno, odano i zauzeto su se angažirali za dobro obitelji, vjerskog i kulturnog života svih ljudi. Nisu bili nametljivi, nego agilni i marljivi za opće dobro cijelog mjesta i svakog pojedinca koji je htio surađivati. Brojne dječake slali su u sjemeništa ili im omogućili put u svijet do zvanja koje nisu mogli ostvariti u malom mjestu Borovici. Više djevojaka su poslali u samostane koje su postale časne sestre.

Izgleda kako je velečasni mr. Mijo Matošević imao izuzetan i drugačiji doživljaj. Župnik Martin, koji je onda bio u Borovici upravitelj župe, nije prepoznao dječaka Miju kao sjemeništarcu ni budućeg svećenika. Nije bio za to da mirni dječak pođe u sjemenište. Dapače, bio je protiv! Mijo je već onda trebao shvatiti da nije svakom dano što zaželi, nego da se treba sam izboriti za svoje mjesto „pod kapom nebeskom”. Nije se dao smesti. Sam je sve učinio i pisao na određena mjesta kako da bude primljen u sjemenište te postigne ono što je pred sobom i pred Bogom s molitvom ima pravo biti i postati! I uspio je!

U sjemenišnom i u bogoslovnom životu je doživio razne ugodnosti i neugodnosti. Ustrajnost, upornost i vjera u Boga i u sebe bile su

mu glavne vrijednosti koje je posjedovao, s kojima je uspijevao, postigao konačni uspjeh te polučio zavidne rezultate.

Dugi niz godina bili ste župnik. Danas djelujete kao supsidiar našem župniku vlč. Vjekoslav Pavloviću. Možete li nam reći što to zapravo znači i koje su zadaće supsidiara u župskoj zajednici?

Kao svećenik, velečasni Mijo Matošević bio je kapelan u Opatiji dvije godine, u Rimu na postdiplomskom studiju dvije godine, gdje je postigao magistarsku titulu, jednu godinu kapelan u Retkovcu – Dubrava, Zagreb. Naš velečasni mr. Mijo Matošević bio je župnik u Remetincu i Blatu Zagrebačkom dvadeset i dvije godine.

Spomenut ćemo nekoliko događaja koji su označili njegov život župnika. Naslijedio je pokojnog vlč. Leopolda Tepeša, poznatog kao organizatora hodočašća. Vjerujem da su ga poznavali stariji hrvatski vjernici katolici, a i drugi ljudi u Hrvatskoj koji su voljeli hodočastiti.

U Remetincu i u Blatu se pobrinuo da osigura zemljišta za gradnju crkve i u jednom i u drugom mjestu. U Remetincu je ishodio lokacijsku i građevinsku dozvolu za gradnju nove veće crkve i župne kuće. Potpisao je ugovor s građevinskim poduzećem i počeo graditi. Podrum je bio dovršen, prva deka položena i počelo se zidati. Pozvan je od nadbiskupa i premješten u Rakov Potok. Obolio je i bio

na oporavku godinu dana.

Dok je bio u bolnici, bez njegova znanja, imenovan je drugi župnik u Rakov Potok. Izgleda da ga je Nadbiskupija otpisala... Da je to tako, potvrđuje i situacija kada je nakon nekoliko mjeseci jedan od službenika, tj. svećenik u Nadbiskupiji, susrevši velečasnog mr. Miju Matoševića, rekao: „Ja sam mislio da si ti umro!” Velečasni Mijo mu je odgovorio: „Budem, ali nisam još...”

Nastupa već deseta godina kako je velečasni mr. Mijo Matošević supsidiar u ovoj župi. Supsidiar znači podsjeđišnji, podložnik ili pomoćnik u dotičnoj župi, još bolje rečeno, jer je svećenik, duhovnik

**„DANAS JE SVE PRO-
RAČUNATO I U BROJKAMA
PA SE PITAMO JE LI
SE ISPLATI ILI SE NE
ISPLATI, JE LI IMA NEKE
KORISTI ILI NEMA? DAKLE,
GLAVNA VRIJEDNOST
JE KORIST I ISPLATIVOST.
ONAJ IDEALIZAM KOJI
SE ŽIVIO I KOJI NAS JE
NOSIO, KAO DA JE NESTAO
ILI SE IZGUBIO? ONU
PRIJAŠNJU VJERU
SMO IZGUBILI, A STEKLI
NESIGURNOST, NERVOZU,
NEJASNOĆU, DEPRESIJU,
STRAH...”**

je pomoćnik u župi i župniku, ovdje velečasnom Vjekoslav Pavloviću. Supsidiar i kapelan imaju, zapravo, sinonimna značenja i dužnosti. Ipak je običaj da se mladomisnika ili mladog svećenika imenuje za kapelana, danas nazvan župni vikar. Imenuje se za pomoćnika župi i župniku, da se malo po malo uvede u pastoralni rad. Redoviti put je kapelana da nakon nekoliko godina u pastoralu postaje i župnik.

Velečasni mr. Mijo Matošević je ponizan svećenik, naučen na razne službe i služenja, pa i poniženja. Njegova osnovna i glavna zadaća je da bude svećenik, ne bilo kakav, nego Božji, Kristov svećenik te da svećeničku službu odgovorno izvršava za dobro ljudi i na veću slavu Božju!

Koji i kakvi su pastoralni problemi danas, u odnosu na vrijeme iz Vaše mladosti?

Jučer i danas se može uspoređivati, ali je usporedba krnja. Jučer je svećenik imao ideal Krista za kojeg je bio spreman sve učiniti, žrtvovati, u tome ustrajati i dati život, ako je bilo potrebno. Nije tražio nikakve nagrade niti priznanja. Nagrada i priznanje je bio ideal žrtve Kristove!

Danas ne znači da svećenik nema ideala, ali izgleda kao da je nešto bitno splasnulo... Nema one žive vjere, nema onog entuzijazma, one odanosti i žrtve bez pridržaja...

U vrijeme mladosti, velečasni mr. Mijo se radovao da ide u sjemenište, da bude svećenik, da sav izgara žarkim

plamenom, i da nije bilo prepreke ili poteškoće koju nije mogao preskočiti, svladati, za svoje zvanje, za svoje ideale, za svoje svećeništvo! Išao je u sjemenište, u bogosloviju, a da pred javnošću, od ondašnje vlasti i ondašnjeg režima nisu bili priznati ni klasična gimnazija, sjemenište, ni filozofsko teološki fakultet... To velečasnog mr. Miju Matoševića nije ni najmanje smetalo. Dapače, išao je u sjemenište i na filozofsko teološke nauke s radošću i s izraženim entuzijazmom!

Usporedbe radi, u njegovo vrijeme je u samo prvom razredu sjemeništa ili prvom razredu gimnazije ili srednje škole bilo 150 sjemeništara- ca koji su se spremali da budu svećenici. Čak nisu mogli biti svi primljeni koji su željeli u sjemenište. Dakle, postojala

je čak selekcija...! U sjemeništu, gdje je velečasni mr. Mijo Matošević bio i boravio, u četiri tadašnja razreda bilo je 450 sjemeništara- ca. Danas u istom sjemeništu u sva četiri razreda boravi samo 46 sjemeništara- ca! Mislim da ne treba ništa više govoriti o onome prije u zlatna vremena i danas u ovoj realnosti koja nas zapljuskuje...

U današnjoj društvenoj situaciji je mnogo toga drugačije nego prije. Danas je sve proračunato i u brojkama pa se pitamo je li se isplati ili se ne isplati, je li ima neke koristi ili nema? Dakle, glavna vrijednost je korist i isplativost. Onaj idealizam koji se živio i koji nas je nosio, kao da je nestao ili se izgubio? Onu prijašnju vjeru smo izgubili, a stekli nesigurnost, nervozu, nejasnoću, depresiju, strah...

Ostvaruje li se Vaš svećenički život sukladno idealima iz mladosti?

Uza sve ovo gore navedeno, velečasni mr. Mijo Matošević nastoji i danas živjeti pravi idealizam, pravi život i jasnoću koja ga oslobađa nesigurnosti i nejasnoće. Živi i nalazi se u vremenu u kojem se nalazi, koje kao da gubi sigurnost ispod nogu, ali se on ne da poljuljati i obeshrabit!

Sebi je ponavljao, sada ponavlja i ponavljat će u budućnosti da se ne da svladati od bilo koje naklonosti, nejasnoće i nesigurnosti. Želi ustrajati u dobru, dobrom nadvladati loše i zlo. Ne da se zastrašiti ničim što bi ga odvuklo na drugu negativnu stranu, nego želi i namjera mu je sve staviti pod zaštitu dobra i prave vrijednosti

u Isusu Kristu - idealu svakog svećenika i posvećenog života!

Otkako ste u našoj župi, do izražaja je došla Vaša književna aktivnost. Iako pišete pod pseudonimom, naši župljani su prepoznali tko je autor. Do sada ste napisali desetak knjiga. Vaš književni opus obuhvaća različitu tematiku. Možete li našim čitateljima približiti sebe kao publicistu?

Velečasni mr. Mijo Matošević čitao je lijepu poruku: „Kada čovjek čovjeku zatvori vrata, onda Bog otvori prozor”... i daje mu priliku izlaza, pronalaska, otkrića i pobjede.

Od najranijih dana velečasni mr. Mijo zanimao se za čitanje, pričanje, prepričavanje i pisanje. Godinama je marljivo skupljao, bilježio poruke, poticaje, nadahnuća, poslovice, pjesme... Osjetio je da je došlo vrijeme da se sam okuša u vlastitom pisanju. Postoji jedna od poslovice: „Dobar početak, pola je svršetka!” Drznuo se i počeo pisati... Nije se bojao, nego se ohrabrio i nastavio te je bilo ploda.

Najprije je počeo pisati beletristiku, ali se zanimao i za druge književne oblike i stilove. Puno je čitao. Pročitano je pamtio, sastavljao u mislima i na papiru. Bogatio se drugim piscima koji su pisali na svoj način te je i on pokušao na svoj način. Zaista, išlo je!

Pisao je u duhovnom stilu, teološkom i spiritualnom. Davao je da i drugi pročitaju što je napisao i pružali su svoje mišljenje. Neki su ga hvalili

i bodrili, drugi su bili indiferecentni, neki su bili nezainteresirani, a neke to jednostavno nije zanimalo... Mislio je da ljudi više, manje tako reagiraju. Nije se odviše hvastao, nije se ni nervirao, nije se previše ni opterećivao. Tješio se da ne postoji čovjek, a da ne bi bio zanimljiv barem jednom čovjeku. Bodrio je sam sebe, da se isplati ustrajati, da se isplati biti

**„U NAPISANIM PJE-
SMAMA PISAO JE NA
KLASIČAN I NA MODE-
RAN NAČIN. NIJE BIO
ROB NI JEDNOG STILA.
DOZVOLIO JE SEBI PJE-
SNIČKU SLOBODU. SMA-
TRA DA JE USPIO I DA
PJESME IMAJU RAZLOGA
ŽIVJETI, DA SU IZREKLE
VRIJEDNE MISLI I DA NE
OSTAVLJAJU ZAINTERESI-
RANOG ČITAČA NEZAIN-
TERESIRANA...”**

uporan, da je moguće uspjeti...

Pisao je psihološke teme. U tome je imao uspjeha, tako da je jedna od takvih knjiga doživjela drugo izdanje. Na tu temu je čitao slične knjige i članke koji su mu otvarali obzorje i vidike, koje su ga zainteresirale i potaknule da i sam u tom smjeru nešto napiše. To ga je držalo i poticalo...

Napisao je i dvije zbirke pjesama. Smatra da ima

smisla, da ima žicu da izrazi svoju misao i u pjesmi. U napisanim pjesmama pisao je na klasičan i na moderan način. Nije bio rob ni jednog stila. Dozvolio je sebi pjesničku slobodu. Smatra da je uspio i da pjesme imaju razloga živjeti, da su izrekle vrijedne misli i da ne ostavljaju zainteresiranog čitača nezainteresirana...

U publicistici osjeća da ima nešto reći, napisati i poručiti i da se može čitati. Pohvalama se ne da uzoholiti i ne misli da se nema ništa i prigovoriti. Neuspjesima se ne da svladati i obeshrabriti. Nema čovjeka koji ne griješi, a da marljivo radi. Na pogreškama se čovjek najbolje uči...

Ohrabrite se i vi te nešto pročitajte! Slobodno izrecite pohvalu ili kritiku. Jer, znam da i jedna i druga poruka ima svoju vrijednost koja može donijeti podršku, pohvalu, a i poticaj ulaska u realnost da se ne leti visoko i u oblacima, nego da se hoda po običnoj zemlji...!

Primjećuje se da danas malo mladih ljudi odlučuju početi za Kristom kroz svećenički poziv. Što biste poručili mladićima ovoga vremena?

U svako vrijeme Bog je sebi zvao izabrane koje je htio. Govorio je: „Niste vi mene izabrali nego sam ja izabrao vas.” Također je govorio: „Mnogo je zvanih, a malo odabranih.” Odazvati se na Božji poziv, znači imati potpuno povjerenje u Boga, Božju providnost i Božju volju. Pristajati uz Boga i Božje ideale traži prikloniti

se Božjim idealima i u njima ustrajati. Ako je to Božje djelo i ako je Božja volja ostvarivati se, ne treba se ničim dati smesti.

Prije se nije sumnjalo, vjerovalo se iskrenim pristankom na Božjem putu i pristajalo se bez pridržaja u Božjim idealima... Danas, kao da se u sve sumnja i kao da ništa nije sigurno nego stoji na klimavim nogama. Čini se da nas obuzima neki strah i neka neizvjesnost...

Postojala je latinska poslovice, koja je i danas aktualna. Mogli bismo reći da je aktualna za sva vremena: „Serva ordinem et ordo servabit te! – Drži red i red će tebe držati!”

Danas se hvali demokracija i sloboda. Demokracija i sloboda nisu u tome da se čini sve što nam padne na pamet bez odgovornosti i bez poštovanja drugoga i općih vrijednosti! Koji hoće nešto postići, trebaju se izdići iznad prosječnosti. Ovdje se misli i na svećenički poziv i izbor posvećenog života, jer to nije uobičajeno i svakodnevno, nego posebno i neočekivano. Za velike stvari, velike izbore i velike ideje moraju biti veliki ljudi, koji su neustrašivi boriti se za vrijednosti i ideale koji ne zastarijevaju i koji su važni za sva vremena!

Isplati se biti dobar! Isplati se biti uspješan! Isplati se biti poduzetan! Isplati se biti velik u poniznosti, skromnosti i neustrašivosti...!

Sigurno značajnu ulogu u odgoju i usmjeravanju mladih

za svećenički poziv imaju roditelji. Kakvu poruku biste njima uputili?

Obitelj je svijet u malom. Dobra obitelj je kao gnijezdo u kojem se svi dobro osjećaju. Ona bi trebala biti uređena zajednica, gdje svaki član zna gdje je njegovo mjesto, koje su njegove uloge, što može i treba, a što ne smije raditi. Ne bi trebao samo misliti i tražiti svoja prava, nego u prvom redu izvršavati svoje dužnosti i u njima se isticati!

Lijepo je rekao jedan od državnika: „Dragi moji građani. Nemojte samo tražiti i očekivati što ću ja učiniti za vas i za državu. U prvom redu, vi se trudite i učinite što više možete za sebe i za našu državu...!” Ovo je lijepa poruka i za naše obitelji, jer, zapravo, cijeli je svijet kao jedna velika obitelj... Kada bismo tako razmišljali, trudili se i činili, svaki od nas bio bi prepoznatljiv i uočljiv, naše obitelji bi cvale, a svijet bi osjetio radost što postoji, što se sve ugodno događa oko njega i u njemu...

Kao dijete, velečasni mr. Mijo Matošević nije znao što je to rastava braka. Mislio je: Brak je ustanova sklopljena od Boga te ju čovjek nema pravo i ne smije razvrgnuti... Kada cijela obitelj živi u toj svijesti i sigurnosti zajedništva, onda joj ništa nije teško učiniti, podnijeti, nositi... Kada dijete živi u takvom ozračju, kada se svi brinu jedni za druge i kada im je stalo do boljitka svakog člana, onda se svi članovi i

cijela obitelj osjećaju sretno i zadovoljno. U takvom zajedništvu je ugodno živjeti i svaki se raduje ovdje svratiti, biti, boraviti... Danas su rijetke obitelji koje tako žive. Ima ih, nažalost, mnogo koji žive u trzavicama, u neizvjesnostima, u napetostima, u svađama, u raspadanju...

Obitelj je kao biljka koja treba prikladne okolnosti i uvjete kako bi rasla, donosila plodove, živjela... Dugotrajna kiša i nevjeme neminovno dolaze, ali ako su učestalo prisutne, donose nevolje i neizvjesnosti... Lijepo, plemenito i ugodno vrijeme sve veseli. Potrebno je malo dobre volje, malo upornosti i ustrajnosti u dobru da se svatko prikladno osjeća. Lako je srušiti, razoriti, uništiti, ali što od toga dobivamo, kako se osjećamo? Zato, „napuklu trsku ne treba do kraja slomiti, nego pomoći da se oporavi da raste...”, kako bi Isus rekao.

Kada ne možemo sve učiniti što bismo htjeli, kada nemamo snage uhvatiti se u koštac s nevoljama, kada smo se izgubili - nemojmo gubiti nadu. Uprimo pogled, molimo onoga koji nas je stvorio i koji nam uvijek želi dobro. Isus je tu uz nas, on nam želi pomoći, pruža nam ruku pomoćnicu. Prepoznavmo je i pružimo svoju ruku u vjeri da bismo se susreli i u miru zajedno živjeli...

Poštovani velečasni mr. Mijo Matošević, iskreno zahvaljujem na Vašem razgovoru...

IMENA KOLEGA, IMENA!

Došla tri studenta na usmeni ispit kod profesora. Uđe prvi i u indeksu ostavi 500 eura. Kaže mu profesor smiješeći se: „Krasno kolega. Vidim da ste se puno spremali za ispit pa ću vam postaviti jedno kratko pitanje!

Koje godine je bačena bomba na Hirošimu?“, upita profesor. „Možda 1945.“, bojažljivo odgovori student.

„Ma odlično! Svakako ste prošli“, veselo će profesor.

Nakon toga uđe drugi student, a u indeksu ostavi samo 200 eura.

„Hm, kolega. Nadam se da ste se dobro spremali za ispit pa ću vam postaviti dva diskutabilna pitanja. Koje godine je bačena bomba na Hirošimu?“

„1945.“, odgovori student.

„Koliko je ljudi poginulo?“, zainteresirano će profesor.

„Oko osamdeset tisuća“, odgovori student.

„Dobro je kolega, dobro. Za trojku!“

Napokon uđe i treći student, štreber, i to prazna indeksa. „Uh, uh! Kolega, sumnjam da ćete proći, ali ću vam postaviti par diskutabilnih pitanja! Koje godine je bačena bomba na Hirošimu?“, srdito upita profesor.

„1945.“, odgovori student.

„Koliko je ljudi poginulo?“, nastavlja profesor.

„Oko osamdeset tisuća“, spremno odgovori student.

Nato profesor zaurla: „Imena kolega, imena!!!“

PUT SVJETLA – SUSRET S TEREZIJOM AVILSKOM

Tekst: Suzana Plavec

SASVIM POSEBNO OZRAČJE, SASVIM POSEBNA MILOST...

Pripreme su trajale tjednima, a naše uzbuđenje raslo svakim danom. Misli su se vraćale na prvi susret iz Rima, iz crkve Santa Maria della Scala. Stopama bl. Marije Terezije od sv. Josipa krenuli smo ususret Tereziji Avilskoj, a da toga nismo bili niti svjesni. Zatim je stigla vijest o proslavi jubileja – 500 godina od rođenja sv. Terezije od Isusa. Počeli smo čitati Terezijinu riječ: „Moj život“, „Put k savršenosti“, „Zamak duše“... Malo po malo, bolje smo je razumjeli, a onda je i „oživjela“ u projekcijama filmova o njenom životu i postala nam još bliža. Zaista smo je nestrpljivo očekivali, i dočekali je s veseljem.

Dana 18. ožujka, u 21 h, sve je bilo spremno. Svijeće i baklje blistale su u rukama sestara, djece i puka u narodnim nošnjama, karmelskih laika i mladih Karmela BSI.

Osim njih, okupilo se mnoštvo sestara iz cijele Hrvatske, karmelskih laika i vjernika. Uz zvuke himne jubileja „Učiteljica svjetla“, u našu kapelicu sv. Josipa uneseni su relikvija i moćnik sv. Terezije Avilske – njen hodočasnički štap i njeno neraspadnuto desno stopalo, nošeni na rukama Majke Angeline, s. Kristine, predstavnice sestara, redovničke kandidatice i predstavnika karmelskih laika. Molitvenim bdijenjem započelo je naše dvodnevno druženje.

Izmolili smo litanije sv. Terezije od Isusa, a zatim su nam sestre slikovito pokazale duhovnu povezanost naše blaženice i avilske svetice u scenском prikazu njihovog susreta „Zajedno hodajmo“. Taj njihov susret je izrazito značajan jer je baš u crkvi Santa Maria della Scala naša blaženica devet-

nicama izmolila osnutak Karmela BSI čiji smo i mi dio.

Relikvija je, prije dolaska u Hrvatsku, pronošena kroz mnoge zemlje svijeta u pratnji četveročlane ekipe na čelu s karmelićaninom, o. Ivanom de Jesus Mora i koordinatoricom, novinarkom Amayom Alvarez Benfele. Ganula su nas njihova svjedočanstva. O. Ivan zamolio nas je da u zagrljaju danom sebi, a zatim i onima oko nas, pokušamo sačuvati i upamtiti osjećaje koje smo u tom trenutku osjećali. Vjerujem da će se mnogi još dugo sjećati tog posebnog trenutka.

Molitveno bdjenje nastavljeno je čitanjem Terezijinih djela od strane vjernika koji su medijski istaknute ličnosti iz javnog života. Čitače – Antu Mikića, Sanju Doležal, Tanju Popec, Tomislava Jelinčića, Ale-na Hržicu i I. Japca na harfi su pratile Gabrijela Hodžić i Josipa Krajina, a, između pojedinih čitanja, djeca, mladi te mješoviti zbor sestara i članova ansambla MI tamburica pjevali su Terezijine antifone. Antifone su posebno za ovu priliku prevedene sa španjolskog kao i himna jubileja. Glazbeni program obogatio je i nastup Maksa Hozoća u pratnji Tonija Eterovića.

Nakon zajedničkog programa, ostali smo u tišini, u osobnoj molitvi i čašćenju relikvija, srca prepunog zahvalnosti za ovaj dar. Nakon kratkog druženja, razišli smo se kućama.

Na blagdan sv. Josipa, program je nastavljen hodočašćem

u kojemu je sudjelovalo oko 500 djece vrtičke i osnovnoškolske dobi. Došla su i djeca iz obližnjih vrtića, ali i iz vrtića naših sestara diljem Hrvatske. Djeca su imala uvodnu katehezu o sv. Tereziji od Isusa, a zatim bi odlazila u kapelicu vidjeti relikvije i pomoliti se sveti.

Tijekom jutra su došli i hodočasnici iz Krka koji se pripremaju za osnutak svoje laičke zajednice u Puntu. U 12 h imali su sv. misu sa svojim župnikom. U 14 h dočekali smo naše prijatelje, karmelske laike iz Slavenskog Broda. Nakon terezijanskog križnog puta „Zagrljeni s križem”, kojeg su predvodili i uprizarili Mladi Karmela BSI te sestre, ponudili smo hodočasniciima iz Punta i Slavenskog Broda okrijepu koju su priredile vrijedne ruke naših karmelskih laika.

U međuvremenu je relikvijar štapa, po želji predsjednice Republike Hrvatske Kolinde Grabar-Kitarović, odnesen u njezin Ured.

Prije sv. mise koju je predvodio p. Dario Tokić, održana je pobožnost sv. Josipu, a laici iz Slavenskog Broda scenski su prikazali Marijino pohođenje. Sv. misa bila je vrhunac proslave. Glazbeno su ju animirali tamburaši i zbor ansambla MI tamburica uz zbor sestara. O. Dario ukazao nam je na to kako su i sv. Josip i sv. Terezija Avilska bili ljudi prokušane vjere, bliski s Bogom, ali i s ljudima, te zbog toga mogu biti uzori za naš život i rast u vjeri. Članove ekipe „Putu svjetla” očarala je tamburica, ali i zajedništvo

sestara s laicima, mladima, djecom, vjernicima. Osobito dirljivi bili su posljednji trenuci našeg boravka u blizini Terezijine relikvije i moćnika. Zaista smo osjećali da je bila s nama ovih dana i da se sada opraštamo od nje na njezinom putu dalje u Brezovicu, Remete, a zatim u Portugal te njenu rodnju Avilu. Dio vjernika ispratio je relikvije pješice, hodajući do samostana Kraljice Karmela u Brezovici, a djeca iz Kuće sv. Josipa imala su čast unijeti relikvije u brezovački Karmel.

Nakon ispraćaja relikvija, okupili smo se svi na agape želeći podijeliti svoje dojmove, ali i mnoge delicije koje su pripremili i donijeli naši karmelski laici na čemu im ovim putem od srca zahvaljujemo.

Za kraj donosimo citat s web stranice karmelbsi.hr na kojoj se mogu naći fotografije, ali i mnogi detalji o ovom izuzetnom događaju.

Sv. Terezija Avilska
je došla k nama
„Putem svjetla”
i ostavila nam Svjetlo.
Terezijo od Isusa, hvala ti!
Počuj i usliši molitvu
karmelske obitelji
i štovatelja iz Hrvatske:
„Terezijo od Isusa,
ti naučavaš Crkvu,
svjetlu poučavaš,
o iskro ljubavi,
nauči nas tom putu
po kom si kročila ti
sa zaljubljenom dušom,
u sebi tražeći Gospoda.”
(Iz Himna: *Maestra de la Luz – Učiteljica Svjetla*)

MOLITVA KAO PRIJATELJEVANJE

Tekst: S. Marija Dijana Mlinarić

ČOVJEK JE BIĆE ODNOSA I DANAS UISTINU, ZAHVALJUJUĆI MODERNOJ TEHNOLOGIJI, POSTOJI MNOGO NAČINA KAKO KOMUNICIRATI S DRUGIMA... IPAK, SVE SE VIŠE LJUDI OSJEĆA OSAMLJENO. POSTAVLJA SE, STOGA, PITANJE: KOLIKO ZAPRAVO SVI TI MEDIJI I NAČINI KOMUNICIRANJA VODE K PRAVOM SUSRETU OSOBA?

Ostvarenje čovjeka i uspjeh života ovisi o komunikaciji sa samim sobom, s drugima, ali i s Bogom, no mnogi često ostaju na ispraznoj površinskoj razini. Susret s Bogom se obavi reda radi u sat vremena na nedjeljnoj misi. Susret s drugima često se odvija boravkom po kavama uz aktualne teme isprekidane zvonjavom mobitela koji je sve češće važniji od osobe koja sjedi nasuprot. S druge strane, sve veće povlašteno mjesto rezervirano za najboljeg prijatelja imaju „facebook frendovi” koje se nije nikad ni čulo ni vidjelo. Što ćemo tek s komunikacijom sa samim sobom... Pandorina kutija koju je bolje ne otvarati. Uistinu, čovjek sam ne može ništa, ali s Bogom može sve, pa i preživjeti sadržaj Pandorine kutije, tj. svoje nutrine.

Kako se susresti s božanskim „Ti“? Kroz molitvu – kojoj je temelj upravo susret sa živim Bogom. Velika Terezija Avilska kaže: „Molitva nije drugo nego prijateljevanje, često i nasamo razgovarati s Onim za koga znamo da nas ljubi.“

Pravim se prijateljima mogu nazvati dvije osobe koje se uistinu međusobno poznaju. U prijateljstvu s Isusom – On je taj koji mene poznaje do kraja, a ja sam taj koji treba rasti u poznavanju Njega. Kako? Cilj molitve nije izgovoriti neki molitveni obrazac, nije doći do nekog stanja, nego do susreta s Osobom. Samo s osobom se može razgovarati i biti blizak. Kršćani ne vjeruju u nešto, nego u Nekoga! Nema poznavanja bez susreta i zato je potrebno odvojiti vrijeme kako bi bili zajedno s prijateljima, ali i Prijateljem - Isusom. Riječima „često i nasamo“, Terezija ukazuje na važnost redovite osobne molitve, kao što je i Gospodin Isus uvijek činio.

Bog uvijek dolazi u susret,

a ja? U pitanju je srce. Kad se nekog voli, želi se što više vremena provesti s tom osobom. Isus je uistinu pokazao koliko nas voli. Nije to ljubav „srčeka i smajlića“, već ljubav besplatna i do krvi.

Važno je i biti „kod kuće“ u svojoj nutринi jer je nutrina duše mjesto gdje se odvija susret. Susrećući Boga, čovjek mora susresti i sebe. Ako ne nastojimo upoznati Boga, nećemo upoznati ni same sebe. Međutim, svijest o vlastitoj grešnosti, slabosti i promašajima ne treba biti izvor očaja, nego nade i ohrabrenja, jer Bog je milosrdan i veći od našeg srca. To nas uči poniznosti i životu u istini koja nas oslobađa i bez toga niti ne možemo moliti.

Molitva je jednostavno biti s Isusom. Potrebno je biti i htjeti. Gledati kako On gleda i htjeti usklađivati svoju volju s Njegovom. Čovjek se može mijenjati i usklađivati sa svojim prijateljem samo ako je motiviran ljubavlju prema njemu, ako u njegovoj blizi-

ni nalazi sigurnost i potvrdu osobne vrijednosti.

Iz navedenog uočavamo da sv. Terezija ispravlja naša često kriva shvaćanja molitve kao psihološke potrebe i „tablete za smirenje“ ili automata za ispunjavanje naših želja. Terezija ne govori o molitvi samo kao činu pobožnosti, nego govori o susretu i prijateljevanju s Bogom. Govori o zahtjevu ljubavi i odnosu koji nije nešto što ne obvezuje, već zahvaća cijelu osobu i postaje način života.

Molimo, stoga, zajedno s Terezijom:

Gospodine Isuse Kriste, „istinski Prijatelju“, pomoz nam rasti u prijateljstvu s Tobom kako bismo poput Terezije, kćerke Crkve, pred svijetom pružili svjedočanstvo Tvoje radosti pozorni na potrebe čovječanstva. Duše Sveti, pomoz nam uznapredovati, „čistom savješću i ponizno“, na putu nutarnjega života, utemeljeni u istini, u nenavezanosti duha i bezuvjetnoj bratskoj ljubavi.

SUSREO SAM TE...

Tekst: Zvonimir Gašpar

Dolazak relikvija svete Terezije Avilske u Hrvatski Leskovac za mene je bio jedan jako lijep i pozitivan događaj. Veliko je iskustvo bilo i samo susretanje s njezinim kratkim antifonama koje smo učili za taj događaj. Zaista, dovoljno je bilo samo čuti riječi tih pjesmica pa da se čovjek duhovno okrijepi i osjeti bogatstvo Terezijinog duha i osobe.

Često smo u žurbi i rastreseni, a sveta Terezija nas poziva da otkrijemo Krista u sebi, a po Kristu i sami sebe.

U ovo vrijeme relativizma, iskrivljenih vrijednosti, površnosti, mekoputnosti, traženja lagodnosti i ugone, nedostatka vremena za sebe i za druge (zapravo velikog egoizma!), tjeskobe, zabrinutosti, egzistencijalnog straha, sveta je Terezija - kao učiteljica molitve, ali i djelatne ljubavi, izazov za svakog kršćanina i svakoga tko želi više i jače prionuti Kristu te Ga radikalnije slijediti tamo gdje nas je postavio da živimo i rastemo. Gledaj On te gleda, gledaj Ga.

Sva duša za tim žudi da se preda Ljubavi, za ništa drugo znati ne želi, nego dati se Ljubavi.

Budimo hrabri, slijedimo Krista, unatoč svim našim slabostima i ograničenjima. Znamo iz Terezijinog života da se i ona godinama borila s osrednjošću i prosječnošću. Molimo za odlučnu odlučnost, kako kaže Terezija, kako bi bili istinski nasljedovatelji Isusa i da se On može na nas osloniti kao na prave prijatelje. Molimo joj se da nas zagovara kod Gospodina.

Hvala dragom Bogu što me stavio blizu karmelićanki BSI i upoznao s tako velikim bogatstvom Crkve i svijeta. Sveta Terezijo Avilska, moli za nas!

ŠTO CRKVA IMA KAZATI O SOCIJALNOM PITANJU?

“Vjera nije privatna stvar! Treba shvatiti kako Isusova poruka spasenja obuhvaća cijeloga čovjeka, njegovu vječnu, ali i zemaljsku sudbinu (svijet rada i gospodarstva, tehniku i komunikaciju, društvo i politiku, međunarodnu zajednicu i odnos među kulturama i narodima). Uistinu, vjera nije privatna stvar, niti se vjersko uvjerenje ograničava samo na vršenje vjerskih čina vezanih uz crkvu. Kao što je važna ideja

o univerzalnosti katoličke vjere, tako isto vjera mora prožimati sva područja ljudskoga duha, njegove djelatnosti i svu ljudsku kulturu.” (preuzeto iz *Kompendija socijalnog nauka Crkve i naučavanja* bl. Ivana Merza)

„KAO ŠTO TIJESNA ODJEĆA SMETA KRETANJ TIJELA,
TAKO BOGATSTVO SMETA KRETANJU DUŠE.”

INDIJSKA POSLOVICA

GDJE JE NESTAO ČOVJEK?

Tekst: Anđelka Bunić

**GDJE JE NESTAO ČOVJEK? GDJE SE SKRIVAO? IZ VAGONA GODINA, NA TRAČNICE ISPAO. GLEDA GDJE SU ZNAKOVI, KOJIM PUTEM KRE-
NUTI. MOZE LI ITKO REĆI GDJE JE PUT KA SREĆI? SAMO ŽIVI, SAMO
BUDI. SVI ODGOVORI DOĆI ĆE SAMI. SAMO STOJ NA SVJETLU I DOĆI
ĆE KRAJ TAMI. (GORAN BARE I PLAĆENICI)**

Tog sam dana radosno hitala prema Vinogradskoj bolnici, noseći nalaze svom kirurgu, jer su i ove godine, kao i do sada, rezultati bili negativni. Prošlo je devet godina od iskustva teške bolesti i još onda sam znala kako će mi svaki dan biti poklonjen. Zato nisam očajavala, već sam se radovala svakom novom danu u kojem sam mogla učiniti nešto bolje nego prije. Okrenula sam se prema onom što mogu, a ne onom što

ne mogu - osnovnom postulatu u mom dugogodišnjem radu s osobama s intelektualnim poteškoćama.

Tako sam i danas bila vesela i sretna. Usporedno s mojom radošću, oko mene su prolazili ljudi napetih i nervoznih lica, pogleda zabijenih u pod, ne primjećujući lijepi sunčan dan, miris zrelog proljeća u zraku... Vjerujem kako je većina od njih bila dobrog zdravlja, kako su bili dobro situirani (primi-

jetih po markama odjeće koju su nosili), a opet, doimali su se kao da im je nešto nedostajalo...

Je li taj dojam možda bio u skladu s onom Preradovićevom rečenicom „kako čovjek ne poznaje sreću dok u njemu ona spi“? Zar trebamo nešto izgubiti da bismo to cijenili? Bih li ja, da nemam ovo iskustvo bolesti iza sebe, dakle gubitka jednog dijela tijela i nekih aktivnosti koje ne mogu obavljati, bila danas slična ovim nezadovoljnim ljudima koje susrećem?

Vozim se tramvajem i slušam prepirku između dvije gospođe, gdje jedna od njih misli da ju je druga namjerno okrnula svojom torbom. Okršaj je žestok, nema popuštanja, pljušte uvrede i teške riječi... Tramvaj ulazi u stanicu, a uvrijeđena izlazi van uz viku i psovke. Druga ostaje i još glasno komentira ponašanje one koja

je izašla. Nervozni vozač, vjerojatno se pribijavajući da se ona gospođa ne vrati, brzo zatvara vrata iako su još putnici izlazili na srednjim i zadnjim vratima. Vozač je nestrpljivo čekao da svi izađu i ostavljao dojam kao da mu se jako žurilo. Uto dolazi dvoje putnika, kucaju na prva vrata, a vozač okreće glavu kao da ih ne vidi. On tako „bulji” u prazno do kretanja, a ono dvoje putnika ljuti se i psuje (što se primijetilo po pokretima ustiju koja govore ružne dosjetke nauštrb njegove majke). Takva se slična scena odvijala na svakoj stanici. Koliko je taj vozač pokupio bijesa i psovki za vrijeme svog radnog vremena, teško je izračunati...

Je li mu to trebalo? Zbog koga je on na ovom radnom mjestu: zbog sebe ili zbog putnika? Khalil Gibran, moj omiljeni pisac, rekao je kako čovjek koji ne obavlja radosno svoj posao, bolje da isti ostavi, dade ga onome koji će ga radosno obavljati, a za njega je bolje da ide prositi... Eh, koliko bi tako bilo prosjaka na našim ulicama. Već dugo nisam srela čovjeka koji bi rekao da uživa u obavljanju svog posla...

Zabavljena promatranjem ljudi i njihovih ispada, došla sam do bolnice. Trebala sam ostaviti na šalteru uputnicu. Red je bio dug, jer se na istom šalteru dijele gotovi nalazi i ostavljaju uputnice za preglede. Stojim i gledam. Ulijeće neka gospođa i gura se naprijed. Ostali viču na nju da ode na kraj reda, a ona im odgovara da treba podignuti samo nalaz. Na tu njenu izjavu se javljaju i drugi, govoreći kako i oni tre-

baju samo podignuti nalaz, ali ipak čekaju. Gospođa se ne da smesti. Koristi drugu taktiku kao „u autu je čekaju unuci”, na što je „drekнула” jedna žena kako nju u autu čekaju njena djeca i kako je jako bole noge, ali ipak strpljivo čeka... „Ljudi, ne dajte bezobraznici da ide preko reda!”, više spomenuta

„BIH LI JA, DA NEMAM OVO ISKUSTVO BOLESTI IZA SEBE, DAKLE GUBITKA JEDNOG DIJELA TIJELA I NEKIH AKTIVNOSTI KOJE NE MOGU OBAVLJATI, BILA DANAS SLIČNA OVIM NEZADOVOLJNIM LJUDIMA KOJE SUSREĆEM?”

žena. Drugi, također, negoduju, ali se gospođa ne da smesti. Ne želi u red, već bezobrazno traži svoje... U isto vrijeme, sa strane strpljivo sjedi gospođa koja je operirana pred dva tjedna, blijeda i teško pokretna, i čeka svoj red... To dobro koristi ona s „bolesnim nogama” i ukazuje na blijedu gospođu, ali joj ne nudi da stane ispred nje u red (da nisam već prethodno predala svoju uputnicu, dala bih svoje mjesto iznemogloj gospođi).

Ne znam kako je sve završilo s onom gospođom koja je htjela ući preko reda, ali neka mi se čini mi da je ona ipak „odvukla vodu na svoj mlin”, jer sam je ubrzo ugledala na tramvajskoj stanici... Izgleda

kako ista ima dobro razrađenu taktiku za bezuvjetno ostvarenje svega onoga što si zacrtala... Briga nju za ženu kojoj je stvarno teško čekati...

Pred doktorovom je ordinacijom vladala gužva i nervoza. Istina je da je hodnik premalen za sve one silne pacijente, da je liječnik opterećen mnoštvom naručenih pacijenata za ambulantni pregled, da kroz uski hodnik voze na bolničkim kolicima teške bolesnike i da se svi koji sjede pritom trebaju ustati kako bi bolničari prošli s teškim kolicima. Ipak, mene sve to nije smetalo... Evo, tu sam i čekam svoj red. Sretna sam da mogu čekati. U stvari, dok čekam, zabavljam se literaturom koju sam ponijela i tako vrijeme brzo prolazi...

Čujem glas nezadovoljne pacijentice koja govori kako se samo u našim bolnicama treba čekati, kako toga vani nema, a ja mislim u sebi da mi još uvijek imamo dobro zdravlje i dobre doktore koji su me izliječili kao i mnoge druge, a da se tamo vani skupo plaća svaka minuta... Nemamo novce za skupa plaćanja pa malo čekanja ne bi trebalo nikome smetati... Opet toliko negativnih misli, izgovorenih riječi i nerazumijevanja, predrasuda o lošim doktorima... Tako „negativno nabijeni” pacijenti ulaze u doktorovu ordinaciju i oko sebe siju loše vibracije. Hoćeš-nećeš, doktor to mora osjetiti i onda se stvara začarani krug...

Došao je red na mene. Nisam stigla do kraja pročitati članak iz časopisa. Žurno spremam naočale, nabacujem smiješak na lice i veselo pozdrav-

„ZAR STVARNO NEMA NI TRAČKA SUNCA U NAŠIM SVAKODNEVNIM ŽIVOTIMA? ZAŠTO JE TO TAKO? ŠTO SE PROMIJENILO U ŽIVOTIMA LJUDI DA SE VIŠE NE ZNAJU RADOVATI, DA NE ZNAJU ZAMJEĆIVATI LJEPOTE KOJE IH OKRUŽUJU?...”

ljam dok doktor, koji sjedi za računalom lica udubljena u ekran, ne može ostati ravnodušan – mora pogledati tko mu to tako radosno dolazi u ordinaciju. Inače strogo lice sada poprima blaži izgled i ne može ostati ravnodušan na moje raspoloženje. Zarazi se mojim osmjehom i radosno mi se obraća. Gleda dokumentaciju i izražava veselje što su mi nalazi dobri, a ja mu odajem priznanje na njegovoj stručnosti. Uspostavlja se jedan normalan odnos kakav svaki pacijent priželjkuje.

Liječnici uglavnom pacijentima nose loše vijesti o njihovom zdravlju i zato se stvara taj negativan stav prema svim liječnicima, iako je vrlo mali broj onih koji ne rade dobro, kao i u svim zanimanjima. Medicinska sestra vjerojatno isto dugo nije vidjela pacijentovo nasmijano lice. Bila je pomalo i zbunjena tako da mi je dala tuđe nalaze...

Vraćajući se tramvajem kući, razmišljala sam o svim negativnostima koje su me okruživale od polaska u grad do odlaska kući. Bila sam nekako tužna da nisam naišla niti na jednu

lijepu priču i smišljala sam kako ću zabilježiti svoje doživljaje tog 18. svibnja, bez ijednog lijepog „štikleca”... Zar stvarno nema ni tračka sunca u našim svakodnevnim životima? Zašto je to tako? Što se promijenilo u životima ljudi da se više ne znaju radovati, da ne znaju zamjećivati ljepote koje ih okružuju?...

Osjećala sam se kao Aladin koji po danu ide s upaljenom svjetiljkom i traži čovjeka. Hoću li ga naći?

Sjedila sam tako na kraju sedamnaestice, između troje mladih ljudi, i razmišljala o svojoj priči. Primijetila sam kako, na tramvajskoj stanici kod Cibone, u tramvaj ulazi postarija gospođa sa štapom u ruci i kolicima koja je vukla za sobom... Vrata su doduše bila prilagođena osobama s invaliditetom i nije bilo problema s ulaskom, ali mene je zasmetalo dvoje mladih ljudi koji su sjedili do mene i način na koji su hitro okrenuli glave na drugu stranu, očito u namjeri da ne bi morali gospođi ponuditi da sjedne. Instinktivno sam učinila kretanju kao da ću ustupiti svoje mjesto gospođi, no u mom naumu zaustavio me mladić s moje lijeve strane, ponudivši staroj dami svoje mjesto. Evo, našla sam čovjeka!

Bila sam presretna. Ipak, kroz četiri sata mog boravka u gradu i bolnici, našla sam ono što sam tražila. Nisam mogla a da ne pohvalim mladića i da ne ispričam dio svojih današnjih događanja. Vidjelo se kako su mladiću godile riječi pohvale. Žalosno je da se ono, što bi trebalo biti pravilo lijepog ponašanja, događa kao iznimka. Uistinu, gdje je nestao čovjek?

PROLJEĆE U SRCIMA

Tekst: Nepoznati autor

Čovjek slijepac sjedio je na stepenicama pred jednom zgradom. Do nogu je stavio šešir, a ispred njega papir na kojemu je pisalo: „Slijep sam, pomozite mi, molim vas.”

Novinar, koji je onuda prolazio, zaustavio se i primijetio da je u šešir ubačeno samo par novčića. Nagnuo se, ubacio i on par novčića i, bez traženja dopuštenja, uzeo papir, okrenuo ga na drugu stranu i napisao novi tekst.

Tog istog popodneva, novinar je navratio do slijepca i primijetio kako je šešir gotovo pun sitniša

„ŠALJI DALJE!” – NOVOSTI IZ ŽUPNOG CARITASA

Tekst: Janja Novinc

MOŽDA BAŠ TI, DRAGI ČOVJEČE, KOJI ČITAŠ OVAJ TEKST, MOŽDA BAŠ TEBE PRIŽELJKUJEMO I ZA TEBE MOLIMO DA NAM POMOGNEŠ U OSMIŠLJAVANJU I REALIZACIJI KARITATIVNIH DJELA U NAŠOJ ŽUPI. MNOGO JE POTREBITIH PA, ZATO, HAJDMO ZAJEDNO KRENUTI U NEZAMJETAN I NEPROFITAN RAD, POSVE SLIČAN ONOM EVANĐEOSKOM.

i novčanica... Slijepac je prepoznao korak čovjeka i upitao ga nije li možda on onaj koji je napisao novi tekst na papiru i što je napisao?! Novinar odgovori: „Ništa što ne bi bilo istinito. Prepisao sam tvoje riječi, ali na drugačiji način”, nasmiješio se i nastavio put.

Slijepac nije nikad doznao da je na njegovu komadiću papira pisalo:

„Danas je proljeće, ali ja ga ne mogu vidjeti.”

Vrijeme izdvojeno za druge nikada nije propušteno vrijeme. Trag koji ostavljamo u dušama drugih, ma kako god maleni bio, ipak ima svoje obrise i ladicu u kojem je pohranjen kao sjećanje. On ima svoje konture, boje, miris i okus. Baš kao jedno posve novo proljeće...

Na početku, želim od srca zahvaliti svima vama, dragi župljani naše župe, na vašim donacijama hrane darovane u dane uoči blagdana Uskrsa, a koju ste donirali za potrebe Caritasovih korisnika. Donacije su prikupljene u Osnovnoj školi Lučko (Lučko, Stupnik, Ježdovec), prodavaonicama „Konzum” (Lučko, Stupnik) i „Marino” te donošenjem hrane pred oltar u crkvi.

U usporedbi s pribavljenim donacijama iz prethodnih godina, ove godine su prikupljene donacije za svaku pohvalu. Po donacijama se naročito ističe OŠ Lučko, što je ponajviše rezultat snažne angažiranosti, darovanja

svojeg vremena, znanja i sposobnosti od strane ravnatelja gosp. Pave Šimovića.

Kao što ste već možda i upoznati, volonteri Caritasa nastoje barem dva puta kroz godinu sastaviti pakete hrane od pribavljenih i doniranih namirnica te ih uoči blagdana Božića i Uskrsa dijele prijavljenim korisnicima župnog Caritasa. Za svaku podjelu potrebno je oko 50 paketa. Svaki put doniramo dio namirnica Bosonogim sestrama karmelićankama u Brezovici.

U nastavku vam donosimo usporedbu pribavljenih namirnica uoči Uskrsa iz 2013. god. i 2015. god.

	CRKVA		ŠKOLA		PRODAVAONICE	
	2013.	2015.	2013.	2015.	2013.	2015.
BRAŠNO	65	125	25	31	16	25
ŠEĆER	51	141	33	20	19	27
SOL	23	31	6	3	8	12
ULJE	18	62	21	24	12	19
RIŽA	43	56	10	8	10	6
TJESTENINA	92	134	14	17	15	13

Naše djelovanje ne bi bilo moguće bez pomoći vas, brojnih dobročinitelja, koji kroz djela milosrđa postajete naši suradnici i prijatelji. Hvala Vam, stoga, što svojim nesebičnim doprinosom pružate nadu i radost obiteljima i pojedincima naše župe te što zajedno s nama kročite putem ljubavi – putem Caritasa.

Vašim doprinosom smo u prošloj zimskoj sezoni za 12 obitelji osigurali i podijelili po 3m³ drva za ogrjev. Uslijed velike egzistencijalne nesigurnosti s kojima se susreću pojedinci, oni se za pomoć obraćaju našem župniku. Nekolicina takvih potrebitih je dobilo i određene iznose za pokriće svojih režija. Prikupili smo i donirali veći dio

pokućstva za jednu obitelj s više djece. Kao i uvijek, višak donirane odjeće i obuće prosljeđujemo u skladište Caritasa u Rakitje te nam u prijevozu, kao i mnogo puta do sada, pomažu članovi obitelji Lacković.

Naša se dugogodišnja i jako vrijedna volonterka gđa Milica Žic, zbog svojih osobnih obveza, zahvalila na dosadašnjem povjerenju koje smo joj iskazali kao volonterki i napustila članstvo u župnom Caritasu. Koristimo ovu priliku da joj se od srca zahvalimo na njenom radu i svim zadacima koje je s osmjehom i ljubavlju izvršavala.

Kao što je već poznato, dežurstvo u Caritasu je i dalje srijedom ujutro od 9.00-

10.00h i poslijepodne od 17.30-18.30h. Uskoro nam predstoji ljetna stanka kada u srpnju i kolovozu neće biti dežurstva.

Na kraju, opet vas pozivamo da se uključite u rad našeg Caritasa jer nam je pomoć volontera itekako potrebna i važna. Uvijek nekako priželjkujemo i nadamo se kako će biti odaziva, ali, nažalost, nova se volonterska snaga ne vidi na vidiku. Mi ćemo, stoga, moliti za tebe, draga volonterko/volontere da prepoznaš svoj poziv u Caritasu i da nam hrabro dođeš. Ukoliko si se već sada odlučio zauzeti za ovakav oblik rada, javi se našem župniku koji će te detaljnije obavijestiti o našim aktivnostima i susretima.

GLAD

Majka zabrinuto pita svog sina:

„Marko, zašto ne jedeš? Već dva sata kukaš da si gladan kao vuk!”

Sin spremno odgovori: „Jesam, mama. No, kada si vidjela vuka da jede mahune?”

JESTE LI ZNALI?

† JESTE LI ZNALI DA JE EVANĐELIST LUKA NAJOŠTRIJJE ISTAKNUO ZLOUPORABU BOGATSTVA I ISTICAO KREPOST SIROMAŠTVA (LK 6,20-26)? Naime, za njega je težnja za zemaljskim bogatstvom ludost jer se, u času smrti, ono ne može zadržati niti biti pristupnica u nebo (Lk 12,16-20; 16,19-31); navezanost na bogatstvo najčešće zarobljuje srce i prijечи ulaz u kraljevstvo Božje (Lk 18,20-30); problem novca je u tome što on uglavnom prijечи put Bogu, a, prije svega, ono se treba upotrijebiti da bi se služilo drugima (Lk 16,10-12). (Darko Tomašević, KBF Sarajevo)

† JESTE LI ZNALI DA: „CRKVA IMA PRAVO ZAHITIJEVATI OD VJERNIKA ONO ŠTO JOJ JE POTREBNO ZA VLASTITE SVRHE PRI ČEMU ONI SLOBODNO DAJU VREMENITA DOBRA U KORIST CRKVE?” (Zakonik kanonskog prava, kan. 1260)

† JESTE LI ZNALI DA SE NAŠA MALA ŽUPLJANKA, PRVOPRIČESNICA MAGDALENA, OVE GODINE ODREKLA SVOJIH DAROVA ZA PRVU PRIČEST I SPREMNO IH DAROVALA ZA DJECU IZ KUĆE SV. JOSIPA U HRVATSKOM LESKOVCU?

DJEČJE SMIJEŠNE IZJAVE

- Jako sam se uplašio kad se mama razboljela. Pomislio sam da će nam tata kuhati.
- Ne znam koliko imam godina. To se stalno mijenja.
- Kad se moj mlađi brat rodio, morali su ga staviti u akumulator.
- U subotu je moj tata pobijedio na izložbi pasa.
- Moja sestra je opet položila razred s odličnim uspjehom, sve same petice. Ona to meni namjerno radi!
- Ima neka vrata što imaju rešetke. Tamo odeš ako nisi dobar i nema te.
- Bog je stvorio mamu jer ona jedina zna gdje se nalazi selotejp.

1.	Kako se zovu Isusovi učenici?
2.	U kojemu je gradu rođen Isus?
3.	Kako se zove anđeo koji je obavijestio Mariji da će roditi Isusa?
4.	Tko je izdao Isusa?
5.	Kako se zove brdo na kojemu je umro Isus?
6.	Kako se zove vrijeme od 40 dana prije Uskrsa?
7.	Što je Isus oprao učenicima na Posljednjoj večeri?
8.	Tko je zaujekaao Isusa?

CITATI IZ DJEČJIH KNJIGA

„Hlapić je bio malen kao lakat, veseo kao ptica, hrabar kao Kraljević Marko, mudra kao knjiga, a dobar kao sunce. A jer je bio takav, zato je sretno isplivao iz mnogih neprilika.”
Ivana Brlić-Mažuranić, „Čudnovate zgode šegrta Hlapića”

„Čovjek samo srcem dobro vidi. Ono bitno, očima je nevidljivo.”
Antoine Marie Roger de Saint-Exupéry, „Mali princ”

„No kad gori čija kuća, onda se ne pita tko koga voli, nego se mora ići gasiti vatru!”

Ivana Brlić-Mažuranić, „Čudnovate zgode šegrta Hlapića”

„Zato što nije mogla doći bliže svim tim divnim stvarima, za njima je čeznula još više.”

Hans Christian Andersen, „Mala sirena”

„Nije dovoljno da samo ostaneš živjeti. Da bi živio, trebaš imati sunčev sjaj i slobodu i mali cvijet kojeg ćeš voljeti.”

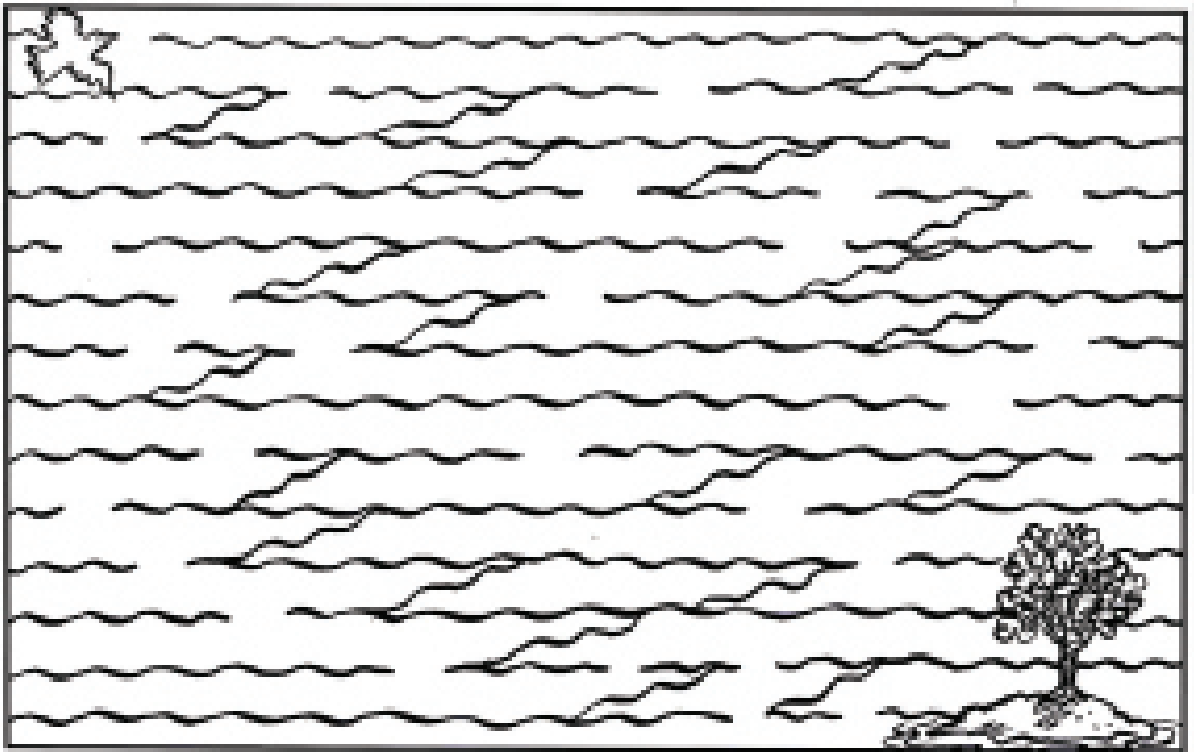
Hans Christian Andersen, „Lep-tir”

„Savjest je i dalje mali glas kojeg ljudi ne žele slušati.”
Carlo Collodi, „Pinocchio”

„Kad su svi prijetili Grgi kako bi ga kaznili zbog toga što im je krao stvari, Hlapić je pomislio: ‘To sve ne bi bilo pametno’, pomislio je Hlapić jer od batina ne bi Grga postao bolji.”

Ivana Brlić-Mažuranić, „Čudnovate zgode šegrta Hlapića”

„Odrasle osobe vole brojeve. Kad im pričate o nekom novom prijatelju, nikad vas neće zapitati o onom što je bitno. Nikad vam neće reći: ‘Kakva je boja njegovog glasa? Koje su mu najomiljenije igre? Da li skuplja leptire?’ Nego vas pitaju: ‘Koliko mu je godina? Koliko ima braće? Koliko je težak? Koliko zarađuje njegov otac?’ Tek tada smatraju da ga poznaju.”
Antoine Marie Roger de Saint-Exupéry, „Mali princ”

zarađuje njegov otac?’ Tek tada smatraju da ga poznaju.”

Antoine Marie Roger de Saint-Exupéry, „Mali princ”

„Nije dovoljno da samo ostaneš živjeti.

Da bi živio, trebaš imati sunčev sjaj i slobodu i mali cvijet kojeg ćeš voljeti.”

Hans Christian Andersen, „Lep-tir”

„Savjest je i dalje mali glas kojeg ljudi ne žele slušati.”

Carlo Collodi, „Pinocchio”

„Kad su svi prijetili Grgi kako bi ga kaznili zbog toga što im je krao stvari, Hlapić je pomislio: ‘To sve ne bi bilo pametno, pomislio je Hlapić jer od batina ne bi Grga postao bolji.’”

Ivana Brlić-Mažuranić, „Čudnovate zgode šegrta Hlapića”

IVANOVI ANĐELI NA „ZLATNOJ HARFI”

Tekst: Tina i Mladen Krpan

I... POLETJESMO! KAMO, PITATE SE? JAKO BLIZU ONOME TKO NAS TRAJNO K SEBI PRIVLAČI. ZAISTA, TU SMO POTPUNO SVOJI - MALI, LUCKASTI I RAZIGRANI.

Kao što ste već možda i čuli, dragi vjernici, naš je dječji župni zbor „Ivanovi anđeli” po prvi puta sudjelovao na Smotri dječjih zborova Zagrebačke nadbiskupije „Zlatna harfa” (31. po redu), koja se održala u župnoj crkvi Marije Pomoćnice na Knežiji. Ovogodišnja tema Zlatne harfe bila je: „Radujte se!” Naš se dječji zbor predstavio s dvije skladbe, i to sa skladbom „Izvore vode žive” S. Topića i skladbom „Dobrom pastiru” Z. Klemen-

čića, dok nas je na orguljama pratila naša Ana Matijević.

U prvom dijelu smotre, osvrćući se na čitanja iz Službe riječi, don Goran Antunović uputio je poruku roditeljima koji su dopratili djecu: „Isus vas poziva da pustite dječicu k njemu. Kako?! Vjerom, radošću, dobrim djelima, molitvom i sakramentalnim životom.” Na slikovit način, don Goran je djecu pozvao „da traže Isusa.”

Potom je uslijedio dio u kojem su nastupili slijedeći dječji

župni zborovi: „Marijini anđeli” (Župa Marije Pomoćnice, Knežija), „Križići” (Župa Uzvišenja sv. Križa, Siget), „Glasnici sv. Ivana Krstitelja” (Župa sv. Ivana Krstitelja, Ivanja Reka), „Glasnici velikoga Kralja” (Župa sv. Nikole biskupa, Stenjevec), „Djeca Bezgrješne” (Župa Bezgrešnog začeca bl. Djevice Marije, Malešnica-Oranice), „Sunce” (Župa Majke Božje Lurdske, Zagreb), „Dječica Ivana Pavla” (Župa sv. Ivana Pavla II., pape, Jelkovec), „Čarobne frulice” (Župa sv. Obitelji, Zagreb), „Iskrice” (Župa sv. Luke ev., Travno), „Ivanovi anđeli” (Župa sv. Ivana Nepomuka, Stupnik-Lučko), „Anđeli” (Župa Predragocjene krvi Isusove, Kozari Bok), „Kažotići” (Župa bl. Augustina Kažotića, Peščenica), „Zbor Male Gospe” (Župa Uznesenja bl. Djevice Marije, Stenjevec) i „Paulus” (Župa sv. Pavla, Retkovec).

U trenutku kada su naša djeca došla pred Svetište i složila se za nastup, zavladała je tišina u crkvi unutar koje je, između svih okupljenih vjernika, bilo i oko 700 djece. Ni pljesak, ni sreća zbog odlične izvedbe skladbi, nisu mogli umanjiti dojam kako smo nošeni na krilima anđela koji okružuju sv. Ivana i kako smo donijeli tišinu s Izvora žive vode, koja nam je toliko svakodnevno potrebna u životnim sušama i pustinjama.

Dobri Pastir, kojem Jedinom toliko oduševljeno pjevamo svake nedjelje, neka nas i dalje okuplja kako bi nas bilo još više (za sad nas je oko 40) i kako bi tu našu Radost i zanos mogli prenositi na buduća pokoljenja koja će doći.

Družimo se svakog petka dok traje školska godina od 19.15 do 20.15h, a pjevamo pod sv. misom koja se služi nedjeljom u 9.15h. Radosno očekujemo svu djecu, bez dobrog ograničenja, jer nastojimo kroz pjesmu, molitvu i žrtvu, djeci usaditi istinu katoličke vjere kako je jedino Bog i sveta misna žrtva siguran životni put i garancija Vječnog života.

Zahvaljujemo svim požrtvornim roditeljima koji su dovezli i dopratili svoju djecu te na taj način svima nama dali potporu za daljnji rad i rast u poniznosti i vjeri. Ovim putem želimo zahvaliti župniku koji nam je poklonio majice za anđele, čija su krila narasla i nisu stala u stare, a došli su i neki novi anđeli, čija krila tek treba istaknuti.

EVO ME BOŽE, JA SAM PJEVAO...

Tekst: Nepoznati autor

Želiš li živjeti prosječnim životom – živi.
To uopće nije tako loše.
Ipak, osjetiš li u sebi neke druge melodije, melodije koje nisu od „ovoga svijeta“, note koje je Skladatelj stavio u tebe...
neku pjesmu koja se krije duboko u tebi...
otpjevaj je. Radi sebe.

Možda će se mnogi smijati tvome glasu.
Možda neće htjeti plesati na tvoj ritam...
Možda ćeš biti napaćen, ranjen, umoran...
Možda ćeš dati život za svoju pjesmu.
No, kad dođeš Gore i kažeš: „Evo me, Bože. Ja sam pjevao.“
Gospodin će odgovoriti: „Znam, plesao sam.“

ČUZU ZA MJUZU

„Jesam li vas već negdje vidio?“
pita sudac, gledajući optuženoga.
„Jeste, časni sude“, usplahireno odgovara čovjek, „davao sam satove violine vašem sinu.“
„Ah, da“, odgovori sudac, „evo vama 20 godina.“

RASPAD BENDA

Kada znaš da će ti se bend raspasti?
Kad bubnjar kaže:
Ajmo sad onu moju!

VIOLINA I VIOLA

Koja je razlika između violine i viole?
Viola duže gori.

„Tko želi pjevati, uvijek
će pronaći pjesmu.”
Švedska narodna poslovice

„U prirodi ne možemo naći ništa
ljepšeg i potpunijeg od glazbe.
Ona usmjerava čovjeka u
dubinu njegove duše.”
Marij Kogoj

„Glazba izražava ono što se ne može
reći, a o čemu je nemoguće šutjeti.”
Victor Hugo

„Slikar slika svoje slike na platnu;
muzičar slika svoje slike na tišini.”
Leopold Stokovski

JESTE LI ZNALI?

† JESTE LI ZNALI KAKO JE GLAZBA IMALA JAKO VAŽNO MJESTO U IZRAELSKOJ POVIJESTI? (Post 4,20-22 spominje prve ljudske zanate: prvi kovač; Tubal-Kajin, prvi stočar; Jabal i prvi glazbenik; Jubal)

† JESTE LI ZNALI DA SE DO 14. ST. NIJE MOGLA AFIRMIRATI INSTRUMENTALNA GLAZBA U LITURGIJSKOM SLAVLJU? (Razlog tome jest što se u liturgiji dugo vremena zadržalo iskustvo sinagoge iz čijih

se slavlja, zbog jakoga utjecaja farizejskog puritanizma, isključivala svaka uporaba glazbala. Ujedno, dugo godina se u liturgiji pridavalo prvenstvo riječi naspram zvuka, postojao je nesiguran odnos prema svemu osjetilnom kao što je instrumentalna glazba te se, na koncu, takva povezivala s profanim slavljinama, poganskim religijama i raskalašenošću koja se posebno prakticirala u rimskom koloseumu - Ante Crnčević, Orgulje i druga glazbala u liturgiji)

† JESTE LI ZNALI KAKO JE AMERIČKI KOMPOZITOR JOHN CAGE (1912 — 1992. GOD.) NAPISAO PJESMU (1952. GOD.) KOJA SE ZVALA 4' 33", A KOJA SE SASTOJALA OD ČETIRI MINUTE I TRIDESET I TRI SEKUNDE APSOLUTNE TIŠINE?

ZAŠTO JE ALLEGRO ALLEGRO?

Tekst: Kristina Lončar

„GOVORITE JEDNI DRUGIMA U PSALMIMA, HVALOSPJEVIMA I NADAHNUTIM PJESMAMA! PJEVAJTE GOSPODINU U SVOM SRCU I SLAVITE GA!” (EF 5,19)

Ovo nije tipičan članak o Allegru. Ovog Vam puta, dragi čitatelji, neću opisivati ono što smo radili proteklih nekoliko mjeseci, što smo pjevali ili gdje smo održali nastupe. Reći ću Vam nešto puno više. Reći ću Vam zašto mi, Allegrovci, volimo raditi to što radimo. Zašto toliko iskreno volimo glazbu, a time i zbor u kojem djelujemo.

Osobno ću reći da se volim prepustiti trenutku, osjetiti ritam, melodiju i na kraju iskrene osjećaje. Volim što nakon interpretacije i proživljavanja te notama zapisane priče, budem ispunjena, zadovoljna i sigurna u upravo učinjeno i proživljeno. Volim osjetiti kako je to što radimo umjetnost. Vjerujem da ne govorim samo u svoje ime. Da je tome tako, u nastavku možete pročitati što misle neki od članova zbora zašto je Allegro allegro:

„Nemam fotografije bez ljudi iz zbora. Posvuda su! U Lučkom,

na probi, na izletima, u crkvi, na putovanjima, kod mene doma, kod njih doma... U ovih su mi se 5 godina uvukli pod kožu i u srce i teško da će ikada izaći van.”

Luka Vučković, impresivni bas

„Allegro je živahan. Allegro je marljiv. Allegro je prijatelj kojeg sam odabrala za cijeli život.”

Anonimna sopranistica

„Ovaj zbor je za mene kao jedna mala obitelj. Zvuči „isfurano”, ali tako je! U zboru Allegro se, prije svega, kvalitetno i dobro radi, a dobro društvo i zabava je neizbježan dio našega druženja i pjevanja.”

Filip Perić, raspjevani tenor

„Ja pjevam jer mi je Bog dao takav talent. Stoga, morala sam mu negdje pokazati koliko sam mu na tomu zahvalna.”

Anonimna altica triju oktava

„Kažu da je ljudski glas najljepši instrument na svijetu. Ja bih nadodala kako je najljepši oblik muziciranja skupno muziciranje. Stoga je za mene pjevanje u zboru najljepši način čovjekova umjetničkog izražavanja. Naravno da kao voditeljica zbora imam najveću slobodu i najviše mogućnosti pri oblikovanju izvedbe, no ukupni zvuk i glazba koju stvaramo rezultat je napora i doprinosa svakog pojedinog pjevača. Allegro je, kako mu samo ime kaže, veseli skup svih naših različitih osobnosti. Raspjevajte se, pridružite nam se i učinite našu veselu skupinu još veselijom!”

Katarina Oršolić, umjetnička voditeljica

„Dodite svi u Sijačevo šetalište 3!”
Marija Pavković, kratka i jasna altica

Prepustiti se trenutku. Osjetiti glazbu. Izraziti se pjesmom. Pjevati i sanjati. To je za mene Allegro.

DIREKTORIJ ZA SLUŽBU I ŽIVOT PREZBITERA

Tekst: Vlč. Mijo Matošević

DONOSIMO VAM I POSLJEDNI DIO TEMATIKE VEZANE UZ IDENTITET PREZBITERA; TEMATIKE ČIJI SMO PREDGOVOR I DVA TEKSTUALNA DIJELA IZNIJELI U PRETHODNA TRI BROJA BRAZDE. MISAO OVOG TEKSTA JE VEOMA DUBOKA, DOTIČE I LJEPOTU I PROBLEMATIKU U POZIVU PREZBITERA. NA KONCU, OTVARA NAŠE VIDIKE ZA NOVA PROMIŠLJANJA. TO JE ONO ŠTO OBOGAĆUJE, ZAR NE?

Konkretno, prezbiterovo zajedništvo s Crkvom ostvaruje se na različite načine. Naime, sakramentalnim ređenjem on ulazi u posebne sveze s papom, zborom biskupa, vlastitim biskupom, drugim prezbiterima, vjernicima laicima... Zajedništvo, kao odlika svećenika, temelji se na jedincatosti Glave, Pastira i Zaručnika Crkve, koji je Krist. Svećenička se služba tako daje samo u zajed-

ništvu s vrhovnim svećenikom i zborom biskupa (na poseban način i s biskupom vlastite biskupije), kojima se duguje posebno poštovanje i poslušnost, obećano u obredu ređenja. Riječ je o hijerarhijskom zajedništvu, tj. o zajedništvu hijerarhije na način na koji je ona u sebi ustrojena. Po sakramentu reda „svaki svećenik... ujedinjen je s ostalim članovima prezbiterija... posebnim

svezama apostolske ljubavi, službe i bratstva. Ove veze nisu od krvi i mesa, nego iz milosti reda.”

U Crkvi nitko nije stranac. Čitava je Crkva, kao i svaka biskupija, obitelj i to Božja obitelj. Biskupi i prezbiteri od Krista primaju poslanje i pravo da djeluju u osobi Krista Glave, a đakoni primaju snagu da služe Božjem narodu u dijakoniji liturgije, riječi i ljubavi, u zajedništvu s biskupom i njegovim prezbiterima.

Nikako se ne može dopustiti da bude klerik bez inkardinacije ili klerik lotalica. Iz inkardinacije proizlazi ujedinjenost „s biskupom u prezbiteriju, dijeljenja skrbi za Crkvu, predanje evanđeoskoj brizi za Božji narod u stvarnim povijesnim uvjetima i u ozračju partikularne Crkve.” Redovnički svećenici, na poseban način i zajedničkim snagama, sudjeluju u pastoralnoj skrbi pružajući doprinos posebnih karizmi. Također, oni daju „poticaj partikularnoj Crkvi kako bi intenzivnije napredovala u otvorenosti sveopće Crkve.” Prezbiterij je povlašteno mjesto u kojem bi svećenik trebao naći posebna sredstva izgradnje, posvećenja i evangelizacije, gdje bi trebao naći pomoć da može svladati ograničenja i slabosti vlastite ljudskoj naravi.

Prezbiter će nastojati unaprjeđivati bratsko zajedništvo dajući i primajući – od svećenika svećeniku – toplinu ljubavi, zauzetu pomoć, prihvaćanje, bratsko ispravljanje... Svjestan je kako milost reda „preuzima i uzdiže ljudske odnose među svećenicima, i one psihološke, čuvstvene, prijateljske, duhovne...” On se ostvaruje u najrazličitijim

oblicima uzajamnog pomaganja, ne samo duhovnog, nego i materijalnog. Danas se suočavamo s jednim od najvažnijih problema svećeničkog života, a to je svećenikova samoća. Dobro je preporučivati svećenicima stanoviti oblik zajedničkog života koji je usmjeren na čisto duhovnu službu. Može se uvesti praksa čestih susreta s bratskim razmjenama ideja, savjeta i iskustava među subraćom. Važan je poticaj na udruživanje koje potpomaže svećeničku svetost. Različite načine treba poticati prema mogućnostima i praktičnim koristima, što ne znači da treba nužno oponašati hvalevrijedne uzore koji su vlastiti redovničkom životu.

Poželjno je da župnici budu spremni poticati zajednički život u župnoj kući sa svojim vikarom – kapelanom. Trebali bi im pružati djelatni poticaj kao svojim suradnicima u pastirskoj skrbi. Vikari, sa svoje strane, trebaju priznavati i poštovati autoritet župnika kako bi se izgrađivalo svećeničko zajedništvo. U slučajevima gdje je samo jedan svećenik u župi, toplo se preporučuje mogućnost zajedničkog života s drugim svećenicima iz susjednih župa. Nitko ne može prigrliti snagu zajedničkog života, koja čovjeka preporuča, bez molitve i bez vjerno življenog sakramentalnog života. Potrebno je biti s Isusom da bi se moglo biti s drugima. U tom ozračju uzajamnog pomaganja, svećenik nalazi povoljno tlo za ustrajnost u pozivu i služenju Crkvi. U Kristovu društvu i društvu braće, svaki svećenik može pronaći potrebne snage da se posveti brizi za ljude, da preuzme na sebe teret

duhovnih i materijalnih potreba.

Neka svećenici budu uvjereni da njihovo bratsko zajedništvo, u zajedničkom životu, predstavlja jedno svjedočanstvo, u skladu s onim što je Isus jasno izrekao u svojoj molitvi Ocu: „Neka učenici budu jedno da svijet uzvjeruje da si me ti poslao.” (Iv 17,21). Kao Krist, svećenik mora biti „lako prepoznatljiv posred povjerenog mu stada.” Treba uspostavljati pozitivne i poticajne odnose s vjernicima laicima, priznajući im dostojanstvo djece Božje. Promicat će njihovu vlastitost u

“PREZBITER SE NIKAD NE SMIJE STAVITI U SLUŽBU ODREĐENE IDEOLOGIJE, ŠTO BI ODUZELO DJELOTVORNOST NJIHOVOJ SLUŽBI.”

Crkvi i njima u službu stavljati čitavo svoje svećeničko služenje i pastirsku ljubav. Vjernici traže od svojih svećenika da se pokažu takvi i u izvanjskom druženju i u duhovnom pogledu, u svakom trenutku, mjestu i prilici.

Prezbiter se nikad ne smije staviti u službu određene ideologije, što bi oduzelo djelatnost njihove službe. Odnos prezbitera s vjernicima mora uvijek u svojoj biti ostati svećenički odnos.

Župnik će, težeći uvijek općem dobru Crkve, podupirati vjernička društva i pokrete ili nove zajednice koje si postavljaju vjerske ciljeve, prihvaćajući ih sve i pomažući im da pronađu uzajamno jedinstvo nakana, u molitvi i apostolskom djelova-

nju. U određenim slučajevima, mogu se vjernicima laicima, koji posjeduju dostatnu naobrazbu i iskrenu želju da služe Crkvi, povjeriti neke zadaće – u skladu s crkvenim zakonima – koje ne potpadaju isključivo pod svećeničku službu i koje su oni kadri obavljati na temelju svog stručnog i osobnog iskustva.

Jedna od najvažnijih zadaća župnika jest ta da otkrije među vjernicima osobe sa sposobnostima, vrlinama i dosljednim kršćanskim životom – one koji žive uzornim bračnim životom – za obiteljski pastoral, katehezu... Briga za te osobe, koje su uzori za mnoge druge, uključuje nastojanje prezbitera da im omogući stjecanje odgovarajuće izobrazbe i da im pomaže u njihovu vjerskom hodu.

Prezbiter, svjestan velikog dara svojeg poziva, postaje pontifex, tj. onaj koji povezuje čovjeka s Bogom te tako postaje ljudima brat onim istim činom kojim im želi biti pastir, otac i učitelj. Na taj način prezbiter se stavlja u službu Božjeg naroda, pojavljuje se kao čovjek iskusen u čovjekoljublju, kao čovjek istine, ljubavi i zajedništva, svjedok skrbi jednoga pastira za sve.

Pokazatelj te ljubavi bit će njegova predanost u propovijedanju, slavljenju sakramenata (poglavito euharistije i sakramenta pokore) i u duhovnom vodstvu kao sredstvu koje pomaže raspoznavati znakove Božje volje. Zato će se s ljubavlju prignuti nad teški i nesigurni hod obraćenja grešnika, za koje čuva dar istine i strpljive i ohrabrujuće dobrohotnosti Dobrog pastira. Uistinu, Dobri

DRUŽBA SESTARA KRALJICE SVIJETA

Tekst: s. Marina Lukač, tajnica

DRAGI VJERNICI, KAKO SE NALAZIMO U GODINI POSVEĆENOG ŽIVOTA, DONOSIMO VAM TEKST O JEDNOJ NAŠOJ AUTOHTONOJ REDOVNIČKOJ ZAJEDNICI KOJA JE NIKLA NA HRVATSKOM TLU (TURANJ KRAJ ZADRA, 1963. GOD.). OSIM OPIISA PUTA JEDNOG REDOVNIŠTVA, U TEKSTU SE IŠČITAVA USTRAJNOST NA POSTIZANJU SVETOSTI, SVAKODNEVNI RAD I SLUŽENJE TE PONIZNA MOLITVA ZA MNOGE DUŠE. O, KAKO JE LIJEPO ZNATI DA I NAŠA DOMOVINA NOSI BOGATSTVO JEDNOG IZVORNOG REDOVNIŠTVA.

Pastir ne kori izgubljeni ovcu, već je prti na svoja leđa i priređuje slavlje zbog njezina povratka u ovčinjak (Lk 15, 4-7).

Svaki će svećenik posebnu brigu posvetiti pastoralu zvanja. U tom radu, temeljnu ulogu imaju obitelji koje tvore svojevrstne domaće crkve gdje djeca od malih nogu uče moliti, rasti u krepostima, biti velikodušni. Zbog toga, zaređeni službenik

“PREZBITER, SVJESTAN VELIKOG DARA SVOJEG POZIVA, POSTAJE PONTIFEX, TJ. ONAJ KOJI POVEZUJE ČOVJEKA S BOGOM TE TAKO POSTAJE LJUDIMA BRAT ONIM ISTIM ČINOM KOJIM IM ŽELI BITI PASTIR, OTAC I UČITELJ.”

ima važnu ulogu djelovanja po primjeru svoje vjere i života: jasnu svijest o vlastitom identitetu, dosljednost života, transparentnu radost i misionarski žar... Radosno prijanjanje uz Isusovo

otajstvo, njegov molitveni stav, pažnja i pobožnost kojom slavi misu i sakramente - zrače onaj primjer koji očarava mlade.

Neizostavni zahtjev pastoralne ljubavi, ljubavi prema vlastitom svećeništvu, jest da se svaki prezbiter, slijedeći milost Duha Svetoga, pobrine potaknuti svećenička zvanja koja će moći nastaviti njegovo služenje u službi Gospodina i na korist ljudi.

Svećenik ne smije aktivno sudjelovati u političkim strankama niti u upravljanju sindikalnim društvima. On to čini jedino ako, prema sudu mjeroдавne crkvene vlasti, politika zahtijeva zaštitu crkvenih prava i promicanje zajedničkog dobra. Prezbiter mora odbiti uključiti se u bilo koji oblik aktivnog bavljenja politikom, osobito kada je riječ o stranačkoj politici... Svaki vjernik, naime, mora uvijek imati mogućnost da pristupi svećeniku bez osjećaja da ga on iz bilo kojeg razloga isključuje.

Svećenik je pozvan podupirati javno i društveno značenje kršćanske vjere, prenoseći je na jasan i uvjerljiv način, u svakoj prigodi, bilo to zgodno ili nezgodno (2 Tim 4,2).

Otac Ivan Jäger, utemeljitelj Družbe sestara Kraljice svijeta, rođen je 3. srpnja 1907. u Pakracu, od oca Leopolda i majke Sofije, rođ. Kovačić. Kršten je u župnoj crkvi Uznesenja Blažene Djevice Marije u Pakracu. Pučku školu završio je u rodnom mjestu, a gimnaziju u Požegi. Druženjem s blaženim Ivanom Merzom, ponajviše u Orlovskom savezu - HOS, oduševio se za život posvećen Bogu. U dvadesetoj godini života ušao je u Družbu Isusovu u Zagrebu. Nakon redovničke formacije, poglavari ga šalju u Njemačku (Pulach) kako bi završio studij filozofije i teologije. U Lovenu (Leovenu) je zaređen za svećenika 24. kolovoza 1936. god. Uz svoju intelektualnu, teološko – filozofsku naobrazbu, otac Ivan je bio čovjek duboke molitve, apostolskog žara i ljubavi za Crkvu. Poglavari mu povjeravaju odgovorne službe: odgojitelja, profesora, voditelja duhovnih vježbi, pučkog misionara. Ljubio je Krista i Crkvu svim srcem.

Drugi vatikanski sabor je dočekao s oduševljenjem i vjerno je izvršavao njegove odluke i propise. Bio je sav prožet ide-

jom: „za bolji, Kristov svijet!” Geslo oca utemeljitelja bilo je: **„SVE ZA KRISTA I SPAS DUŠA ZBOG VEĆE SLAVE BOŽJE.”** Radeći kao župnik u Turnju i okolnim mjestima, uviđa potrebu pomoći župnicima. Kako bi se svećenik mogao posvetiti radu s vjernicima, treba mu pomoć. Potrebno mu je skuhati, oprati, brinuti se za urednost sakralnog prostora, treba animirati Liturgiju itd.

Nakon duge, ustrajne molitve, prosvjetljenjem Duha Svetoga, odlučio je 6. 10. 1963. god. osnovati Družbu koja bi pomagala svećenicima u njihovom pastoralnom radu. Tako je nikla **DRUŽBA SESTARA KRALJICE SVIJETA.**

Otac Ivan preminuo je 27. 8. 1988. u Velikoj Gorici. Posljednji zemaljski počinak mu se nalazi na Mirogoju, u grobnici otaca Isusovaca.

Važno je istaknuti kako je, prema zamisli oca utemeljitelja, svrha Družbe usmjerena na **ŽUPSKI APOSTOLAT.** On se ostvaruje na način da pomažu svećenicima u pastoralnom radu, osobito katehiziranju (u župi i školi), u liturgijskom odgoju vjernika, u brizi za crkvu

(sakristanska služba i domaćinstvo), vode liturgijsko pjevanje. Slijedeći zahtjeve Crkve, sestre se posvećuju djelima ljubavi prema bližnjima: pomažu siromahe i nemoćnike, rade na posvećenju obitelji i da se zalutali vrata u krilo Crkve. Posebnom brigom prate i pomažu misijski rad Crkve. Apostolat sestara proizlazi iz intimnog jedinstva s Kristom i njegovom presvetom Majkom Marijom. Sestre rade s Kristom za Krista.

Dana 11. 2. 1966. (na blagdan Gospe Lurdske), Družba i prva privremena Pravila su potvrđena od zadarskog nadbiskupa mons. Mate Garkovića kao „Pobožna zajednica”, da bi 2. 2. 1982. godine bila priznata od Rima kao Družba sestara Kraljice svijeta biskupijskog prava.

Geslo Družbe je: **„DA SE U NAMA I PO NAMA PROSLAVI BOG!”** što sestre nastoje izvršiti po svom radu i životu. Zaštitnica sestrama je Marija Majka, Kraljica svijeta. Sestre djeluju u: Dubravi, gdje je glavna kuća i mali starački dom te sestre rade u dvije škole; Velikoj Gorici – gdje djeluju u dvije škole i dvije župe te povremeno i rade i na trećoj župi u vidu pripreme djece za Prvu ispovijed i

pričest; Botincu – rad u školi i na župi; Split – rade na dvije župe; Višnjevac – rad na župi; Tovarnik – rad na župi; te München – rad u domaćinstvu i na župi. Kuća odgoja je u Velikoj Gorici.

11. veljače 2011. godine, Družba je osnovala Udrugu prijatelji blagoslova Marije Kraljice svijeta. Geslo joj je: „Život ima smisla ako u njemu vlada blagoslov.” Svrha joj je potaknuti kršćane na veću svjesnost pripadnosti Crkvi i na širenje blagoslivljanja jednih prema drugima. Udruga djeluje u Velikoj Gorici, Zagrebu, Botincu, Tovarniku, Splitu i u Münchenu.

U našu Družbu mogu biti primljene tjelesno i duševno zdrave djevojke, obdarene Božjim pozivom, koje imaju izrazitu volju da prema svojim sposobnostima ozbiljno i svjesno rade za cilj Družbe. Stoga, pozivamo sve djevojke da oslušnu Božji glas u svojoj duši i odvažne se reći Bogu **DA.** Ne bojte se! Bog je Onaj koji u nama izvodi svoje djelo, a mi smo samo sluge ljubljenoga Boga. Očekujemo vas, jer žetva je velika, a radnika malo. Isplati se ići Kristovim stopama, posebno kada je On uz nas.

RIZNICA MISLI PAPE FRANJE

O BOŽJOJ LJUBAVI:

„Bog je zaljubljen u nas i nijedan teolog to ne može objasniti — možemo samo plakati od radosti.”

O SVETOSTI:

„Naučimo se činiti dobro. Ne glumimo lažne svece.”
„Da bismo izbjegli oholost treba otvoriti srce poniznosti, a do poniznosti se nikada ne stiže bez poniženja... I to je svetost Crkve, ta radost koju daje poniženje, ne zato što je poniženje nešto lijepo, ne, to bi bio mazohizam: već zato što tim poniženjem nasljeduješ Isusa.”

O POZIVU KRŠĆANIMA:

„Onima koji žele vidjeti Isusa, možemo ponuditi: evanđelje, raspelo i svjedočenje.”
„Kršćanin je uvijek pred izborom: služiti ili izrabljivati svoju braću.”

„Kršćani nemogu svjedočiti o teorijama, nego o osobnom susretu s Isusom.”

„Kršćanin koji zna osuditi sebe na putu je napretka.”

O MOLITVI:

„Čitajte Evanđelje 10 minuta, a onda počnite razgovarati s Gospodinom. To će vam dati pravu nadu.”

O VJERI:

„Povjerenje u Boga ne treba gubiti ni onda kad ne shvaćamo što traži od nas.”

„Uvijek i u svakoj situaciji birati Boga.”

„Naš život ne završava pred kamenom jednoga groba.”

„Tužno je biti vjernik bez radosti: onaj koji ima samo hladnu doktrinu.”

CRKVI:

„Za Crkvu je od temeljne važnosti otvorenost novina — Duha Svetoga.”

„Pretvoriti vjeru u svjetovnu moć — svakodnevna kušnja za kršćane i Crkvu.”

„Oni koji se zatvaraju u elitne vjerničke skupine i preziru druge — ne slijede Isusa.”

O ŽIVOTU I OBITELJI:

„Savez muškarca i žene je Božje remek-djelo.”

„Ako se na obitelji s mnogo djece gleda kao na teret, tu nešto nije u redu — nemati djece je sebičan izbor.”

„Najbolji lijek protiv širenja sebičnosti u društvu? Majke.”

O OPHOĐENJU S BLIŽNJIMA:

„Pozvani smo gajiti nadu prema spasenju svake osobe: čak i one za koje nam se čini da je daleko od Boga.”

„Gdje nema poštivanja prema starijima, nema niti budućnosti za mlade!”

„Imati brata i sestru koji te voli, snažno je i neprocjenjivo iskustvo.”

MLADIMA:

„Budite sol svijeta kojemu je potrebno da pronađe okus Boga.”

O LJUBAVI PREMA SIROMAŠNIMA:

„Briga za siromašne nije izum komunista. Ona je zapisana u Evanđelju.”

„Crkvi se ne smije dogoditi da u borbi protiv siromaštva zaboravi najvažnije — naviještanje Krista.”

O OPĆELJUDSKIM APSURDIMA:

„Rodna teorija je izraz frustracije i korak unatrag.”

ZA PROMIŠLJANJE:

„Vi, kada pomažete drugima, gledate li ih u oči? Prihvaćate li i bez straha da ih dotaknete? Prihvaćate li ih s nježnošću?”

EVANGELIZACIJA U „PRAKSI”

Tekst: Tihana Krajačić Bilić

DRAGI ČITATELJU, U NAREDNOM TEKSTU DONOSIM TI PRAKTIČNE UPUTE ZA EVANGELIZACIJU (1. DIO), KAKO BI PROMIŠLJANJEM O NJENIM ASPEKTIMA I PRIHVAĆANJEM DARA NAVIJEŠTANJA, PRONAŠAO ODVAŽNOSTI I SMJELOSTI U NJENOM IZVRŠAVANJU. POTREBNO JE SAMO KRENUTI. JEDNOSTAVNO I GOTOVO NEZAMJETNO...

Svaki katolik i kršćanin zna, ili bi trebao znati, kako evangelizacija znači naviještanje radosne vijesti ne-kršćenicima te propovijedanje Kristove poruke spasenja onima koji su kršteni, ali se ne smatraju praktičnim vjernicima.

U svojoj biti, naviještanje Božjih objavljenih istina za spasenje čovjeka je najozbiljnija zadaća Crkve. Na evangelizaciju su pozvani svi, jer je ona misionarska po samoj žrtvi Isusa Krista, dok je samo djelo evangelizacije postalo dužnost cijele Crkve.

Evangelizacija se može sastojati od naviještanja, tumačenja pisma, slavljenja liturgije, no, nekako, najpraktičniji način za evangelizaciju jest onaj iz osobnog iskustva, odnosno, svjedočenjem svoga obraćenja, tj. isticanjem djela Božje ljubavi u našem vlastitom životu.

“TREBA IMATI OTVORENO SRCE ZA DJELOVANJE DUHA SVETOGA U NAVIJEŠTANJU ONOGA ŠTO JE ISUS KRIST UČINIO ZA NAS.”

Evangelizirati se može na različite načine: osobno, putem pisma, putem svjedočenja, putem tiskovina, putem muzike, putem digitalnih medija...

Evangelizirati se može na različitim mjestima: u tramvaju, autobusu, u čekaonici kod doktora, na poslu, u školi, u teretani, u dućanu...

Ono što je najvažnije - treba imati otvoreno srce za djelovanje Duha Svetoga u naviještanju onoga što je Isus Krist učinio za nas. To može biti jednostavno posvjedočenje molitve koju nam

je Bog uslišao ili čudesno izlječenje teške bolesti po zagovoru nekoga sveca. Međutim, ono što je važno jest da naše srce, kojim pristupamo drugom čovjeku, sjaji od neopisive radosti zbog onoga što nam se dogodilo. Također, uvijek trebamo imati pouzdanje kako će Bog providjeti način i riječi kojim ćemo evangelizirati.

Sama evangelizacija može ponekad biti potpuno izravna (npr. u velikim gradskim evangelizacijskim misijama) ili posve neizravna, a tako efikasna (npr. u pjesmi nekog poznatog pop izvođača ili facebook profilnoj slici nekog sveca).

Bitna je stvar da uvijek drugom čovjeku pristupamo kao da je on naš prijatelj, brat, bez obzira koje je vjere. Da ga prihvatimo upravo onako kako bi to Isus učinio, ne sudeći ga ako on odmah ne prihvati ono što mu govorimo. Možda nas neće ni pažljivo slušati, ali možda nekada, u nekom trenutku, neka naša riječ u njegovoj podsvijesti učini čudo obraćenja.

U ovome, mi smo, praktično, produžena Božja ruka koja djeluje u obliku čovječjih djela i postupaka. Mi smo njegove uzdanice, jer, upravo po našim djelima, drugi ljudi mogu biti dionici spoznaje o spasenju svijeta koje je pružio Isus Krist. Mi smo ti koji također možemo činiti mala čuda, čuda za druge i podijeliti s njima našu sreću. Upravo je ta radost ono što razlikuje vjernika od osobe koja ne vjeruje. Evangelizacijom u svom svakodnevnom životu možemo pomoći ljudima da upotpune svoje znanje o Bogu, vjeri, ali da i oni upravo dožive tu neopisivu radost koja je jedino u Njemu potpuna.

TEBE ŽEĐA DUŠA MOJA

Tekst: Vjerran Matešić

Gospodine...

Ti me poznaješ ovakvog kakav jesam,
Ti me znaš prije nego se rodih,
Ti si uz mene svakog trenutka života moga...

Gospodine kako živjeti...

Bez Oca u tuđini i putokaza u divljini?
Bez zaštite među zvijerima i ljubavi među ljudima?
Bez nade u dobrotu i slobode u životu?
Bez vječnosti i bez sudbine?

Za kime mi to moja duša gine?

ZRNCE TEOLOŠKOG NAUKA

„Sve što je **ljusko mora doživjeti preobrazbu!** Crkvi naime nije samo do toga da se Evandjelje propovijeda na sve prostranijim područjima svijeta ili sve većem broju novih populacija, već, također, mora težiti da snagom Evandjelja, tako reći, ispravne mjerila ljudskog prosu-

đivanja, ustaljene vrednote, interese, misaona kretanja, ishodišna nadahnuća i životne obrasce koji su unutar ljudskoga roda u suprotnosti s Božjom Riječi i njegovim naumom spasenja.” (Papa Pavao VI., *Apostolski nagovor o evangelizaciji u suvremenom svijetu*, br. 19)

ŽUPNE OBAVIJESTI

SVETE MISE:

Župna crkva u Lučkom:

- Svete mise nedjeljom i blagdanom: 7:30, 9:15, 10:45 te u 19:00 sati, a radnim danom u 18:30 sati.

Samostan sestara karmelićanki

BSI-Hrvatski Leskovac:

- Sveta misa nedjeljom 9:00 sati, a radnim danom u 7:00 sati.

RADNO VRIJEME ŽUPNOG UREDA:

Župni ured radi ponedjeljkom, srijedom i petkom od 8:00 do 9:00 sati, a poslije podne u iste dane od 19:00 do 20:00 sati. Subotom župni ured radi od 8:00 do 9:00 sati.

CENAKULUM:

Molitveni susret je svake srijede od 19:00 - 20:00 sati.

KLANJANJE:

Jednosatno klanjanje pred Presvetim svakog 9. u mjesecu nakon večernje svete mise.

ŽUPNI CARITAS:

Radi srijedom prije podne od 9:00-10:00 sati, a poslijepodne od 17:30-18:30 sati.

MOLITVENI SUSRETI:

- Molitveni susreti ZKL-a svakog trećeg utorka u mjesecu u samostanu s. karmelićanki BSI u 20:00 sati.
- Molitveno čitanje Svetog Pisma - Lectio divina — svakog prvog utorka u mjesecu u samostanu s. karmelićanki BSI u 20:00 sati.
- Biblijska molitvena grupa četvrtkom u 19.15 sati u Domu "Sijač"

ZAJEDNICA MLADIH

Nedjeljom u 20:15 sati u samostanu karmelićanki BSI

ŽUPNI ZBOROVI:

Probe za naše zborove su prema sljedećem rasporedu:

- Dječji zbor „Ivanovi Anđeli“ petkom od 19:15 - 20:15 sati;
- Zbor mladih „Allegro“ utorkom i petkom od 20:30 sati i nedjeljom 18:00 - 19:00 sati;
- Župni mješoviti zbor utorkom od 19:15 - 20:45 sati;
- Zbor HKZ „MI-tamburica“ srijedom u 20:00 sati;
- Mješoviti zbor u Hrv. Leskovcu srijedom u 20:00 sati;
- VIS „Karmel“ nedjeljom od 18:30 - 20:00 sati.

ZAHVALE

- ZAHVALA SVIMA ONIMA KOJI SVOJIM DJELOVANJEM POMAŽU U RADU ŽUPE I AKTIVNO SUDJELUJU U ŽUPNOJ ZAJEDNICI.
- POSEBNA ZAHVALA TVRTCI **KERSCHOFFSET D.O.O.**, **PODUZEĆE ZA GRAFIČKU DJELATNOST I NAKLADNIŠTVO; KOJA POMAŽE DA BRAZDA UGLEDA SVJETLO DANA.**

TRODNEVNICA – DUHOVNA PRIPREMA ZA PROSLAVU ŽUPNOG ZAŠTITNIKA SVETOG IVANA NEPOMUKA

Kao svake godine, tako i ove godine, trebamo i želimo se kao župna zajednica duhovno pripremiti za proslavu našeg župnog zaštitnika svetog Ivana Nepomuka. Kako je papa Franjo ovu godinu proglasio „Godinom posvećenog života”, to me je potaknulo da ovogodišnja trodnevnicu, kao i proslava svetkovine našeg župnog zaštitnika, bude u duhu „posvećenog života”. Zato će svakog dana za vrijeme trodnevnicu, i na samu svetkovinu, liturgijsko slavlje predvoditi svećenici iz tri različite redovničke zajednice.

- U srijedu 13. svibnja u 19:00 sati, sv. misu i propovijed imat će o. Marko Bijelić OP (dominikanac), župnik u župi Bl. Augustina Kažotića u Zagrebu-Peščenica.
- U četvrtak 14. svibnja u 19:00 sati, sv. misu i propovijed imat će fra Petar Cvekan, franjevac s Kaptola 9 - Zagreb.
- U petak 15. svibnja u 19:00 sati, sv. misu i propovijed imat će fra Ivica Vrbić, kapucin iz Zagrebačke Dubrave.

Na samu svetkovinu sv. Ivana Nepomuka, 16. svibnja, svete mise i propovijedi predslavit će ovi svećenici i redovnici:

- Sv. misa u 7:30 sati: vlč. Božo Belinić, nekadašnji kapelan u našoj župi
- Sv. misa u 9:00 sati: fra Ivica Vrbić, kapucin
- Sv. misa u 11:00 sati: fra Petar Cvekan, franjevac
- Sv. misa u 19:00 sati: o. Ante Bobaš, dominikanac

TVOJA PRISUTNOST

Jutro je...

Zrake sunca prolaze kroz moje
prozore, osjećam njihovu toplinu.

Pripremam se za novi dan,
za nova iskušenja, nove zadatke.

Izlazim iz kuće. Krećem prema svome poslu.

Želim danas hodati...

Želim biti u prirodi, a ne gurati se
s drugima u prepunim tramvajima.

Ne želim biti u koloni vozila.

Želim hodati i osjećati tu toplinu
sunca koju mi pružaš.

Ona, ne samo da grije moje tijelo,
ona grije moje srce.

Uz nju je sve nekako vedrije, ljepše.

Upravo ta toplina, ali i

ovo sve što me okružuje,

uprisutnjuje Tvoju blizinu još i više.

Čujem zvuk kukaca, malenih ptičica, rijeke
koja žubori tiho, vjetra u krošnjama.

Osjećam prisutnost Tvoga Duha.

Nježno me dira po licu. Osjećam to.

Osjećam Tvoju zaštitu.

Tako je lijepo imati to pored sebe.

Tebe, Tvoje trojedinstvo, Tvoju nepresušnu

Ljubav koja je tu toliko prisutna.

Gledam oko sebe i osjećam istinsku radost
jer Ti si tu i daješ mi novi poticaj za dalje.

Stavljaš mi smiješak na lice i ne

mogu biti hladna namgrođena.

Ne mogu jer imam Te uza sebe.

Volim taj osjećaj i ne želim da nestane.

Sada ni ikada.

Dok ne dođem uistinu pred Tvoje lice.

Dok uistinu ne osjetim Tvoj zagrljaj.

Dok uistinu ne zaslužim Te.

Tihana Krajačić Bilić

Brazda

